

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

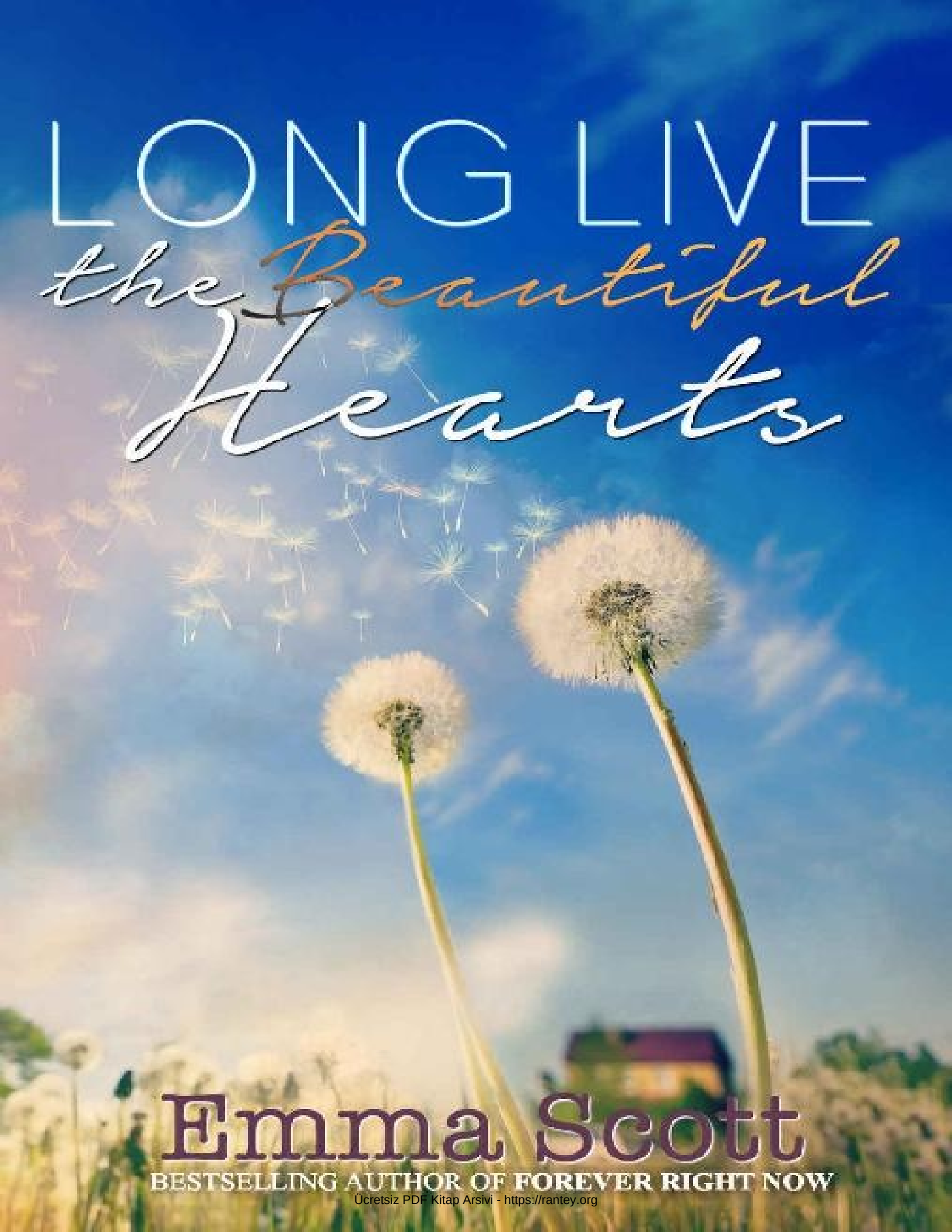
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LONG LIVE *the Beautiful Hearts*

Emma Scott

BESTSELLING AUTHOR OF **FOREVER RIGHT NOW**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

LONG LIVE

*the Beautiful
Hearts*

Beautiful Hearts Duo, Book II

Emma Scott

Copyright© 2018 Emma Scott

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Melissa Panio-Petersen'e ait

[That Formatting Lady](#) tarafından iç formatlama.

Bu e-Kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Herhangi bir isim veya karakter, işletme veya yer, olay veya olaylar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Table of Contents

Tesekkür Çalma

Listesi

İthaf Bölüm

I

Önsöz Kısım

II Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm

Kısım III 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm

Kısım IV 14

Bölüm 15

Bölüm 16

<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Kısım V 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	
<u>Bölüm 31</u>	
<u>Bölüm 32</u>	
<u>Bölüm 33</u>	
<u>Bölüm 34</u>	
<u>Sonsöz</u>	
<u>Yazarın Notu</u>	
<u>GösterimÖn</u>	
<u>Emma Scott'dan daha fazlası</u>	

Acknowledgements

Bu kitabın nasıl ortaya çıktığı hakkında yazmak zor ve Belirli olay bozmadan tanınması gereken kişiyi tanıyın. Belirli detayları kitabın sonundaki Yazar Notları'sakladım. LÜTFEN kitabı bitirene kadar bu notları (ya da Sneak Peek'i) OKUMAYIN yoksa SPOILED OLURSUNUZ.

Robin Renee Hill'e teşekkür ederiz. Tarif edecek kelime yok Bu son ayları atlatmamı sağlamak için kendi işinizi askıya almak ve ardından bu kitabı tamamlamak da dahil olmak üzere benim için yaptıklarınız. Bunu birlikte yaptık. Bu bizim kitabımız, benim değil. Seni seviyorum.

Melissa'ya muhteşem çizimleri, kitapların ruhunu mükemmel bir şekilde yakalayan kapakları, dış dünyaya açılan kanalım ve içimdeki rahatlığım olduğu için teşekkür ederim. Sensiz kaybolurdum.

Suanne'e, editörlük dehanı bu kitaba tekrar uyguladığın ve sayfaların içine ve dışına aşıladığın sevgi dolu saatler için teşekkür ederim. #labu

Joanna, Sarah ve Joy'a rotadan saptığımda beni doğru yöne yönlendirdikleri için teşekkür ederim. Katkılarınız paha biçilemez.

Çalkantılı sularda geçim kaynağımı ayakta tutmama yardımcı olduğu için Dani'ye teşekkür ederim. Senin için çok minnettarım.

Angela'ya teşekkür ederiz, zamanını ve sanatını ayırıp kitabın içini güzelleştiriyor. Her zaman yanımda oldunuz, bu yüzden teşekkür ederim.

Grey'e her zaman bir mesaj uzaklığında olduğu için teşekkür ederim; seni seviyorum.

Değerli tıbbi tavsiyeleri ve uzmanlığı için Dr. Colin Lenihan, M.D.'ye teşekkür ederiz.

Her türlü hata ve özgürlüğe rağmen gerçekçi bir savaş portresi çizebilmem için bu iki kitap aracılığıyla bilgi ve deneyimlerini paylaşan Birleşik Devletler Ordusu'ndan MSG Mark Anderson'a teşekkür ederim.

hikayenin iyiliği için alınan benim. Hizmetleriniz için teşekkür ederim, efendim.

Hayatımdaki yazar arkadaşlarıma, kardeşliğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim: Kate Stewart, Kennedy Ryan, Katy Regnery, Shanora Williams, Raine Miller, Jade West, Rebecca Shea, Lisa Paul and Co., Nicky Grant, Desiree Adele ve Dylan Allen.

Entourage'ıma teşekkür ederim. Benim için ne kadar önemli olduğunuzu anlatmaya kelimeler yetmez. Hepinizi seviyorum.

Beni hala bu topluluğa teşekkür ederim; büyük ölçüde sizin sayenizde hala buradayım ve yazıyorum.

Ve bu ülkenin askerlerine ve kadınlarına teşekkür ederim. Bu romanları araştırmak, onların ve ailelerinin bizim için her gün yaptıkları ve çoğu zaman kalıcı etkileri olan fedakârlıklar konusunda daha derin bir farkındalık kazanmamı sağladı. Size en derin saygı, takdir ve sevgilerimi sunuyorum. Teşekkür ederim.

Playlist

Switchblade, LP
Happier, Marshmello, Bastille
Beni Ciddiymişsin Gibi Sev, Kelsea Ballerini
In My Blood, Shawn Mendes
It Ain't My Fault, Brothers Osborne
broken, lovelytheband *Africa*
(*Toto cover*), Weezer *Natural*,
Imagine Dragons
Sen Başka Birisin, Flora Cash
Konuşma, Şüphe Yok
Kurtarma, LP
Something Just Like This, The Chainsmokers, Coldplay

Dedication

Elimi tutan ve hala Robin için Onu her zaman taşıyan
Melissa için
Ayağa kalkıp 'Gitmesine izin vermeyeceğim' diyen Robert için.

Ve Isabel için
Bunu ve aşkla yaptığım diğer her şeyi senin için yapıyorum bebeğim. Şimdi ve
sonsuz dek.

PART I

Al-Qai, Syria

Dialogue

Connor

Ciğerlerim havayı emerek bilincimi kaosu bana geri getirdi. Ve acıyı. Sol koluma saplanan tonlarca acı.

Sanki suyun altındaymışım gibi görüşüm bulanıklaşmıştı. Hareket edemiyordum, vücudum göğsümdeki ağır bir şey tarafından sıkıştırılmıştı. Ağırlığın altında zorlukla nefes alabiliyordum, sık nefeslere indirgenmişim. Kulaklarımdaki çınlamanın arasından silah sesleri, bağırışlar ve havan topu sesleri geliyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, kendimi odaklanmaya zorladım ve beni yere bastıran şeyin Wes olduğunu fark ettim. yayılmıştı, başı göğsümdeydi, kaskı yüzünü gizliyordu. Omuzları inip kalkıyordu ama bu onun nefes alıp vermesi miydi yoksa benim nefesimin *onu* hareket ettirmesi miydi? Hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordum.

Yaşıyor. Hayatta olmak zorunda.

Dehşet içimi parçaladı, adrenalini akıntılarında taşıdı. "Wes," diye mırıldandım. "*Wes...*"

Bakışlarım her kaydı. Doğrulamak için çabaladım ve acı çelik dişlerini dirseğime geçirerek beni kusmakla bayılmak arasında bir yerde bıraktı.

"Siktir..."

Sol kolumu görüş alanıma doğru hareket ettirirken dişlerimin arasından daha fazla küfür tükürdüm. Pürüzlü bir şarapnel parçası kolumun derisinin altına saplanmıştı.

Ön kolum. O kadar imkânsız, o kadar çirkin ve *yanlış bir* yaraydı *ki*, omzuma kadar inleyen acı dışında sahte görünüyordu.

Durumumuzu değerlendirmek için başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. Wes ve ben köyün güney ucunda siper almadan açıkta kalmıştık. Duman ve toz içinde hayalete benzeyen figürler, evlerin patlamış kabukları arasında ilerliyordu. Çatışma hâlâ devam ediyordu ama doğruya doğru ilerliyordu.

Bakışlarım yeryüzünde kan bulaşmış bir kratere takıldı. Ortasında küçük bir çocuğun sandaleti vardı. Ayakkabının sahibine doğru , onu kurtarmaya çalıştığımı, onu yakalamaya ve bir siperin arkasına geçmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Ona uzandım ve sonra...

Benim de hafızam paramparça olmuştu ama ne olduğunu tahmin etmek için en iyi arkadaşımın üzerimde hareketsiz yattığını, toz ve kanla kaplı olduğunu görmek için aşağıya bakmam yeterliydi.

Wes beni . Benim görmediğimi gördü. Beni uzaklara taşıdı. Kıcımlı kurtardı.

Tekrar.

Daralan göğsümden bir hıçkırık koptu. Wes beni kendi bedeniyle korudu ve biz açıkta yatarken birkaç el ateş etti.

Ve şimdi o öldü.

"Wes," diye bağırdım. "Tanrım, hayır..."

Agony'nin çenesi hâlâ koluma kilitliydi, altından çekildim ve başını yavaşça yere indirdim. Gözleri kapalı, ağzı hafifçe açıktı. İki parmağımı boğazına götürdüm. Nabzını hissettiğimde gözlerim yaşardı, zayıf ve çok yavaştı ama *oradaydı.*

"Şükürler olsun..."

Bu rahatlama kısa sürdü. Dizlerimin üzerinde yürüyüp yaralarını incelerken, boğazımda mide bulandırıcı bir korku yükseldi. Wes'in kalçasının arkasındaki bir kurşun deliği, botuna kadar her yerini kana bulamıştı. Parmaklarım belinde ve zırhının altında gezinirken üç kurşun yarası daha buldum. Ama bu parçalanmış kurşun parçası Kalçasından giren kemik beni vurdu. "Tanrım, hayır, hadi ama Wes..."

Eğitimim için derinlere inerek gözyaşlarımı zor tuttum. Açıktaydık. En yakın siper, belki on metre ötedeki bir moloz yığınıydı.

Titreyen bacaklarımın üzerine çömeldim ve sağ elimle Wes'in sırt çantasını tuttum. Dişlerimi sıktım ve çektim. Wes'in ölü ağırlığı bir inç kum.

"ama..." Üç derin nefes aldım, çenemi sıktım ve çektim. Bir santim daha. Kahretsin, o çok ağırdı ve ben çok zayıftım.

Silah sesleri havayı yırttı ve ardından bir patlama oldu. Enkaz yağdı ve adrenalin üç sağlam uzvumda kükredi. Sanki Çocuğunu arabanın altından çıkarmak için arabayı kaldıran anne gibi, Wes'i tek sağlam kolumla yakaladım ve güvenli bir yere çektim. Molozların arkasına geçtikten sonra onun yanında dizlerimin çöktüm.

"Sen benimle kal Wes," dedim kendi sırt çantamı çıkararak. "Beni duyuyor musun? Benimle *kal*. Benim yüzümden ölme, yoksa seni öldürürüm."

Sırt çantamın askısı sol dirseğime takılınca karnım şişti. "Doktor!" Yardım çantamı açmaya çalışırken çığlık attım. "Wilson, lanet olsun..."

Sırt çantamı karıştırdım ve CAT'imi buldum. Tek elimle, kemer benzeri turnikeyi Wes'in sağ bacağından geçirip yaranın üzerine getirmeye çalıştım. Klipsi kendi etrafında döndürdüm ve klips daha fazla dönmeyene kadar kemeri sıktım. Bacağındaki yırtık delikten akan kan durduğunda, klipsi yerine bağladım.

"*Doktor!*" Çığlık attım. "*Tanrı aşkına, bir doktora ihtiyacım var!*"

Tekrar yardım çantama gittim ve XSTAT'ımı aldım. Eğitimde bunlara tampon iğnesi derdik. Dişlerimle büyük boy şırınganın paketini yırttım ve ucunu Wes'in kalçasındaki silah yarasına dayadım. Bastırdım Piston ve emici süngerler açık yarayı doldurarak kanı anında emdi.

Artık bilincimi korumak için savaşıyordum. Wes'in sırtının alt kısmında bir kurşun deliği ve daha yukarıda, vücut zırhının altında bir başka yara olduğunu değerlendirirken görüşüm grileşti ve içeri girdi. Onlarla ilgilenmem gerekiyordu ama ne eğitimim ne de gücüm vardı. Kıçımın üzerine oturdum, sert ve bitkin bir halde. Son bir derin nefes çektim ve elimdeki her şeyi onun arkasına koydum.

"*Sıhhiye!*" O kadar yüksek sesle çığlık attım ki sonunda sesim kesildi, savaş makinesine karşı küçük, acınası bir hurda yığını. "Tanrım, biri ona yardım etsin..."

Ağır devrilen bir ağaç gibi, Wes'in bedeni ile bizi saklayan moloz duvar arasında, iyi tarafımın üzerine uzandım.

", " dedim kısık sesle. ". Hemen şimdi. Sakın ölme, Wes. Lütfen..."

Dünya uzaklaşmaya başladı. Sol kolumdaki acı bile uzak görünüyordu. Artık silah sesi yoktu. Artık sadece birkaç cılız çığlık bana ulaşıyordu. Kulaklarımdaki teneke gibi çınlamanın arasından bir kadının çığlıklarını duydum. Ben duymadım. Kazandık mı kaybettik mi bilmiyorduk, sadece her geçen saniye Wes'i ölüme daha da yaklaşıtıyordu.

Gevşek elini elime aldım. "Dayan, tamam mı?" Dedim. "Beni dinle. Gitme, Wes. Kal ve dinle, tamam mı?"

Bir an için gözlerimi kapattım, kirpiklerimin arasından yaşlar süzülüyordu. "Benimle kal Wes ve hatırla... hatırla o zamanı... biz Jason Kingsley'in dinlenme odasında takılıyorduk. Bir grup erkek oturmuş, kızlar hakkında konuşuyordu. Sert olmaya mı çalışıyorsunuz?"

Sertçe yutkundum, boğazım cam ve kumla doluydu.

"Hepimiz... kimin kışına dokunmak istediğimizle ve 'şu amcığı sikmekle' övünüyorduk... sanki hepimiz bakire değilmişiz gibi." Yorgunca kıkırdadım. "Ama sen değil. Dart atıyordun ve sen... Kayla Murphy'ye aşıktın. Hatırlıyorum... Bize onu öpmek istediğini söylerken atış yapmaya devam ediyordun. Kayla Murphy. Bunu hiç unutmayacağım. 'Onu köprücük kemiğinin küçük kuyusundan, kalbinin attığı yerden öp' demiştin."

Kararmaya başlayan görüşümde, bize doğru koşan şekiller gördüm. İnsan siluetleri.

"Bütün erkekler sana baktı," dedim. "Hatırladın mı? Elinde bir dartla arkana döndün ve yüzün *"Kahretsin, az önce ne dedim ben?"* der gibiydi. Ama geri almak ya da şaka yapmak yerine... omuz silkip 'Evet, ben de öyle yapardım' dedin ve o lanet okları atmaya devam ettin. dart."

Wilson, Jeffries ve birkaç adamımız etrafımızı sararken kıkırdadım.

Biz

"Arkadaşlarımız bundan ne anlam çıkaracaklarını bilemediler," dedim. Wes'in elini çünkü hiçbir şey beni bıraktıramazdı. "Sana bir dakika baktılar, sonra da kahkahayı bastılar. Hatırladın mı? Şaka yaptığını sanmışlardı. Ben de güldüm ama şaka yapmadığını biliyordum. Hiç de şaka yapmıyordun, değil mi Wes?"

Zaman benden uzaklaştı. Geri döndüğünde, bizim birimden adamlar bizi helikoptere bindiriyorlardı.

"Üç deyince," diye bağırdı Wilson helikopter rotorlarının gürültüsü arasında. Geri saydı ve ekibi Wes'i bir sedyeye taşıdı. Zırhını çıkarmışlardı ve orta kısmı artık bandajlarla doluydu. O sırada

Sırt üstü yatarken yeğinin cebinden bir şey düştü. Bükülmüş, kan lekeli bir defter.

Helikopterin savurduğu kum ve rüzgâra baktım. Küçük defterin sayfaları sıcak rüzgârda dalgalanıyor, yaralı bir kuş gibi görünüyordu.

Havalandıktan önce kaptım ve sayfaları çevirdim, mürekkeple çizilmiş bir şiirde durdum. Kelimeler yırtılmış ve kanla lekelenmişti.

Wes'in sözleri.

Wes'in

gözyaşları.

Wes'in kanı.

Altında imzası var. Bir itiraf gibi. Onun adı, benim değil.

"Evet, Wes," dedim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken. "Gerçek bu. Bu her zaman gerçektir."

Helikoptere tırmandık ve daha fazla sağlık görevlisi en iyi arkadaşımın üzerinde çılgınca çalıştı. Serum fizyolojik ve oksijen maskesi takıyorlardı ama birinin acımasızca başını salladığını gördüm.

Biri kemerimi bağlamama yardım etti ve kolumu tedavi etmeye çalıştı. "Bırak onu," diye bağırdım. "Bana bir kalem getirin."

"Bir ne?" diye sordu sağlık görevlisi helikopter kanatlarının gürültüsü arasında. "*Kalem* mi?"

Wes'e baktım, gözleri kapalıydı, yüzü korkunç bir renk tonundaydı.

Beyaz

"*Bana lanet olası bir kalem ver,*" diye bağırdım.

Adam görüş alanımdan çıktı, sonra bir tükenmez kalemle geri geldi ve parmaklarımın arasına aldım. Zonklayan sol elimle defteri bacağıma dayadım - kolum korkunç derecede uyuşmuştu- ve titreyen sağ elimle defterin arkasını çizdim.

Sonbahar,

Wes bunu ve diğer her şeyi yazdı. Senin için.

-C

Adresini yazmaya çalıştım ama kalem parmaklarımdan düştü. Defteri doktorun göğsüne bastırdım, helikopter havalandırırken baş dönmesi dalgasıyla gözlerim kapandı.

"Bunu postalamalısın. Bunu postala..."

"Ne? Kolun-"

"Kolumu sikeyim," dedim. "Bunu postalamalısın. Autumn... Autumn Caldwell. Amherst Üniversitesi... Ridell Hall. Hayır... Rhodes...?" Görüşüm yine grileşti ve bu sefer gözlerim açılmadı. "Kahretsin, yapamam... Bu Amherst Okul. Anladınız mı? Sonbahar..."

Sonra karanlık çöktü.

PART II

Nebraska-July

CHAPTER *One*

Sonbahar

Güneşin doğuşu ufukta erimiş altın ve turuncu renkte gecenin koyu mavilerini ve morlarını uzaklaştırdı.

"Şuna bakın." Babamın sesi huşu doluydu. "İnanılmaz, değil mi? Bu mu?"

Verandadaki salıncakta ona daha da sokuldum, yanağım başımı salladı omzuna yasladı. "Sanırım öyle."

"Böyle bir gün doğumu gördüğünüzde... Elinizde olmadan inanılmaz bir şey olacağını hissediyorsunuz."

Kırışmış, cılız yüzüne baktım. Bir zamanlar benimki gibi kızıl olan ince telli saçları, geçen Ekim ayında geçirdiği dörtlü bypass ameliyatından sonra bembeyaz olmuştu. Ekose düğmeli gömleğinin altında omuzları ve göğsü daha dar görünüyordu. Eskisi kadar güçlü olmasa da yine toprakla uğraşıyordu.

"İnanılmaz bir şey," dedim yumuşak bir iç çekişle.

Bana baktığını hissettim. "Neden o çocuk hakkında hiç konuşmak istemiyorsun Connor? Tüm bu ziyaret boyunca bir kez bile."

Bu isim kalbimi yumuşak bir özlemle doldurdu ve kör edici bir korkuyla deldi. Ve Connor'la her acı dolu düşüncenin ardından, bırakın bir isim vermeyi, bakmak bile istemediğim derin ve ateşli düşünceler geliyordu.

Weston.

"Onun için korkuyorum," dedim. "Sadece bir avuç e-posta aldım konuşlandırıldığından beri. Nasılsın ve temel haberlerden başka bir şey yok."

Ve Weston'dan tek kelime yok.

"Savaş bir adamın kalbine ve aklına korkunç şeyler yapar." Babam başını salladı. "Orada onun için işlerin ne kadar kötü olduğunu bilemezsin. Bu e-postalar yapabileceği tek şey olabilir."

"Biliyorum ama keşke gerçekten iyi olduğunu bilseydim. Benimle konuşmasını isterdim."

Victoria Drake bana Connor'ın şartlar elverdiğince onu sık sık aradığını söyledi. Annesinden, Connor'ın kendisinden duyduğundan daha fazla şey duydum.

Weston ona ne yaptığımızı söyledi mi? Connor beni aldattığını biliyor mu? O mu?

Bu hem Weston'ın telsiz sessizliğinin hem de Connor'ın kısa ve öz iletişimi. Weston askere gitmeden önce o öpücük hakkında tek kelime etmeyeceğine yemin etmişti - neredeyse her şeye yol açan bir öpücük. Savaş yeterince yıpratıcıyken Connor'ın zihinsel sağlığını riske atmaya değmeyeceğini söylemişti.

Suçluluk duygusu onu etkilemiş olmalı. Yoksa Connor neden beni aramayı kessin ki?

"Sanırım Connor gitmesine izin veriyor," diye mırıldandım, gözyaşlarımı yutarak. "Ve belki de en iyisi budur."

Babam omuzlarımı sıktı. "Erkeğinden ya da ona olan sevgiden umudunu kesme. Bu çok değerli. İkiniz için de."

"Ne zamandan beri bu kadar duygusal oldun?"

Babam toprağı işaret etti, yayılan gün doğumunun altın sarısı altında yeşil ve uzun dalgalanan mısır saplarından oluşan bir okyanus.

"Hastaneye girdiğimden ve neredeyse tüm bunları geride bıraktığımdan beri," dedi. "Bu bana neyin önemli olduğunu her zamankinden daha fazla gösterdi." Ela gözleri bana baktı. "Sen, kardeşin, annen. Sevdığım insanlar."

Sevdığım adamlar dünyanın öbür ucunda, akıl almaz tehlikelerle karşı karşıyaydı ve ben onların güvende olup olmadığını bilmeden burada sıkışıp kalmıştım.

İçimi çektim ve ona doğru eğildim. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Beni dinler ve yargılamazdı. Benimle hâlâ gurur duyuyor ve Connor'ın çiftliği kurtarmak için verdiği paraya hâlâ minnettar. Ama gözümde, üniversitenin ilk yılı için gösterecek hiçbir şeyim yoktu, sadece su üstünde notlarım ve bir başka kırık kalbim vardı.

Hayır, ikiye bölünmüş bir .

Babamın mısır tarlalarına ve doğan güneşe bakışını takip ettim, dünyanın güzelliğinde biraz huzur ya da ufukta muhteşem bir şey olduğuna dair bir işaret bulmaya çalıştım.

"Her şey karmakarışık," dedim. "*Ben berbat durumdayım.* Her gün Connor ve Weston'ın iyi olması için dua ediyorum ama aramızda bir şeyler kalacağına dair pek umudum yok."

de.

Babam dudaklarını büzdü. "Söylediğin her şeyi duyuyorum tatlım. Ve senin için en iyisinin ne olduğunu sadece sen bilebilirsin. Ama biliyorum ki bu hayatta karşılaştığımız her şey -iyi, kötü ya da daha kötüsü- bizi sadece daha güçlü kılar. Daha akıllı yapar."

"Sadece beni seven birine aşık olmak istiyorum. Oyun yok. Belirsizlik yok. Sadece aşk."

Nasırlı elini yanağıma dokundururken babamın gözleri nazik ve sıcaktı. "Onu bulacaksın."

Saatimi kontrol ettim ve ayağa kalktım. "Gitmem gerekiyor, eğer uçuş."

"Keşke bu kadar erken dönmek zorunda olmasaydınız. Dört Temmuz geliyor..."

"Biliyorum ama hemen Harvard projem üzerinde çalışmaya başlayacağım ve Ruby İtalya'ya gitmeden önce onunla biraz vakit geçireceğim." Gözlerimi ovuşturdum. "Ugh... ve yeni bir oda arkadaşına alışmak."

"Çok kötü," dedi babam yavaşça ayağa kalkarak. "O Ruby'yi severim."

"Onu seviyorum."

Ve ben de onu kaybediyorum. Sevdiğim herkes gitti ya da gidiyor.

Lanet güneşin doğuşu harika bir şeyin habercisi değildi. Sadece yalnızlığın. Mutfakta annem fırından kahvaltı ekmekleri çıkarıyordu.

"Omaha'ya gidişin için," dedi, onları küçük bir Tupperware kabına doldururken başını kaldırmadan. "Travis! Buraya gel. Kız kardeşinin havaalanına gitmesi gerekiyor."

"Farkındayım," dedi Travis mutfığa girerken. Haziran ayında liseden mezun olduğundan beri daha uzun boylu, daha iri, daha erkek gibi görünüyordu. Memnundum; babamın yardıma ihtiyacı vardı ve küçük kardeşim toprağı işlemekten ve çiftliği canlı tutmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Hazır mısın, Auts?" Travis sordu.

"Sanırım öyle. Hoşça kal anne," dedim ve kollarımı onun sağlam omuzlarına doladım. "Beni hâlâ affetmedin mi?"

"Ne için?" Sonra dudaklarını büzdü. "O para hakkında konuşmuyoruz. Bu çok kaba."

Connor'ın bana verdiği otuz beş bin doları yaz başında doğrudan ailemin banka hesabına havale etmiştim. Çeki teslim , gururlu annemin onu yırtma ihtimali çok yüksekti. Neredeyse yırtıyordum, ama ne kadar acı verirse versin, ailemin geçim kaynağının babamın sağlığıyla birlikte gereksiz yere zarar görmesine seyirci kalamazdım. Bütün yaz boyunca annem bu konuda konuşmayı reddetti ama ben onun rahatladığını hissettim.

Drake'ler annesine bir ev aldığında Weston da böyle hissetmiş olmalı diye düşündüm. *Hem rahatlama hem de utanç.*

"Seni seviyorum," dedi annem. "Dikkatli sür. Beni duyuyor musun, Travis? *Dikkatli sür.*

güvenli bir şekilde, oraya ve geri. Al." Kabı kollarıma koydu ve bizi mutfağından kovdu. "Hadi gidin. Kay."

Babam bizi Travis'in külüstür mavi kamyonetine götürdü ve beni kucakladı. Ona sarıldım, gözlerim kapalıydı.

"Onlar için korktuğunu biliyorum tatlım," dedi.

Gömleğine doğru başımı salladım.

"Şu anda dünyanın tehlikeli bir yerindeler ve hayatlarını riske atıyorlar. Ama korkunun sevginizi yok etmesine izin vermeyin."

Aşkı. Artık bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Ya da kimin için olduğunu.

"Buna izin vermemeye çalışacağım baba," dedim. "Seni seviyorum." "Seni seviyorum, tatlım."

Babamın küçülmesini izlerken pencereden el salladım. Annemin sıcak ekmeklerinin kokusu kucağımdaki kaptan bana doğru yükseldi ve aniden sevgimin nereye gitmesi gerektiğini anladım: ailemin çiftliğine ve geçim kaynağına.

Harvard'daki projem tarıma odaklanacak. Ekonomik tarım sistemleri için adalet ya da yenilenebilir biyoyakıt potansiyelini araştırmak. İkisi de tutkumu harekete geçirmedi ama kişisel arzularımı ve duygularımı bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti. Zaten bana kalp ağrısından başka bir şey getirmiyorlardı.

Lincoln'den Omaha'ya doğru Interstate 80 boyunca ilerlerken, gün doğumu altın bir güne dönüşürken kararlılığımı pekiştirdim.

Bu benim için inanılmaz bir şey. Sonunda ne yaptığımı biliyorum.

benim

hayatı Ama içimdeki heyecana eşlik eden havai fişekler yoktu.

m.

Kalp. Zing yok.

İçimi çektim ve yanağımı elime dayayarak kırların akıp gidişini izledim ve kendime bunun doğru bir şey olduğunu söylemeye çalıştım.

Logan Havaalanı'nda kaldırım kenarında bekleyen Ruby, sarı sundress elbisesi canlı görünüyordu. Karamel teni sanki tatil sırasında Jamaika'nın tüm güzelliğini içine çekmiş gibi parlıyordu.

"Ah, kızım, bu surat asma ne için?" diye sordu.

"Birden aklıma geldi," dedim. "Seni çok özleyeceğim."

"Ben de, Auts," dedi ve beni son bir kez sıktı. Siyah Acura'sının bagajını açtı. "Ama tatillerde ailemi ziyaret etmek için buraya döneceğim. Belki bazı uzun hafta sonları da. Aslında..." Çantamı bagaja attı ve kapıyı çarparak kapattı. "Sana bir sürprizim var."

"Bana bırak. Bu noktada elinizde ne varsa alacağım," dedim yolcu koltuğuna tırmanırken.

Ruby kemerini bağladı ve kaldırımdan indi. "Sen, dostum, yeni bir oda arkadaşına katlanmak zorunda kalmayacaksın."

Gözlerimi kıptım, sonra ona döndüm. "Sen ciddi misin? Bekle, ne demek istiyorsun?"

"Annemle babama projenizin durduğunu ve erkek arkadaşınızın savaş bölgesine gönderilmesinin büyük planlarınızı nasıl tehdit ettiğini anlattım. Yeni bir oda arkadaşı bulmanın senin için çok kötü olacağı konusunda hemfikir olduk. Bu yüzden Amherst'teki odayı bir yıllığına satın aldılar."

Çenem düştü. "Aman Tanrım." "İyi, değil mi?"

"İyi mi? Alanımda bir yabancı olmadan ders çalıştığım sessiz akşamları hayal ediyorum. *Bizim alanımız.*"

Ruby megawatt gücünde bir gülümsemeyle gülümsedi. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Bayıldım. Ama Rube-"

Sert bir ses tonuyla, "Sakın ha," dedi. "Bedeli hakkında tek kelime etme. Ailem seni seviyor. Bunu yapmak istediler. Babam da bunun sık sık ziyarete gelmemi sağlayacağını düşünüyor. Ki geleceğim de."

"Çok ," dedim, utançla karışık tanıdık bir rahatlama hissi beni ısıırıyordu.

Weston bunun nasıl bir his olduğunu bilir.

Ruby yan gözle bana baktı. "Yine üzgün görünüyorsun."

Weston'ı düşüncelerimden silerek yüzümü tekrar nötr hale getirdim.

"Ailemi özölüyorum sanırım."

"Baban nasıl?"

"Daha iyi. Ama zayıf. On yıl yaşlanmış gibi görünüyor."

"Annen Connor'ın sana verdiği paradan bahsetti mi?"

"Sessiz ve öfkeli bir şekilde. Eğer babam sağlıklı olsaydı, bunu kabulleneceğini hiç sanmıyorum."

"Caldwell ailesinde inatçılık çok derindir."

Amherst kampüsündeki Rhodes Drive'da bulunan evimize döndüğümde, bavulumu içeri yuvarladım ve daireyi yeni gözlerle inceledim.

"Hepsi benim, ha?" Dedim, tarım projem üzerinde çalışmak için sahip olacağım huzur ve sessizliği gülümsememi engelleyemedim.

Ruby bana baktı ve gözlerini devirerek kanepeye yığıldı. "Aman Tanrım. Planlamadığın tüm çılgın partileri şimdiden hayal edebiliyorum."

Yanına oturdum. "Amin. Harvard projemi çözdüm. Daha bu sabah."

Ruby oturdu. "Sen mi yaptın? Aferin sana, kardeşim. Ne seçtin?"

"Henüz tüm detayları düşünmedim ama sanırım hükümetin çiftçilere yenilenebilir biyoyakıtlar için daha iyi erişim ve vergi teşvikleri vermesini sağlamak."

Ruby'nin gözleri . "Kulağa... çok ilginç geliyor."

Güldüm ve kolunu ittim. "Bu çok önemli. Ailem ve Amerika'da şu anda zor zamanlar geçiren her çiftçi için."

"O zaman bu gerçekten harika. Aferin sana."

"Bu arada sen de İtalyan Rivierası'nda bir yıl geçirmek üzeresin," dedim. "Hayatlarımız arasındaki zıtlık beni şaşırtmıyor."

"Gurur duymalısın, tatlım. Dünyayı kurtaracaksın. Ben bunun için biçilmiş kaftan değilim." Elimi okşadı. "Bulduğun için çok mutluyum"

senin çağrın."

"Benim çağrım," diye mırıldandım, hâlâ amacını bulmanın getirmesi gereken o *heyecanı* bekliyordum.

Ruby başını eğdi. "İşte yine o bakış. Son zamanlarda Connor'dan haber aldın mı?"

"Haftalar oldu." Bakışlarımı ona çevirdim. "Sanırım bitti, Ruby. Sanırım..."

Sanırım Weston ona konuşlanmadan önceki gece olanları anlattı.

Tanrım, Ruby'ye Weston'ı öptüğümü söylememiştim - öpmekten de öte. Neredeyse elbisemi yırtıyordu ve ben de fermuarını yeterince hızlı indiremiyordum.

Öksürdüm. Kelimeler ağzımın damağına yapıştı. Yanlıştı ama yine de değildi. Bunu nasıl açıklayabilirim?

Ruby öne doğru eğildi. "...?"

"Bence hepimiz hayatımıza devam etsek daha iyi olur. Connor ve ben. Ve Weston.

Ben de." O yaz Nebraska'da bir emlak satışında bulduğum tasarımcı etiketli soluk yeşil sundress elbisemin eteklerini karıştırdım. "Sonunda projemi seçtim ve orada yapmaları gereken ciddi bir iş var. Dikkatimiz dağılmadan hepimiz daha iyi olacağız gibi görünüyor."

Ruby dudaklarını büzdü, kahverengi gözlerinin ardında düşünceler dans ediyordu.

"Aynı fikirde değil misin?" diye sordum. "Ya da sen? Çaresizce bir tavsiyeye ihtiyacım var. Babam pes etmememi söylüyor."

Ellerini kaldırdı. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum tatlım ama geçen yılın tamamını Connor'la nerede durduğunuzu anlamaya çalışarak geçirdin. Ve bu pek de eğlenceli bir yere benzemiyor."

"Bitmedi. Belki de gerçekten bitmiştir. Ya da bitmeli."

Connor'ı gerçekten kaybetmekle karşı karşıya kaldığımda, aptal kalbim Protesto.

"O ondan nasıl ayrılabilirim?" Dedim ki. "Tanrım. her gün nelerle karşılaştıklarını biliyor."

"Yine de, onun için önemli olduğunuzu söylemesi onu öldürmez. Bu ne kadar zor olabilir ki?" Ruby doğrudan bana . "Tüm bu sessizlikten daha iyisini hak ediyorsun, Auts. Sen onun mektup arkadaşı değilsin; kız arkadaşısın."

"Biliyorum ama bu ölüm kalım meselesi." Pencerenin yanındaki masada duran dizüstü bilgisayarına gittim. "Ona bir e-posta göndereceğim. Onu düşündüğümü, istediği zaman cevap verebileceğini ya da hiç cevap vermeyebileceğini ve yüz yüze geldiğimizde konuşacağımızı söylerim."

"Kulağa adil geliyor," dedi Ruby. "Ama bu hiçbir şeyi çözmez."

"Belki de değil," dedim gelen kutuma tıklayarak, "ama en azından bu şekilde işe gidebilirim. I-"

İçimden boğuk bir nefes koptu. En üstteki e-posta Birleşik Devletler Ordusu, Aile Hazırlık Bölümü'nden gelmiş. Bu öğleden sonra gönderilmiş, on değil dakikalar önce.

"Aman Tanrım..." Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kendi sözlerimi bile zor duyuyordum.

"Ne oldu?" Ruby söyledi.

"Buraya gel. Çabuk ol." Dokunmatik ekranı açarken elim titredi. mesajı. Ruby geçti, parmakları omzuma batıyordu. Gözlerim ikinci satıra kadar geldi ve bir yerden bir çığlık duydum. Sanırım o bendim. Koltuğumda sallandım ve birlikte okurken Ruby iki kolunu da bana doladı:

1^{inci} Tabur, 22^{nci} Piyade Alayı Aileleri ve Arkadaşları

13 Haziran 20'de 1-22 IN bir olaya karışmış ve bu bir Asker hayatını kaybetmiştir. Askerin birinci dereceden akrabası

haberdar edildi.

1-22 IN adına Askerin Ailesine başsağlığı dileklerini iletiyorum. Belirlenecek bir zaman ve yerde bu Askerimiz için bir Anma Töreni düzenleyeceğiz.

Lütfen 1-22 IN'in tüm üyelerini ve konuşlandırılmış diğer tüm asker ve kadınları düşüncelerinizde ve dualarınızda tutmayı unutmayın. Sürekli desteğiniz için teşekkür ederiz.

"Bu..." Ruby'nin kelimeleri boğuldu ve tekrar denedi. "Bu mı? Tüm gönderdikleri bu mu? Biri çatışmada ölmüş ama kim olduğunu söylemiyorlar mı?" "Önce aileye söylüyorlar," dedim, sesim robotikti. "Bütün Alay, yakın aile bilgilendirilene kadar karartma uygulayacaktır."

Bu, Connor'dan son zamanlarda neden haber alamadığımı açıklıyor. Bir karartma var. Çünkü o öldü. Connor öldü. Ya da Weston.

"Kahretsin, Ruby..."

Sessiz bir şok içinde oturduk, kelimeler tekrar tekrar üzerimizden geçti. *Bir asker çatışmada öldü. Düşüncelerim kaotik bir korku boğuldu ve adamlarımla kalbim arasında gidip geldi.*

İkisi için de aynı şekilde çılgılık atıyor, yas tutuyor ve dehşet içindeydim. Her kalp atışı bir isimdi, Connor, Weston, Connor, Weston... Her nefes veriş onlardan biri için bir duaydı.

İkisini de.

de kaybedemem. Tanrım, lütfen.

Telefonumun zili sessizliği bozdu ve neredeyse koltuktan düşüyordum.

Sandal

ye. "Tanrım..." Ruby ağladı.

Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve bir zombi gibi çantama doğru koştum.

Kanep

e. "Connor'ın annesi." Yavaşça, sanki zehirli bir yılanı tutuyormuşum gibi telefonu kulağıma dayadım. "Merhaba, Bayan Drake."

"Merhaba tatlım," dedi, sesi ağırdı. "Bazı haberlerim var."

CHAPTER *Two*

Sonbahar

Uçak Baltimore'a indi ve Ruby ile birlikte araba kiralama kontuarlarına yöneldik.

Birinci Sınıf Er Samuel Bradbury.

Muhtemelen Sam ailesine ve arkadaşlarına.

O aile ve arkadaşlar şimdi acı çekiyorlardı, kaybettikleri askerleri keder içinde toplanmışlardı.

Araba kiralama *biz de* olabilirdik diye düşündüm. Victoria Drake şu anda cenaze hazırlıklarını yapıyor olabilirdi. Miranda Turner yerde yatıyor, oğlunu kaybettiği için feryat ediyor ve teselli bulamıyor olabilirdi.

Üzüntü ve rahatlama arasında bir yerlerde gezinmek yerine kederden kıvranan ben olabilirdim.

Sam Bradbury.

Birinci Sınıf Er Connor Drake değil.

Onbaşı Weston Turner değil.

Telefonda Bayan Drake bana bildiği her şeyi anlattı. Olay haftalar önce meydana geldi, ancak görevin gizli niteliği, askerler savaş bölgesinden Almanya'daki Landstuhl Bölgesel Tıp Merkezi'ne uçana kadar ordunun kimseye bilgi vermesini engelledi. Oraya, Connor'ın kırılan dirseği yerine dikildi ve kafası tedavi edildi.

Dün sabah Walter Reed Tıp Merkezi'ne nakledilmeden önce yaralanmıştır.

Ama Weston.

Weston dört kez vurulmuştu ve şimdiden kalçasından ve sırtından iki ameliyat . Safra kesesine isabet eden kurşunu çıkarmak için üçüncü bir ameliyat. Ardından ortaya çıkan bir enfeksiyon doktorları onu tıbbi olarak komaya sokmaya zorladı. Uçakla Walter Reed'e götürülecekti ve ertesi gün oraya varacaktı.

Bayan Drake, "Uzun vadeli teşhisleri net değil," dedi. "Ama o şimdi daha stabil. Doktorlar Miranda'ya bir süre ölüm kalım sınırında olduğunu söylediler."

Yaşam ve ölüm. Her asker bu sınırdan yürürdü. Connor ve Weston hayatın üzerinde tökezledi. Sam Bradbury diğer tarafa düştü.

"Hey," dedi Ruby, kolumu dürterek. "olacaklar. İyi olmasalardı Almanya'dan uçmalarına izin verilmezdi."

"Kendime bunu söyleyip duruyorum ama yine de korkuyorum." "Ben de korkuyorum."

Walter Reed'in lobisinde yürürken, kalbimin ağır, donuk korku gümbürtüsü her adımda tavşan gümbürtüsüne dönüşüyordu. Asansörde Ruby uzandı ve elimi tuttu. Ona minnettar bir şekilde sıktım ve bırakmadım.

Connor'ın beşinci katta bir süiti vardı. Özel bekleme alanında, bej rengi pantolon takımıyla kusursuz bir görünüm sergileyen Senatör Victoria Drake, telefonla konuşmakla asistanlarından oluşan ekibiyle konuşmak arasında gidip geliyordu. Bay Drake yüzünde asık bir ifadeyle yakınlarda volta atıyordu.

Bayan Drake beni gördüğünde telefonuna "Sizi sonra ararım," dedi. Kollarını açarak yaklaştı ve bizi teker teker kucakladı. "Autumn. Ruby. Sizi görmek çok güzel."

"O nasıl?" Ben sordum.

Bay Drake de bize katıldı. "Durumu çok iyi," dedi, sanki bu sözlerin doğru olmasını istiyormuş ve başka bir şeyi kabul etmiyormuş gibi. "Savaşa dönmeye uygun olup olmadığını belirlemek için değerlendiriliyor."

Gözlerim büyüdü. "Onu geri gönderebilirler mi?"

"Sanmıyorum," dedi Bayan Drake. "Geçen hafta Almanya'da değerlendirildi ve onun yerine buraya gönderdiler, bu da yakın zamanda birliğine dönmeyeceğini gösteriyor. Tanrı'ya şükür."

"Kolu ne kadar kötü?" Dedim.

"Dirseği titanyum eklemlerle değiştirildi, ama onlar İyimser bir şekilde tüm fonksiyonlarını koruyacak. Doktorları endişelendiren kafasındaki yaralanmalar."

Bay Drake takım önünü düzeltti. "Bazı bilinç kayıpları ve baş ağrıları yaşıyor. Anksiyete nöbetleri ve diğer belirtiler... zihinsel sıkıntı." Bu sözleri dişlerinin arasından zorla çıkardı ve sanki tadı kötüymüş gibi yüzünü buruşturdu.

"TSSB MI?" Ben sordum.

"Ben doktor değilim," diye tersledi.

Victoria onun koluna dokundu. "Bu beklenen bir şey."

"Tehlikeli bir durumdan kurtulmaya çalışıyor," dedi kocası, neredeyse onun dokunuşundan ürker. "Savaş bölgesinden eve dönen herkes duygusal olabilir. Bu kalıcı olduğu anlamına gelmez." Telefonu çaldı ve "Affedersiniz," diyerek cevap vermek için uzaklaştı.

"Connor geri dönmek *istiyor* mu?" Yumuşak bir sesle sordum.

Bayan Drake iç geçirerek başını salladı. "Doktorlar bize sahada travma yaşayan askerlerin genellikle birliklerine dönmek için yoğun ve acil bir ihtiyaç duyduklarını söylediler. Bunu yapmamak görevi ihmal etmektir. Görevlerini terk ediyorlar.

Yoldaşlarımız hâlâ tehlikede." "Hayatta

kalanların suçluluk duygusu," dedi

Ruby.

"Evet, aynen öyle." Sesini alçaltırken Bayan Drake'in yüzü rahatlama ve endişeyle çarpılmıştı. "Connor umutsuzca geri dönmek istiyor ama Doktorlar büyük ihtimalle onurlu bir şekilde taburcu edileceğini söylüyor."

Göğsüm uzun bir iç çekişle çöktü, sonra bir sonraki nefesimde sıkılaştı. "Weston nasıl?"

Bayan Drake'in ağzı sertleşti ve kaçırıldı. "Onun uçuşu yarın sabah gelecek. zaman onu komadan çıkarmanın güvenli olup olmadığını değerlendirecekler."

"Sırtından mı vuruldu?"

Susturucu bir el kaldırdı. Bayan Drake neredeyse beni tersleyerek, "Onu nelerin beklediğini söylemek çok erken ve ben yakın akrabası değilim," dedi. Sonra zorla gülümsedi. Connor'ın kapalı hastane odasının kapısına doğru başını salladı. "Her şey . Değerlendirmesi bittikten sonra Connor sizi görmek ."

"Tabii ki. Ben de onu görmek istiyorum."

Tanrım, çok kötüydü. Hissettiğim tüm belirsizlik ve şüphe konuşlandırıldıklarından beri bu anların yanında soluk kaldılar. Her ikisi için de

erkeklerin hayatta olması. Önemli olan tek şey buydu.

"İzninizle." Telefonunu tekrar çıkaran Bayan Drake, bekleme salonunun bir tarafında kümelenmiş olan grubunun yanına döndü.

Ruby küçük koltuklardan birine çöktü. "Connor'ın babası sanki bir basın toplantısı yapıyormuş gibiydi," dedi alçak sesle. "Sanki Connor'ın akıl sağlığı bir skandalmış gibi."

"Drake ebeveynliğinin bir başka örneği," dedim yanına çökerek. "Connor'ın yaptığı hiçbir şey yeterince iyi değil. Buna savaşta yaralanmak da dâhil."

Başımı omzuna yasladım.

"Her şey girecek," dedi şakağını saçlarıma sürterek. "Sadece nefes al."

Connor'ın odasının kapısı açıldı. İki doktor ve bir ordu subayı dışarı çıktı, üçünün de yüzünde asık bir ifade vardı. Bay ve Bayan Drake onlara doğru yürüdüler. Kulaklarımı hastanenin koşuşturmacası içinde zorladım ama konuşmanın sadece bir kısmını yakalayabildim.

"Her iki değerlendirme de travma sonrası strese işaret ediyor..." "Almanya'daki Dr. Lange de aynı tavsiyede bulundu..." "...onurlu bir terhis için tavsiye edildi."

Ruby ve ben birbirimize baktık ve omuzlarımız ortak bir rahatlama hissiyle çöktü. Doktorlar birkaç dakika sonra dağıldılar. Drake'ler tıslayarak gergin bir konuşma yaptılar ve sonra Bay Drake yüzü okunmaz bir halde uzaklaştı.

Ruby ve ben senatöre katılmak için ayağa kalktık.

"Autumn, şimdi gidip onu görebilirsin," dedi dalgınca.

Ruby elini onun koluna koydu. "Benimle bir kahve içmek ister misin Victoria? Belki Aut Connor'ı ziyaret ederken bir şeyler yeriz?"

"Evet," dedi Bayan Drake iç çekerek. "Bunu çok isterim."

Ruby, Bayan Drake'le birlikte kafeteryaya doğru giderken bana yumuşak bir gülümseme attı. Derin ve sakin bir nefes aldım ve açık duran hastane kapısını çaldım.

"Evet," dedi.

Oda çiçek ve dezenfektan kokuyordu. Connor koltuğa oturdu. yatağın kenarında, kendi pijama pantolonu ve beyaz V yakalı gömleğiyle duruyordu. Sol kolu siyah plastikten, cırt cırtlı kayışlardan ve menteşelerden oluşan hantal, karmaşık görünümlü bir destekle kaplıydı. Ama kalbimi yumruk gibi sıkı ve ona doğru uçmamı engelleyen şey onun yüzüydü. Çenesi dağınık ve

Sakallı, yeşil gözleri derin halkalarla çevrili. Sevdiğim o megawatt gülümsemesinden eser yoktu.

Yaşıyordu ve tam karşımdaydı ama ifadesi solmuş, gülümsemesi ölmüştü.

Savaş onu çaldı.

Uzun bir süre bana baktı. Bakışlarında kafa karışıklığı, neredeyse güvensizlik sınırındaydı. Sanki duyularının ona söylediği hiçbir şeye tam olarak inanamıyordu; sanki hastane odası ve içindeki her şey bir rüyaydı.

"Connor?"

Başını kaldırdı. Gözlerinde bir kıvılcım parladı. Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. Küçük bir gülümsemeydi ama kabul ettim.

"Hey, bebeğim," dedi, sesi çöl kumuyla doluydu. "Buraya gel. Tanrım, lütfen buraya gel..."

Ayağa kalktı ve ben de ona doğru koştum. Sağ kolu bana dolandı, beni sıkıca tuttu, neredeyse ezecekti. Yüzümü göğsüne gömdüm ve onu ciğerlerime çekerek içime çektim. Ellerim tişörtünün üzerinde geziniyor, geniş sırtını, sıcak tenini, güçlü kaslarını hissediyor; onun hissi, kuşatılmış beynimi hayatta olduğuna ikna ediyordu.

"Bebeğim," dedi usulca. Tekrar tekrar, ben konuşamazken. Sadece onu ellerimle tutup, *"Buradasın"* diye düşündüm. *Benimle birlikte. Geri döndün.*

"Dur sana bir bakayım," dedi.

Geri çekildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Cildi defalarca güneşte yanmış olmanın verdiği yoğun bronzluğa sahipti ve gözlerinin etrafında taktiksel bir kalkanın koruduğu daha soluk bir şerit vardı. "İyi misin?"

Başını kısa bir süre salladı, yarı başını salladı, yarı omuz silkti.

"Düşündüklerinden daha iyiyim. Başım ağrıyor ve hafızamda lekeler var. Ama havaya uçtukten sonra bu normal, değil mi?" İfadesi yalvaran bir görünüm aldı.

"Beni dinlemiyorlar. Geri dönemeyeceğimi söylüyorlar."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Biliyorum."

Tanrı'ya şükür.

Bana doğru biraz sarktı. Uzun bir iç çekişten sonra doğruldu. "Anladın mı?"

"Neyi alayım?"

"Sana bir şey gönderdim. Bir defter."

"mı? Tanrım, Connor, senden haber alamadığım zaman-" "Aldın mı almadın mı?"

İrkildim. Yüz ifadesi bir anda tekrar yumuşadı ve pişmanlığa dönüştü. TSSB konusunda deneyimli değildim ama Connor'ın değişen duygularını kontrol edemediğini görmek yeterince kolaydı. Rulet tekerleğindeki bir top gibi oradan oraya zıplıyorlardı ve ben sesimi onun odaklanabileceği sakin ve sabit bir hale getirdim.

"Hayır, almadım," dedim. "Yolda kalmış ya da kaybolmuş olabilir. Ama sorun değil." Kollarımı ona doladım. "Sorun değil Connor. Geri döndüğün için mutluyum."

Connor kollarımda sertleşti ve beni itti. "Bir paket almadın mı?"

"Hayır, Connor. Ben ."

Ellerini saçlarında gezdirerek yavaşça ilerlerken hastane yatağının kenarına oturdum.

"Emin misin?"

"Eminim," dedim nazikçe. "Ne zaman postaladınız?"

Durdu, iki burun kemiğini sıktı, yüzü acıyla aşağıya çekildi. "Hemen sonra... patlamadan sonra. Sanırım. Hatırlayamıyorum. Kahretsin. Kaybettim. Kaybettim amına koyayım. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Tek bir lanet şeyi bile."

"Hey," dedim, ayağa kalkarak. "Her şey . Buraya gel. Gel tekrar . Şu anda çok fazla şey var. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorsun. Kendine fazla yüklenme, tamam mı?"

Dizlerinin üzerine çökmüş, başı öne eğik oturuyordu. Sırtını okşadım ve bir süre sonra ağlamaklı bakışları bana kaydı.

"Kötü bir şey yaptım," dedi kısık sesle.

"Ne...?" Dedim ve sonra başımı salladım. "Hayır. Savaş... korkunçtur. Korkunç bir duruma sokuldun ve korkunç şeyler oldu. Açıklamak zorunda değilsin."

"Orada değil. Buraya. Sana."

Arkama yaslandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ve Wes." Geniş sırtı körük gibi bir genişleyip bir çöküyor, kelimeleri söylemeye zorluyordu. "Onun hayatını mahvettim. Tabii yaşarsa. Onu mahvettim..."

Hıçkırıklara boğuldu ve sağlam eliyle yüzünü kapattı. Onu tutmaya çalıştım ama titreyen vücudu çok büyük ve güçlüydü. Çatlayan bir kayayı bir arada tutmaya çalışmak gibiydi.

"Bu senin hatan değil Connor," dedim. "Hayır. Hayır, bu senin hatan değil. O kaydoldu."

"Çünkü ben yaptım," dedi derin, kesik kesik nefesler alarak. "Ben için o da imzaladı." Gözlerini tişörtünün omzuna sildi. "Buradan çıkmam gerek."

Kapıya doğru gitti ve koridorda iki adım atmıştı ki Hemşireler onu tekrar içeri aldı. Bayan Drake ve Ruby de ellerinde Starbucks'larla onu takip ettiler.

Connor odada volta atarken, "Buradan siktir olup gitmem gerek," dedi. "Birliğime geri dönmeliyim. Bana ihtiyaçları var. Ve ben Wes... Wes... o..." Başını ellerinin arasına aldı. "Kahretsin, bu baş ağrıları."

"Sakin ol," dedi bir hemşire, Connor'ı yatağına geri götürürken. "Bir gün daha istirahat ve birkaç test daha. Söylenenlere göre taburcu olacaksın. yarın."

Connor tekrar uzanıp sağlam kolunu gözlerinin üzerine atınca ben de yoldan çekildim.

"Wes de yarın burada olacak," dedi Bayan Drake. "Onu görmek olacak, değil mi?"

"Onu görmek güzel mi?" Connor'ın acı dirseğinin altında boğuldu. "Herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim. Suriye'ye dönmeyi, Tanrı aşkına."

"Bunu kastetmiyorsun..."

Senatörün sözleri . Sanki bir düğmeye basmış gibi, oğlu uyuyordu.

"Az önce ne oldu?" diye sordum.

"Bu bir hayatta kalma taktiği," dedi hemşire. "Savaşan askerler her zaman, her yerde hızla uykuya dalabilir. Bırakalım da dinlensin." Hemşire bizi dışarı çıkardı. "Dr. Mais yine de sizinle konuşmak istiyor Senatör."

Koyu renk saçlı, kısa boylu bir adam olan doktor bizi bekleme salonunda karşıladı ve Bayan Drake onun üzerine yürüdü. "Bana doğruyu söyle," diye talep etti. "Beyin hasarı ne kadar kötü?"

Dr. Mais sabırla, "Beyin sarsıntısı şiddetli şişmeye neden olmuş," dedi. "Landstuhl'da bakım görürken, eve uçmasına izin verecek kadar azaldı. Baş ağrıları beklenen bir şey ve zamanla da azalır. Anksiyete ve duygusal değişkenlik beyin hasarından kaynaklanıyor olabilir, ancak büyük olasılıkla travma sonrası stresten kaynaklanmaktadır. tartışıldı."

"Peki ya bilinç kayıpları? Küçük zaman dilimlerini hatırlayamıyor. Ve az , saniyeler içinde uykuya daldı. Bunun bir hayatta kalma taktiği olup olmadığı umurumda değil. Öylece gitti."

"Senatör Drake," dedi doktor. "Kırk yıldır Walter Reed'deyim. ve binlerce asker benim bakımından geçti. TSSB'yi gördüğümde tanırım ve nörolojik değerlendirmenin de bunu doğrulayacağından eminim. dışarı."

Bayan Drake kararsız bir şekilde dudağını ısırды ve Dr. Mais elini onun omzuna koydu.

"Bir de şu bakın," dedi. "Oğlunuzun kolu hasar gördü ve biz onu ameliyatla, çelik çubuklarla ve bir destekle onardık. Bu bir savaş yarası. Onun duygusal travmasını da aynı şekilde değerlendirmelisiniz. Bu durum mantıklı mı?"

"Evet." Başını salladı ve kendini yukarı çekti. "Evet, öyle. Sadece çok endişeliyim."

"Tabii ki öylesin."

"Kocam... onun duygusal travmaya aynı şekilde sanmıyorum."

"TSSB, bir kurşun yarasının gerektirdiği özen ve tedaviyi, aynı yargılama veya utanç eksikliğini hak eden bir yaralanmadır. Bu Bay Drake'in bunu anlaması zorunludur."

Bayan Drake başını salladı ve ben de onun tekrar Senatör Drake'e dönüşmesini izledim. "Yapacak. Ben . Connor'ın neye ihtiyacı varsa, onu alacak. En iyi bakım. Bundan da emin olacağım."

"Eminim öyle olacaktır." Doktor son bir gülümsemeyle müsaade istedi.

Bayan Drake, "Gidip biraz uzanmam gerek," dedi. "Bir otelde oda ayırttım.

Caddenin karşısındaki Sheraton'da. Siz sadece benim adıma giriş yapın. Her şey halledildi."

"Teşekkür ederim Bayan Drake," dedim.

Ruby, "Ben de seninle geliyorum," dedi ve sonra bana baktı. "Bana ihtiyacın yoksa?"

"Hayır, devam et," dedim. "Ben biraz daha kalacağım, biraz telefon aramam ar."

Ve yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ruby yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok uzun sürmesin. Yorgun görünüyorsun."

Senatör bana sert bir şekilde, tek koluyla sarıldı. "İyi geceler, Sonbahar." Yapmam gereken tek bir telefon görüşmesi vardı, Edmond de Guiche'i, yani

Dört yıldır çalıştığım fırın. Saat geç olmuştu, kapanışı çoktan geçmişti ve aramam sesli mesaja düştü. Bana Edmond'un

Bip sesinden önce ticari marka aryaları. Başlamak için birkaç gün gecikeceğimi bildiren mesaj bıraktım.

Connor'ın odasına geri dönmek, onunla birlikte yatağa kıvrılmak ve ona çözülmüş hissetmenin normal olduğunu söylemek istedim. Ona her şeyi doğru yaptığını, bunun onun hatası olmadığını, ailesinin ona söylemesi gereken tüm sözleri söylemek. Ama bu doğru gelmedi.

Kötü bir şey yaptım.

"Ben de," dedim.

Weston'la aramızda olanları itiraf etmek zorundaydım. arasında daha fazla sır kalmayacaktı. Ama kendimi Connor'ın odasına geri dönmeye zorlayamadım. Bunun yerine bekleme odasındaki sandalyelere kıvrılıp uyuyakaldım.

Dakikalar sonra bir el beni hafifçe sarsarak uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırarak açtım, sabah ışığının kırıntıları pencerelerden içeri süzülüyordu. Ruby başımda duruyordu.

"Hey," dedi sandalyemin yanına diz çökerek. "Wes burada."

CHAPTER *Three*

Sonbahar

Weston'a atanan sosyal hizmet görevlisi Ellen adında sarışın, nazik sesli genç bir kadındı. Drake'leri, Ruby'yi ve beni yoğun bakım ünitesinin alt katına götürdü ve Connor da arkasından takip etti.
Elektrikli sandalye.

"Wes'i şu anda yoğun bakım ünitesine yerleştiriyorlar," dedi Ellen, bize çift kapının dışındaki bekleme alanını göstererek. "Doktorlar bana onun Durumu stabil, tüm hayati belirtileri iyi görünüyor. Yarın bir ara onu sedasyondan çıkarmayı umuyorlar."

"teşekkür ederim," dedi Bayan Drake. Bizden ayrı oturan, bacaklarının üzerine eğilmiş oğluna baktı. Sol kolu kalçasının üzerinde duruyordu; Sağ eliyle gözlerini kapattı. Tüm tavırları yalnız bırakılmak için yalvarıyordu. Vücudunun kamburlaşmış her çizgisi, buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğini belli ediyordu.

Suçluluk odayı ele geçirmiş, yavaş yavaş oksijeni emiyordu. Connor'ı boğuyordu. Beni. Kocası tarafından bu krizi tek başına yönetmek zorunda bırakılan Bayan Drake'i. Tek temiz vicdan olan Ruby'nin nefes alıyor olması bile mucizeydi.

"*Daha fazla beklemek. Tek alabildiğim bu. Cevap vermeyenler ve lütfen bekleyin*" diyenler. Ben beklemekten bıktım."

Weston'ın annesi bekleme salonuna daldı. Miranda Turner dar bir kot pantolon ve mor-beyaz bir Amherst sweatshirt'ü giymişti. Makyajsız ya da

Mücevherleri ve ağarmış saçları özensiz bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yaklaşık bir yıldır birlikte olduğu Paul Sheffield'ın kolu omzundaydı.

Bayan Drake ayağa kalkarak, "Miranda, merhaba," dedi.

Miranda gözyaşlarına boğuldu. "Ah, Victoria," diye feryat ederek senatöre sıkıca sarıldı. "Oğluma ne yaptılar?"

"Biliyorum. Sakin olmaya çalış," dedi Bayan Drake, şimdi onu kol mesafesinde tutarak. "Wes için şimdi güçlü olmamız gerekiyor."

Miranda Connor'ı gördü ve yüzü tekrar buruştu.

"Ah, tatlım." Koluna dikkat ederek ona sarıldı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şu bak. Oğullarıma ne oldu? Gülümsemen gitti, Wes'im cehenneme döndü ve bana *hiçbir şey* söylemiyorlar."

Çenesi kaskatı kesilen Connor, Miranda'nın elinden kurtuldu. Ama Miranda bunu fark kadar kendini dramaya kaptırmıştı ve tekrar küçük alanda volta atmaya başladı.

"Sakin olmaya çalışıyoruz, unuttun mu?" Paul söyledi. Connor'a elini uzattı. "Geri dönmene sevindim asker. Ve hizmetin için teşekkür ederim."

Connor biraz daha dik oturdu, yüzünde bir gurur ifadesi belirdi.

"Teşekkür ," dedi huysuzca, el sıkışırken. Odasından çıktığından beri söylediği ilk sözlerdi ve o anda Paul'e bayılmıştı.

Miranda'ya gittim. "Merhaba, Bayan Turner. Çok özür dilerim."

"Ah tatlım, sen ben de," dedi ve bana sarıldı. "Merhaba, Rube," dedi omzumun üzerinden. "Ne dağınıklık. Zavallı bebeğim. Almanya'da şimdiden üç ameliyat geçirdi. *Üç*. Ve sonra onu *komaya* mı soktular?"

"Kendi güvenliği için, Miranda," dedi Paul. "Onu dengede tutmak için."

"Peki, nerede o? Şimdi neler oluyor?"

Bayan Drake, "Onu yoğun bakım ünitesine yerleştiriyorlar," dedi. "Yakında onu görebileceğiz."

"Söyleyip durdukları bu, başka bir şey değil." Miranda gözyaşları içinde Connor'a döndü. "Orada ne oldu?"

Bayan Drake oğluyla Miranda'nın arasına girdi.

"Bence şu anda hepimiz Wes'e odaklansak daha iyi olur," dedi.

"Connor size anlatılanlardan daha bilmiyor."

Miranda, "Savaş alanında Wes'le birlikteydi," dedi. "Almanya'da onunla birlikteydi. Ne oldu tatlım?"

Miranda'nın sesinde suçlama yoktu ama Connor her kelimedede irkildi. Dehşete kapılmış yüzü gerçek bir acıya dönüşmüştü ve bakışları bu odanın çok ötesinde bir yere bakıyordu.

"Bir el bombası oldu," dedi. "Küçük çocuğa ulaşamadım. Onu kurtaramadım. Wes beni kurtarmak için koştu. Beni korudu. Bu benim hatam-"

"Yeter," dedi Bayan Drake. Miranda'nın bakışları altında dudakları titriyordu.

Miranda'nın gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. "Tamam, , Haklısın. Şimdi zamanı değil. Sadece korkuyorum, anlıyor musun? Çok korkuyorum." Gözyaşlarına boğuldu. Paul kolunu onun boynuna doladı ve onu

Sandalye.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Bayan Drake rahat bir nefes alarak.

Oturdu

ve bacak bacak üstüne attı. "Yakında onu göreceğiz ve doktorlar tüm sorularınızı yanıtlayacaklar."

"Günlerdir bana bunu söylüyorlar," diye mırıldandı Miranda. O

sırada Ellen odaya döndü. "Fazla uzun sürmez."

"Ne kadar uzun uzun değil?" Paul hafifçe sordu.

"Yaklaşık bir saat." Odayı gözden geçirdi, gözleri Connor'a . "Bir şey isteyen var mı? Su ya da kahve?"

Bayan Drake öne doğru eğildi. "Connor, tatlım?"

Ama Connor kambur duruşuna geri dönmüştü, başı ellerinin arasındaydı. Bayan Drake arkasına yaslandı. "Hayır. Teşekkür ederim, Ellen."

Hastanelerde zamanın gerçek dünyadakinden farklı ölçüldüğünü fark ettim. Bir saat üç saat demekti ve sonunda otuzlu yaşlarının sonlarında görünen, nazik bir yüzü ve açık kahverengi saçları olan uzun boylu, en az 1.80 boyunda bir doktor bekleme alanına girdi. Gülümsemesi kolaydı ama gözleri keskin ve zekâ doluydu, hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Merhaba, ben Dr. Kowalczyk," dedi. "Onbaşı Turner'ın yoğun doktoruyum. Bana Dr. K. diyebilirsiniz." Paul ve Miranda'ya baktı. "Siz ailesi misiniz?"

"Ben Miranda, onun annesiyim," dedi Miranda. "Paul benim erkek arkadaşım ama Wes'in babası olmalıydı, onun yerine o korkak serseri olmamalıydı."

Sözlerinde her zamankinden daha az ısırık vardı, öfkesi Dr. K'nın sakin ve dostane tavrı altında eriyordu. Bir adamın aynı anda nasıl bu kadar huzur ve yetkinlik yayabildiği beni aşıyordu, ama sakinleştirmek için işe yaradı Miranda'yı buldum ve içim rahatladı. En azından Weston'ın iyi bir doktoru vardı.

Dr. K, bekleme salonunda Miranda'nın yanındaki sandalyeye oturdu ve kollarını bacaklarına .

"İşlerin senin için yoğun olduğunu biliyorum," dedi. "Belirsizlikten bahsetmiyorum bile. Ama Onbaşı Turner-

"Wes," dedi Miranda. "Ona Wes diyebilirsiniz."

", " dedi Dr. K.. "Wes'in hayati göstergeleri iyi görünüyor ve gece boyunca bu şekilde stabil kalırsa ve bize sürpriz yapmazsa, yarın sabah sedasyondan çıkarılmasını planlayacağız. Bilinci yerine geldiğinde, yaralarının boyutunu ve ciddiyetini belirlemek için daha fazla test yapabileceğiz. Tamam mı?"

", " dedi Miranda. "Sırtından vurulmuş. Almanya'da geçirdiği ameliyatlardan birinin omurgasında olduğunu söylediler..."

Korku dolu sorusunun geri kalanını kara bir bulut gibi havada asılı bıraktı.

Dr. K parmak uçlarını birbirine bastırdı.

"Bu doğru. Landstuhl'daki ekip omurganın bel bölgesindeki üçüncü omuru kıran bir kurşunu çıkardı. Omuriliği sıkıştırmış ama koparmamış. Ancak, şişlik ve kırıkla birlikte, bir miktar hasar aldığınızdan eminiz. Ancak ne ölçüde olduğunu henüz bilmiyoruz."

Omurilik hasarı. Kelimeler kalbime çarptı ve görüşüm Weston'ın bir yarışın başlangıç çizgisinde çömelmiş haliyle bulanıklaştı. Silah patladı, ama zihnimin gözünde, onun pistte yırtınması yerine, yere düştü...

Titredim. *Tanrım, Weston.*

"Bel bölgesi mi?" Paul sordu. "Aşağılarda bir yer, değil mi?"

Dr. K başını salladı. "Evet, burası." Sırtının alt kısmını, belinin hemen üstünü işaret etti. "Ama dediğim gibi, Wes'in katılımıyla testler yapana kadar omurilikteki hasarın boyutunu söyleyemeyiz. Şu anda, bizim Odak noktamız onu komadan güvenli bir şekilde çıkarmak ve oradan devam etmek. Bu arada, eminim hepiniz onu görmek için sabırsızlanıyorsunuzdur."

"Evet, teşekkür doktor," dedi Miranda. "Çok zor oldu."

Dr. K onun omzunu sıvazladı ve geri gözden geçirdi. "Hepsi aileden mi?"

"Aile gibiler," dedi Miranda. "Hepsi."

"Bunu kısa ve sessiz tutmamız gerekecek ama hepiniz onu birkaç dakika görebilirsiniz. Hâlâ ağır sedasyon altında, bu yüzden herhangi bir etkileşim beklemeyin. Başlayalım mı?"

Dr. K'yi çift kapıdan geçip yoğun bakım koridorunda takip ettik. Zihnimi boş tuttum, Dr. K'nin az önce bize söylediği şeyi düşünmeyi reddettim. Hasarlı bir omuriliğin Weston için ne anlama geldiğini düşünerek paniğe kapılmamaya ya da korkunun beni ele geçirmesine izin vermemeye yemin ettim.

Yoğun bakım ünitesinin duvarları Amerikan bayrağı ve askeri tarihin önemli anlarına ait büyük çerçeveli fotoğraflarla süslenmişti. Personel koşuşturuyordu. Telefonlar çalıyordu. Makinelere bağlı hastaların, hemşirelerin ve doktorların ilgilendiği, ailelerin yakınlarda oturduğu odaların yanından geçtik. Mahremiyetlerine saygı duyduğum için gözlerimi önümden ayırmıyordum ama kalbim küt küt atıyordu.

Yaşam ve ölüm arasındaki o çizgide yürüme duygusu aynıydı Nebraska'da olduğu gibi burada da farklı türden bir cephe hattı, ancak riskler aynı derecede yüksek ve yoğun bakım ünitesinde çalışan doktor ve hemşirelerin herhangi bir asker kadar cesur olduklarını düşünmeden edemedim.

Dr. K 220 numaralı odanın önünde durdu. "Unutmayın, sessiz ve sakin olun," dedi ve kenara çekildi.

Ruby geri çekildi ve elimi tuttu. "Ben burada olacağım, tamam mı? Git onu gör. Eğer korkman gerekirse, ben burada olacağım."

Başımı salladım. "Evet, tamam. Teşekkürler, Rube."

Yatağın başı girişe bakıyordu. Weston'ın ayakları pencereyi gösteriyordu. Solunda devasa bir serum askısı vardı. Bir vantilatör iç çekip bipliyordu. Duvardaki monitörde nabız, tansiyon ve ne olduğunu anlayamadığım iniş çıkışlar yapan başka renkli çizgiler vardı.

Miranda'nın eli ağzına gitti. "Ah, bebeğim," dedi arkasından. "Benim tatlı bebeğim..."

Onun tepkisi karşısında kalbimin atışları hızlandı ve ellerim iki yanımda kenetlendi.

Aman Tanrım, çılgılık atmaya başlayacağım.

Paul, geri kalanımıza yer açmak Miranda'yı yatak başı makinelerinin etrafına yönlendirdi. Connor Weston'a bir kez baktı, sonra hemen pencerenin içine yerleştirilmiş küçük yastıklı banka oturdu. Camdan dışarı baktı, ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkılmıştı.

Bayan Drake'in dudakları Weston'a bakarken aynı sıkılıktaydı ve ben de onun yanında duruyordum.

"Bence iyi görünüyor," dedi Bayan Drake. "değil mi? Buraya kadar gelebildi..."

Sözünü kesti ve döndü.

Başka tarafa bakamadım. Weston'ı içime çekerken güçlü ve metanetli kalmak için ettiğim tüm yeminler buharlaştı. Yatağı hafif bir eğimle yükseltilmişti ve o, solgun ve bitkin bir halde çarşafların üzerinde yatıyordu. Parlak sarı saçları donuk ve kırılıyordu. Her iki kolundan ve karnından tüpler çıkıyordu. Ağzına bir solunum tüpü bantlanmıştı ve bu tüp dudaklarını yüzünü buruşturacak şekilde çekiyordu. Gözleri -o *okyanus* gözleri- kapalıydı. Tamamen hareketsiz yatıyordu. Sadece göğsü vantilatörün itme ve çekme hareketleriyle inip kalkıyordu.

Derin bir nefes aldım ve eline dokundum. "Merhaba Weston," diye fısıldadım, güzel ve sessiz. Yatağının yanındaki küçük sandalyeye çöktüm.

Küçük oda Weston gibi hareketsiz kaldı. Kimse konuşmadı, zaten söylenecek bir şey de yoktu. Miranda Paul'un omzunda ağladı. Connor'ın bakışları pencerenin dışındaki manzaraya sabit kaldı.

Bayan Drake sonunda, "Bırakalım da dinlensin," dedi. "Ve kendimiz de biraz uyuyalım. Yarın büyük bir gün olacak."

Miranda oğlunu yanağından öpmek için eğildi. "İyi olacaksın bebeğim. İyi olacaksın. Olmak zorundasın."

O ve Paul ayaklarını sürüyerek çıktılar. Bayan Drake de onları takip etmeye başladı. "Geliyor musun canım?" diye sordu.

"Bir dakika içinde," dedim, birden Weston'ın burada tek başına yattığı düşüncesine dayanamadım.

"Connor?"

Connor'ın başı yavaşça döndü. Önce annesine, sonra da nihayet Weston'a baktı. "Henüz değil," dedi.

Kapı usulca kapandı ve baş başa kaldık. Sonra Connor ekledi, "Veda etmem gerekiyor."

CHAPTER *Four*

Sonbahar

Başımı çevirdim. "Ne?"

Connor'ın gölgeli gözleri hâlâ Weston'ın üzerindeydi. "Bunu ona ben yaptım," dedi başını sallayarak. "Benim yüzümden burada."

"Connor, bu senin hatan değil."

"Benim için kaydoldu. Beni korumak için kaydoldu, ki sonunda olan da tam olarak buydu. Çocuğu kurtarmaya çalıştığımda peşimden koştu. Wes onu kurtarmak için çok geç olduğunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ama yapmam gereken

kendim için bir şeyler yapmak. *Sorumluluğumu göstermek* için. Bradbury ölmüştü. Onu kurtarmak için çok geç kalmıştım. Bu yüzden çocuk için denedim."

Gözleri yaşlarla doldu ve tekrar pencereye döndü, sağ eli dalgın bir şekilde sol dirseğindeki ağır desteğin üzerinde geziniyordu.

"Boşunaydı ama durmadım. Koşmaya devam ettim ve Wes de koştu. Tanrım, bu adam koşabiliyordu. Ve başardı. Sırtında yüz kilo yük vardı ve ben beş saniye öndeydim ama o yine de beni yakaladı. Ve çocuk öldü, çünkü her zaman ölecekti. Onu kurtarmak için çok geçti ama Wes beni kurtardı. Beni patlamadan uzaklaştırdı. Kendini üstüme attı ve ateş etti. Bu yüzden ben burada duruyorum ve o yatıyor.

Orada..."

O zaman kırıldı, iki büküm oldu, hıçkırıklar omuzlarını titretiyordu. Kendi bakışlarım bulanık ve ıslaktı, ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım.

"Özür dilerim," dedim saçlarına. "Çok özür dilerim."

"Pardon?" Sözcük yarı hıçkırık, yarı havlamaydı.

"Yaşadığın her şey için-"

"Yaşadıklarım *hiçbir şey değil*. Bir bok bilmiyorsun Autumn. Ben oradaydım. Suriye'de sahada ve Almanya'da hastanedeydim. Ona ne yaptıklarını gördüm. Kalçasının parçalandığını gördüm ve bacağından akan kanı izledim. Sırtından vurulduğunu gördüm ve skoru biliyorum. Dr. K'nin *yaralarının boyutu* hakkında ne söylemediğini biliyorum ve size doğru söyleyebilirim Wes bir daha asla yürüyemeyecek."

Geri çekilirken kan kulaklarımda hızla akmaya başladı. pencere . Bacaklarım yatağın yanındaki sandalyeye çarptı ve düştüm. Göğsümdeki buz gibi karıncalanma hissi tenime yayıldı ve nefesimi çaldı. Gözlerim dondu kaldı, Weston'ın koştuğunu hatırladıkları için kırpmadan açtılar.

Tanrım, bu adam koşabilir.

Üç adımlık temposuyla engellere doğru sayamayacağım kadar hızlı koşuyordu. Kedi zarafetiyle sıçırıyor, bir bacağı uzatıyor, diğerini sıkıca tutuyordu. Bronz teninin altında esneyen ve gerilen yağsız kaslar. Weston bir baton bayrak yarışında sürüden ayrılıyordu. Kimsenin onu yakalamak gibi bir şansı yoktu. O çok hızlıydı. Herkesten hızlıydı.

Onda yüz kiloluk teçhizat vardı ve ben beş saniye ama o yine de beni yakaladı...

"Hayır," diye fısıldadım, elim Weston'inkine uzandı. Tüm o güç, kuvvet ve hız şimdi parmaklarımda gevşek ve zayıftı. Başımı sallayarak onu sıkıca kavradım. "Hayır, böyle söyleme Connor. Bilmiyoruz-"

"Biliyorum," dedi Connor, sesi paramparçaydı. "Biliyorum. "Biliyorum. Almanya'daki doktorlar. O yataktan çıkamayacak. Ayağa kalkamayacak ya da yürüyemeyecek ve bir daha asla yarışmayacak. Asla..."

Başım titremeye devam ediyordu. "*Hayır*. Bunu bilmiyorsun. Onu stabilize etmek için komaya soktular. Yapacakları testler var. Henüz bitmedi. Uyanana kadar hiçbir şey bilemezler."

"Ne duyduğumu biliyorum. Ne gördüğümü. Ne ." Connor'ın başı öne eğildi. "Onun işi bitti, Autumn. İş bitti."

"*söyleme*," diye bağırđım, Weston'ın elini daha sıkı tutarak. "Onun işi bitmedi. Bundan sonra ne olursa olsun, onun işi bitmedi."

"*Ben* de öyle. Benden bu kadar." Connor ayağa kalktı ve elinin önce bir gözünü, sonra diğerini yokladı. "Ve bizim de. Bizim işimiz bitti."

Connor ayağa kalkıp kapıya yöneldiğinde, bu sözlerle üzerimde bir elektrik şoku ve suçluluk duygusu dans etti ve elimi Weston'ın elinden çektim.

"Bekle. *Gidiyor* musun?"

"Boston'a geri dönüyorum."

Sandalyeden fırladım ve onun yolunu kapattım. "Sen neden bahsediyorsun? Weston'ı şimdi bırakamazsın."

"Burada kalıp onu bu halde göremem." "Ama... Connor," diye fısıldadım. "O senin en iyi arkadaşın."

"Evet ve bak ona ne yaptım." Weston'a baktı ve çenesinde bir kas titredi. "Burada kalamam," dedi dişlerinin arasından. "Ben eve gidiyorum."

Bir adım atmaya başladı. Onu geri ittim. "Peki ya biz?"

"Tanrım, Autumn. Biz diye bir şey yok. Hiç olmadı."

Kelimeler yüzüme tokat gibi çarptı. "Bu da ne demek oluyor?" Elbette tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum.

Artık sır yok.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Weston sana söyledi, değil mi?"

"Bana ne söyledi?"

"Görevlendirildiğiniz gece olanlar hakkında."

Connor'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. O gece kafam iyiydi." Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Neden? O zaman da mı bir şeyleri berbat ettim?"

"Hayır, ben..." Ağzım kurumuştü. "Bak, belki de şimdi sana söylemek için iyi bir zaman değildir. Her şey çok karışık ve kafa karıştırıcı. Ama daha fazla sırda uğraşamam. Biz öpüştük. Weston ve ben. Görevlendirildiğiniz gece." Bir nefes aldım ve geri kalanını zorla çıkardım. "Aslında öpüşmekten fazlasıydı. Birlikte uyumadık ama..."

Connor bir süre bana bakmaya devam etti, ifadesi okunamıyordu. Bir Weston'a, bir bana baktı ve sonra göğsünden sert, neşesiz bir kahkaha patladı. "Tanrım," dedi tavana doğru.

"Özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim Connor. Sarhoştum ve ikiniz için de korkuyordum. Bu bir mazeret değil, ama olan bu. Ve tüm sorumluluğunu üstleniyorum..." Onun öfkeli ifadesi karşısında sözlerim yarım kaldı. "Gerçekten sana söylemedi mi?"

"Bana hiçbir şey söylemedi."

"Bana bu yüzden bu kadar kızgın olduğunu ."

"Sana kızgın mı?" Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun, Autumn. Wes ve ben..."

"Ne?"

Yeşil, gölgeli gözleri binlerce farklı düşünceyi tartarak benimkilerle buluştu. "Hiçbir şey. Bu beni ilgilendirmez. Hiçbir zaman da olmadı, ortaya çıktı. Ben asla. Ama seni kendi işim haline ve bunun için gerçekten üzgünüm Autumn."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İşimiz bitti," dedi Connor. "Ve bu en iyisi için. Bunu şimdi göremiyorsun ama göreceksin. Yakında."

Kapıya doğru ilerledi.

"Bekle," dedim. "Connor, lütfen bunu yapma."

Elini kapı tokmağına koyarak durakladı. "Ben gidiyorum," dedi. "Sen onunla kal."

"Lütfen yapma..."

"Onunla kal. Ve elini tutmaya devam et, Autumn. Ne olursa olsun. Onu bırakma."

Arkasına bakmadan dışarı çıktı.

CHAPTER

Five

Sonbahar

Anestezi uzmanı, gözleri dijital duvar saatinde, "Propofol dokuz-otuz üçte kesildi," dedi.

Weston'ın yatağının bir tarafına ben, diğer tarafına Miranda ve Paul oturduk. Ruby yastıklı pencere koltuğuna tünemişti. Her çift göz saatin kırmızı rakamlarına yapışmıştı ve saat 9:04'ü gösterdiğinde Miranda suçlayıcı bakışlarını Dr. Kowalczyk'e çevirdi.

". ilacı bıraktıklarında uyanacağını söylemiştin."

Dr. K'nin gülümsemesi sabırlıydı, boynundaki stetoskopu çıkarıp kulak parçalarını yerleştirdi. Weston'ın hareketsiz bedeninin üzerine eğildi ve disk göğsüne bastırarak dinlemeye başladı. Solunum cihazının sabit itme-çekme sesi dışında bir anlık nefes tutma sessizliği.

Dr. K daha yakına eğildi. "Hey, Wes," dedi yüksek sesle. "Beni duyabiliyor musun?"

Benim için gözlerini açabilir misin, Wes?" Hiçbir şey.

"Eee?" Miranda'gözleri kocaman açılmış, elleri önünde iki büküm

olmuştu. "Zaman alıyor," dedi Dr. K yumuşak bir sesle, dik durdu ve stetoskopu tekrar taktı. "Birkaç dakikadan yetmiş iki saate kadar herhangi bir süre olabilir. Neredeyse bir haftadır uyutulduğunu ve Suriye'deki ilk olaydan bu yana bilincinin kapalı olduğunu göz önünde bulundurursak, daha erken değil geç olacağını tahmin ediyorum. Ayrıca ters reaksiyonlar da olabilir."

"Ne gibi?" Paul şöyle dedi.

"Wes uyandığında ajitasyon, anksiyete ve hatta saldırganlık yaşayabilir. Bunların hepsi son derece normal, ancak hazırlıklı olmalısınız."

Miranda elini hâlâ Weston'ın ağzına bantlanmış olan solunum cihazı tüpüne doğru salladı. "Neden hâlâ o makinenin nefes ihtiyacı var? Bu da mı normal?"

"Evet, öyle. Kendi başına nefes alabilecek kadar güçlü olup olmadığını anlamak için Wes'in uyanması gerekiyor."

Dr. K anestezi uzmanıyla birkaç kelime daha konuştu, o da başıyla onayladıktan sonra odadan çıktı.

"Başka bir hastayla ilgilenmem gerekiyor," dedi Dr. K.. Hemşireye doğru eliyle işaret etti. "Rhonda önümüzdeki on saat boyunca burada olacak. Sana önerim

Biraz kahve ya da yiyecek bir şeyler. Belki yürüyüşe çıkarız. Biraz zaman alabilir." "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Miranda, kendi düşüncelerini yankılayarak. "Pekâlâ. Yakında onu kontrol etmek için geri geleceğim."

Miranda oğlunun elini kendi ellerinin arasına aldı. "Her an uyanabilir. Değil mi bebeğim? Hepimiz burada seni bekliyoruz." Sesini alçalttı. "Yani, neredeyse hepimiz."

"Şimdi, şimdi," dedi Paul. "Connor'ın da dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı var. Ve tabii ki Victoria'nın da onunla gitmesi gerekiyor, tıpkı senin Wes'le kalacağın gibi."

"İyileşmek mi?" Miranda ağladı. "Tanrı aşkına, burası bir hastane. Oğlumun uyanması ne kadar sürerse sürsün burada kalıp *iyileşemez* mi?" Gözleri yaşlarla doldu. "Wes en iyi arkadaşını burada isteyecektir. Burada olmalı. burada."

"Miranda, onlar cehennemi yaşadılar," dedi Paul. "Hiçbirimiz Connor'ın nasıl acı çektiğini söyleyemeyiz. Onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamayız. yapabiliyorum."

Miranda omuz silkti ve nefesinin altından, "Onu bu pisliğe o bulaştırdı. Onun çıkışını izlemek için kalamaz mı?"

Midem ters takla attı ve Ruby kaşlarını kaldırarak bana şaşkın bir bakış attı.

Paul sert bir sesle, "Bu Connor'ın suçu değil," dedi. "Bu kimsenin değil. Savaşmak için kaydolduğunuzda başınıza bunlar gelebilir. Wes riskleri biliyordu. Geri dönemeyiz, sadece ileri gidebiliriz." Ses tonu yumuşadı.

"Connor'ı suçlamak seni daha iyi hissettirmeyecek, tatlım."

Miranda burnunu çekti ama cevap vermedi.

Acı dolu bir saat geçti. Sonra iki. Weston uyanma göstermedi ve Ruby bana doğru eğildi.

"Haydi, Aut. Yiyecek bir şeylere ihtiyacın var. Ya da en azından bir kahve." "Onu bırakmamalıyım," dedim. *Connor yapmamamı istedi. Ve ben de yapmam.*

Her neyse.

"Gitmelisin tatlım," dedi Paul. "Sonra Miranda ve ben bir şeyler atıştırırız. Asla yalnız kalmayacak."

Weston'dan ayrılmaktan nefret ediyordum ama ordudan gelen korkutucu e-posta beni Baltimore'daki bu hastaneye fırlattıktan ve bir duygu ve kargaşa denizine sürükledikten sonra kendimi akıntıya gibi hissediyordum. Ruby fırtınadaki bir ada gibiydi ve ona Weston'la aramızda olanlarla ilgili gerçeği söylememenin kötü bir fikir olduğunu fark ettim.

"Sadece bir kahve," dedim.

"Bizimle kaldığın için çok tatlısın," dedi Miranda. "Ben de Connor'la gideceğini düşünmüştüm."

"Ben... Weston benim arkadaşım," dedim.

Miranda sandalyesine geri oturdu. "Birilerinin hâlâ bu kelimenin anlamını anladığını bilmek güzel."

Kafeteryada Ruby kahvesinden bir yudum aldı ve "Konuş benimle Goose," dedi.

"Ne hakkında?"

"Boston'da Connor'ın yanında olmak yerine neden hâlâ buradasın?"

Nefesimi içime çektim ve aceleyle, "Benden ayrıldı," dedim. Ruby doğruldu, gözleri irileşmişti. "Hadi canım? Dün gece mi? Bu yüzden mi

Sola mı?"

"Kısmen," dedim. "Çoğunlukla Miranda ile aynı fikirde olduğu için gitti. Weston'ın başına gelenlerin hepsi onun suçu."

Ruby alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Kahretsin," dedi. "Bir de Wes'in omurilik yaralanması olduğu söyleniyor."

"Bence kötü olabilir Ruby," dedim sulu bir sesle. "Connor öyle düşünüyor ve o bunu bilir. Weston vurulduğunda oradaydı ve Almanya'da hastanede onunla birlikteydi."

"Zavallı Wes. Tanrım, bir de Olimpiyatlardan bahsediliyordu, değil mi?"

Kutsal

bok..."

Sefilce başımı salladım, sonra doğruldum. "Ama kesin olarak bilmiyoruz. Doktorlar daha fazla test yapmak zorunda. Ve onlar profesyonel. Ben

Kendime onların sözünü bekleyeceğimi söyleyip Connor'ın orada olduğu gerçeğine geri dönüyorum."

Ruby dudaklarını şüpheyle büzdü, sonra elini benimkine uzattı. "Sen ve Connor için üzgünüm. İkiniz arasında inişli çıkışlı bir dönem olduğunu biliyorum ama şimdi kefaletle serbest kalacağını hiç düşünmemiştim." Başını eğip beni inceledi. "Bu konuda çok mu üzgünsün?"

"Ne hissettiğimi bilmiyorum. Onu seviyorum. Sevdin mi?" Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Tanrım, her şey birbirine karıştı."

Ruby başını sallayarak, "Ne olursa olsun Wes için burada olmalıydı," dedi. "Suçluluk duygusu bir yana, çekip gittiğine inanamıyorum."

"Tek sebep suçluluk duygusu olmayabilir." Bakışlarımı kahveme çevirdim. "Öyle mi?"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kelimeleri ağızımdan kaçırdım. "Connor'ı . Weston'la."

Ruby'ye baktığımda gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı açık kalmıştı. aralık.

"Sen... gerçekten mi? *Sen* mi?" Öne doğru eğildi, ses tonu Şok. "Wes'i mi becerdin? Connor'ın en iyi arkadaşı Wes'i mi?"

"Teşekkürler, Rube. Çünkü yeterince boktan hissetmiyorum. Sadece öpüştük ama..."

Weston'ın vücudunun benimkinin üstünde oluşu, dudaklarımı morartan öpücükleri, kalçalarının sürtünmesi, eteğimin yukarı kalkması, elinin arasında olması, onu ne kadar çok istediğimi hissetmem...

Gözlerimi kırıştırdım ve şu anda bile tenimde gezinen hoş ürpertiye karşı kendime sarıldım. Burada bile.

"Sarhoştum ve öpüştük, daha da ileri gidecekti ama o durdurdu," dedim. "Ama kendim için bahaneler uydurmayacağım. Bu yanlıştı ve Connor'ın bu yüzden benden nefret etmeye hakkı var." Gözlerimi en iyi arkadaşşıma kaldırdım. "Bunun için benden nefret mi ediyorsun?"

Ruby bir kahkaha attı ve inanamayarak iç geçirdi. "Aman Tanrım, kızım. Onu sadece sen mi *öptün*?"

"Bu hâlâ hile Ruby ve bunu durduran ben değilim."

Yanaklarından hava üfledi. "Vay canına. Şok oldum. Wes'le samimi olduğunuzu söylemiştin ama daha fazlası olduğunu düşünmemiştim."

Daha fazla. Kelime buydu. Weston ve benim aramda daha fazlası vardı. Hiçbir anlam ifade etmeyen daha fazla duygu, daha fazla elektrik, daha fazla havai fişek ve daha fazla *istek*. Saf, filtrelenmemiş istek.

"de öyle olduğunu düşünmüyordum ama o gece bir şeyler tıkırdadı," dedim. "Hiçbir şeyin yerinde *olmadığını* bilmediğim bir anda bir şeyler yerine oturdu."

Ruby kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Kupamı evirip . "Bilmiyorum. Connor'la işler çok garipleşmişti. Mektuplarında o kadar akıcı ve zengindi ki Benim için şiirler, ama şahsen? Hiçbir şey. Ya da neredeyse hiçbir şey. Korkunç bir şüphe duymaya başladım."

"Ne hakkında?"

"Şu mektuplar ve şiirler hakkında." Ruby'ye baktım. "Connor'ın masa başında oturup bana içini döktüğünü hayal etmeye çalıştığımda, bunu yapamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Ruby yavaşça. "O bu iş için yaratılmamış gibi o." görünüyor.

"Ama Weston biliyor," dedim. "Ama o olamaz... Bilmiyorum, Connor'a yardım mı etti? Bu nasıl oluyor? Belki bir şiir yazmasına yardım etmiştir? Bunu görebiliyorum, ama o harfler? Tüm o mektuplar..."

Tüm o güzel sözler ve arkasından akıp giden duygular

Onlar.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti kaydı. "İnanamıyorum onların bana bunu yapardı. Beni böyle manipüle eder. Duygularımı." Titreyen sesimi alçalttım. "Connor'la yattım çünkü sözleriyle bana belli bir şekilde hissettirdi. Ona önce bedenimi sonra da kalbimi verdim. Eğer bu gerçek değilse... eğer bu bir *şakaysa*..."

Ruby başını sallıyordu. "Ve bunu bu kadar uzun süre devam ettirmek. Lanet olası *savaş* sayesinde."

"Bunu düşünmek beni hasta ediyor. Ama Weston'la olan fiziksel bağlantım neredeyse kaçınılmazdı."

"Tekila bir kıza bunu yapar." Ruby omuz silkti. "Ama cidden, Belki Wes senden hoşlanıyordur. Hem de çok. Belki de tüm yumuşak konuşmaları o yapıyordur ve Connor da bunun meyvelerini topluyordur."

"Ama bu çok *boktan* bir durum," dedim ve yan masadaki yaşlı kadın bana bakınca sesimi alçaltmak zorunda kaldım. "Weston beni en iyi arkadaşıyla yatmamı sağlayacak kadar çok mu önemsiyor?" Başımı salladım. "Beynim -ve kalbim- oraya gitmeye çalışıyor ama bu bir çıkmaz sokak. Weston'ın bana bunu yapabileceğine inanamıyorum. Ya da Connor'ın bundan faydalanacağına. İnanamıyorum işte."

Ruby'nin başı aşağı yukarı sallandı, gözleri kocaman açılmıştı. "Haklısın. Bu çok bir durum. Ama bakın, eğer şüphelendiğiniz şey biraz olsun doğruysa, onlara sormanız gerekir. Açıkça."

"Connor benimle konuşmuyor," dedim. "Her çok aşağılayıcı." "Bu yüzden mi gitti?"

Başımı salladım. "Hayır. En azından öyle olmadığını söyledi ama nedenini bilmiyorum. Acı çekiyordu. Savaş bölgesinden ve ameliyattan yeni çıktı. Şimdi de ordudan terhis ediliyor." İçimi çektim. "Nasıl hissettiğini tam olarak bildiğini sanmıyorum."

"Nasıl hissediyorsun?"

Omuzlarımı biraz kaldırdım. "Henüz beni etkilediğini sanmıyorum. Ama başka bir şey için endişelenmeden önce Weston'ın uyanmasına ve iyi olmasına ihtiyacım var. Bundan daha önemli bir şey yok." Küçük gümüş saatime baktım ve kalkmaya başladım. "Bu arada, ona geri dönmeliyiz..."

"Benim de Boston'a dönmem gerekiyor," dedi. "İtalya'dan önce yapmam gereken zilyon tane iş var ve babamın doğum günü Pazar günü. Zaten çoğunlukla senin için buradayım. Wes beni pek tanımıyor." Tekrar elime uzandı. "İyi olacak "

"Evet, tabii ki," dedim, kalbim sıkışarak. "İhtiyacın gitmelisin. Ve babana benden bir doğum günü kucaklaması ver."

"Peki ya sen?" Ruby sordu. "Baltimore'da ne kadar kalacaksın? Edmond seni fırında beklemiyor muydu?"

"Evet, ama Weston'ı bırakamam. burada olmalıyım. Özellikle de Connor burada olmadığı için. Gitmek yanlış geliyor."

"Ve ona mektuplar ve şiirler hakkında soru sorman gerekiyor, tamam mı? Senin duyguların da önemli. Bence bunu sürekli unutuyorsun."

"Weston'ın hayatı sonsuza dek değişebilir," dedim. "Ona uyanması ve doktorların verebileceği haberleri atlatması için ne kadar zamana ihtiyacı varsa verebilirim. *En azından* bunu yapabilirim."

Ruby burnunu çekti. "Umarım buna değer. Eğer Connor'la seninle oynadıysa..."

"Bununla daha sonra ilgileneceğim," dedim. "Her seferinde bir felaket, lütfen."

Masadan kalktık ve kafeteryanın sonuna geldiğimizde bana bir

kucakl "Ben gitmeden önce kışını kaldırıp Massachusetts'e dön." "Üç ama. hafta boyunca gitmiyorsun," dedim.

"Doğru, ama nasıl olduğunu biliyorum. Kendi hayatını ne kadar mahvedecek olursa olsun, burada elinden geldiğince yardım etmek isteyeceksin."

"Bu çok güzel, Rube," dedim. "Bunu ekleyebilir miyim?"

Güldü. "Hemen geri dön. Etrafta koşturup duracağım ama seninle eski evimizde film izleyerek, şarap içerek ve erkeklerle konuşarak en az üç tam kız gününe ihtiyacım var. Ya da isimlerine küfretmek, ikisinden biri."

Başımı salladım, ona bir kez daha sarıldım ve garip bir nostaljiyle gidişini izledim. Anlattığı şey bana çok normal ve hafif gelmişti ve asansöre, yoğun bakım ünitesine doğru ilerlerken, uzun bir süre boyunca hiçbir şeyin normal ve hafif olmayacağına dair keskin bir his vardı içimde.

Propofolün kesilmesinden on altı saat sonra Weston hâlâ kendi başına hareket etmiyordu. Paul karşımda oturmuş, gazete bayiinden aldığı küçük bir kitaptan bulmaca çözüyordu. Miranda pencere kenarındaki bankta oturmuş, duvara monte edilmiş televizyonda *The Real Housewives of New York'u* izliyordu. Televizyon seyrediyor ve ara sıra dramaya homurdanıyordu. Sabahın biri gelip geçerken Miranda esnedi ve gözlerini ovuşturdu.

Paul, "Hadi aile odasına gidip uyuyalım," dedi. "Koridorun hemen sonunda. Uyanırsa bir dakika içinde burada olabiliriz."

Miranda isteksizce başını salladı ve kendini banktan dışarı attı.

"Biraz dinlenecek misin, ufaklık?" Paul bana sordu.

"Hayır, yorgun değilim," dedim yalan söyleyerek. Yorulmuştum ama Weston'ın boş bir odada uyanma korkusu düşünülemezdi.

Onunla kal. Sakın . Elini tutmaya devam et.

"Sen bir meleksin," dedi Miranda esnemeye başlayarak.

Onlar ayrılırken Paul omzumu okşadı ve "Teşekkür " dedi.

Başımı yatağa, Weston'ın elinin yanına koydum ve beyaz çarşafların küçük tepeleri ve vadileri üzerinden ona baktım.

"Artık uyanmalısın," diye fısıldadım. "Uyanmak istemeyebilirsin. Bulunduğun yer çok güvenli olmalı. Ama lütfen Weston. Uyan."

Göğsü, onun yerine nefes alan solunum cihazı tarafından itilerek yükselip alçaldı. Nefes alış ve verişlerimin onunkilerle senkronize olduğunu hissettim. Gözlerim sarktı. Düşüncelerim dağıldı ve sonunda uyku beni altına çekti.

CHAPTER

Six

Weston

Yarışçılar pistte sıraya giriyor. Ben orta şeritte yerimi alıyorum. Sonbahar solumda, yeşil elbisesi içinde büyüleyici güzellikte görünüyor. Güneş arkasından batıyor, saçlarını altın ateşine çeviriyor, tıpkı fırından eve yürüdüğümüz o öğleden sonra gibi. Sonra baktım, ışığın kızıl saçlarının etrafında nasıl bir hale oluşturduğunu yakaladım. Bu zihinsel enstantaneyi eğitimimiz boyunca yanımda taşıdım. Suriye'deki sıcak ve tozlu günler boyunca.

Şimdi o burada. Benimle birlikte.

Artık uyanmalısın, diyor, parmaklarını rayların üzerine koyarken yüzünde ciddi bir ifade var. Lütfen, Weston. Uyan artık.

Omzunun üzerinden, ilerideki şeritlerde annem ve Paul giriyor.

Senatör Drake pantolon takımıyla, topuklu ayakkabılarını başlangıç bloklarına yerleştiriyor.

Sağıma bakıyorum, Connor'ın olması gereken yere. Onun yerine pistte yüzüstü yatan bir ceset vardı. Tam çöl kamuflajı ve , elinde bir AR-15.

Bradbury, diye düşünüyorum, kalbime bir parça korku kayarken bile.

Bradbury'nin

Asker Bradbury olamayacak kadar büyük ve bileğinde bir yara izi var. Tıpkı Connor'ın lisede metal atölyesinde aldığı gibi.

Hayır.

Hazır ol çağrısı ve ardından silah geliyor.

Görünmeyen bir el beni dümdüz ediyor ve Sonbahar ile Herkes önden koşuyor. Yanağımı piste bastırdım, başımı çevirdim

Hareket etmeyen bedene de.

Connor, uyan, diye *bağırıyorum ama hiç ses çıkmıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bir çocuğun ağlamasını, adamların bağırıışlarını ve silah seslerini duyuyorum.*

Benim olmam gerekiyordu.

Bir bomba patlar. Ses yok ama parça milyonlarca parçaya ayrılıyor. Ateş, duman ve kan. Yukarıdan aşağıya doğru bir boşluğa fırlatılıyorum. Belimi yanan bir acı düğümüne dönüştüren bir patlamayla yukarı düşüyorum.

Boşluğun zirvesine, küçük bir iğne ucu kadar ışığa doğru. Gittikçe daha parlak, daha sıcak ve daha büyük bir ışık. Gözlerimi yakıyor ve yüzerek uzaklaşmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Bir ışık ve ses duvarına çarpana kadar daha hızlı ve daha hızlı yukarı fırlatılıyorum.

Ve daha fazla acı.

Weston, gözlerini aç.

Sonra geriye doğru düşüyorum ve sert, kayalık çöl zemini beni karşılamak için hızla yükseliyor.

Kaza yapacağım.

Weston.

Ben öleceğim.

, Weston.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve vücudum panik içinde kasıldı. Yere çakıldığımda dehşet damarlarımda dolaşmaya başladı.

Yer değil, bir yatak.

Beynim beyaz çarşafı, yanıp sönen ışıkları, tekrarlayan bip seslerini kaydetti. Sonra acı beni belimden ikiye böldü. Çıglık atmaya çalıştım ama ağzımdaki ve boğazımdaki bir şey havayı ciğerlerime itti. Aynı anda hem boğuluyor hem de canlandırılıyordum.

"Weston."

Kafamın içinde bir ses. Yumuşak ve yeşil. "Weston, bana bak."

Ses artık kafamın dışındaydı. Ona uzandım. Ona ihtiyacım vardı.

Bensiz, bahar gibi bir elbiseyle ama saçları...

Sonbahar mı?

çırpındım, titredim ve , her sarsıntı başka bir acı dalgası getirdi.

"Sakin ol, şimdi." Farklı bir kadın sesi. Daha sert. Otoriter. Elleri beni omuzlarımdan aşağı itti. "Sakin ol," dedi. "İşte . Yavaş ve sakın. Makineyle kavgaya etme."

Alçak bir inilti kafamı doldurdu. Ben. Boğazımda gırtlaktan gelen bir inilti, kontrol edemediğim nefes alış ve verişler arasında sıkıştıyordu. Bu sırada ince ışık dilimleri gelip gidiyordu.

Onlar benim gözlerim. Gözlerimi açıp kapatıyorum. Ben buradayım.

Bu benim.

Acı. Lanet olsun, acı. Sırtımın alt kısmına erimiş bir balyoz, tekrar ve tekrar.

"Weston," dedi Autumn. Soğuk parmakları elimin etrafında kıvrıldı. "Her şey yolunda. Arkana yaslanmaya çalış."

Beynim yavaş yavaş bazı şeyleri bir araya getirdi. Beyaz çarşafli bir yatak ve bipleyen makineler. Burası bir hastaneydi. Ve Autumn buradaydı.

"Sonbahar," dedim. Ya da çalıştım. Ağzımda ve boğazımda her ne varsa kelimeyi engelledi. Daha fazla hava içeri itildikçe öğürdüm. Sürekli bir itme-çekme istilasıyla savaşmayı bırakamıyordum.

Hemşire olduğu anlaşılan diğer kadın, "Ben doktoru çağırayım," dedi. "Sen onunla kal. Konuşmaya devam et ve yönünü bulmasına yardım et."

Benimle kal, Autumn. Sonsuza kadar.

Gözlerim açık kalmak için savaştı. Plastik bir tüp ve beyaz bir bant görüşümü engelliyordu ama tüpün içinden ve etrafından onu gördüm. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş bir şekilde üzerimde duruyordu. Aylarca tekrarlayan bir kabustan sonra güzel, huzurlu bir rüya gibi.

"Hey," dedi usulca. Küçük parmakları benimkilere dolandı, diğer avucu alnımda yumuşak bir şekilde gezindi. "Bir şeyin yok."

Hayır, ben düşündüm. Sırtım. Sırtımda gerçekten bir sorun var. geri...

"Sadece sesimi dinle." Başıma dokunuşu çok yumuşaktı. "You're on bir solunum cihazı. Tamam mı? Senin için nefes alıyor. Karşı koymamaya çalış. Ben buradayım. Beni dinlemeye devam et. Sana neler olduğunu anlatacağım. Tamam mı?"

Gözlerimi kırptırdım çünkü başımı sallayamayacak kadar güçsüzdüm.

"Baltimore'daki Walter Reed Tıp Merkezi'ndesiniz," dedi. "Suriye'de yaralandınız. Önce Almanya'ya uçtun. Şimdi buradasınız. Solunum cihazı sedasyondan çıkana kadar nefes almana yardımcı olacak. Hepsi bu."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, gözlerimi kırıştırdım ve yanağımdan aşağı süzülüklerini hissettim. Autumn elini bir tanesini sildi, kendi gözyaşları kabarıp örten beyaz çarşafın üzerine düşerken onu avucunun içinde sıkı. Cesaret verici sözlerine rağmen güzel yüzü acıyla buruştu.

Çünkü Connor öldü.

Bu düşünceyle irkildim ve sırtımda bir acı şimşegi daha çaktı. Bağıramıyor ya da küfredemiyordum, sadece boğazımdaki lanet olası tüpten boğuk bir ses çıkarabiliyordum. Elimi Autumn'unkinden çektim ve görünmez bir kalemle havaya yazı yazar gibi yaptım.

"Bir şeyler yazmak istiyorsun. , bir bakayım..."

Sonbahar görüş alanımdan kayboldu ve ellerim tekrar yatağa düştü. Dehşet azalmış, tüm bedenimi acı ve bitkinlikle baş başa bırakmıştı. Taşınmaz.

Yeniden ortaya çıktı ve parmaklarıma bir kalem sıkıştırdı. "Al."

Elimi nazikçe kaldırdı ve tekrar küçük kâğıdın üzerine koyduğunu hissettim. Kalem binlerce kilo ağırlığındaydı ama kelimeyi karaladım.

Connor

Autumn yazdıklarını okudu ve yüzü dehşetle buruştu.

"Tanrım, çok üzgünüm. Bilmiyordun. Connor iyi. O iyi," dedi hızla ve gözyaşlarını geri kırptı. "O burada," dedi Autumn. "Yani, eve gidiyor. Dün taburcu oldu ve annesi onu bu gece Boston'a geri götürecektir. Kolu çok kötü kırılmış ama durumu iyi.

O iyi, Weston, söz veriyorum. O yaşıyor."

Gözlerim derin bir rahatlamayla kapandı.

Başardım. Ben kazandım. Sock Boy sonsuza dek öldü.

Annemin çılgılık çılgıca sesi odayı doldurmadan önce zaferin tadını çıkarmak için sadece bir anım vardı. Başımı ellerinin arasına alıp yüzümü öperken gözyaşları sel oldu. Annem. Çocukluğumdan kalma güvenlik ve sevgi anıları hızla ileriye doğru oynadı - kazınmış dizler ve parmaklarımı arabanın kapısına çarptığım zaman. O benim için oradaydı. O buradaydı. Şimdi.

Ağırlaşan omuzlarının üzerinden Paul'ü gördüm, gözlerinin kenarlarını kaydırırken sıkıca gülümsüyordu. O ve annem buradaydı, Autumn buradaydı ve Connor iyiydi.

"Selam Wes." Mavi önlüklü ve beyaz önlüklü uzun boylu bir adam yatağın kenarındaydı şimdi. "Ben Dr. Kowalczyk. Sana bir bakalım..."

Gözlerime bir ışıık ve tek istediğim kendimi bırakmak, düşlere ve rüyasız bir uyku çekmekti ama sırtımdaki acı dinmek bilmiyordu. Kemiklerimi kemirmeye başlamıştı.

Düşen kalemi el yordamıyla buldum ve defteri çizdim.

Acıyor

"Acı çekiyor," dedi Autumn, pedi . "Ona bir şey verebilir misin?"

Doktor, hemşireyle morfin hakkında konuşurken gözlerime ışık tuttu ve birkaç kaotik dakika sonra, ılık bir dalga ağrının kırık, kayalık kıyısını yumuşattı ve sürüklenmeye başladım. Çok uzaklara, Autumn'un elimi tutması dışında, tekrar geri döneceğimi biliyordum.

Ağzım solunum tüpünün etrafında garip hissediyordu. Gülümsediğimi fark ettim. Ya da çalıştığımı. Sürüklenmeye devam ettim. Uzakta annemin konuştuğunu duydum.

"Gerçeği istiyorum. Tekrar yürüyecek mi, yürümeyecek mi?"

Tekrar yürü.

Korku kalbimi delip geçti, derin ve çirkin. Ama çok uzağa, çok hızlı sürükleniyordum. Autumn'un elini tuttum ama artık onu hissedemiyordum. Yolun aşağısında kayboluyordu. Düşüncelerim onun peşinden koşmaya çalışıyor ama kırılıp dağılıyordu. Bir tanesi hariç.

Çorap Çocuk ölmemişti. Buradaydı, lanet olası bir şifonyer çekmecesine musallat olmuş kötü niyetli bir varlık gibi. Ben havada süzölüp çırpınırken, tutacak bir elim olmadan boşlukta kaybolurken bana gülüyordu.

Hiçbir yere gitmiyorum... Sen de öyle.

CHAPTER *Seven*

Sonbahar

Ertesi sabah elimde iki kahveyle içeri süzöldüğümde Weston'ın odasına gümüşü bir ışık vuruyordu. Birini Rhonda'nın masasına koydum ve o da minnetle gülümsedi.

"Uyuyor," diye mırıldandı.

Connor'ın *istediği gibi* yanına oturup *elini* tutmak istedim ama Dr. K bu sabah erken saatlerde Weston'ın solunum cihazının çıkarılmasını emretti, bu Weston'ın öğürmesine ve bitkin düşmesine neden oldu. Kahvemi alıp pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve göğsünün üzerinde sıkı bir nöbet tuttum. O nefes alıp verdikçe göğsü alçalıyordu.

"Harika gidiyor," dedi Rhonda.

Hafif bir gülümsemeyle başımı salladım. *Şimdilik.*

Bugün ilerleyen saatlerde ortopedi ekibi Weston'ın omuriliğindeki hasarın ciddiyetini test edecekti. Dr. K testler yapılana kadar panik yapmamamız konusunda ısrar etti ama Connor'ın sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Bir daha asla yürüyemeyeceğini şimdiden söyleyebilirim.

Bakışlarım Weston'ın göğsünden çarşafın altındaki uzun bacaklarına kayıyor, hareket etmelerini ya da seğirmelerini istiyor, etmediklerinde de bahaneler uyduruyordum.

Cehennemini yaşıyor. Morfin kullanıyor. Şu anda çok zayıf.

Göğsüm streten tam anlamıyla ağrıyordu ve Ruby Boston'a döndüğünde beni rahatlatacak ya da dertleşecek kimsem yoktu.

Ve Connor'ı özledim. Gideli aylar olmuştu. Acı, yüzleşme ve çirkinlikle dolu birkaç saatliğine geri dönmüştü. Şimdi yine gitmişti. Ona ihtiyacım vardı. Dahası, Weston'ın da ona ihtiyacı vardı.

"Günaydın asker," dedi Rhonda usulca.

Weston kıpırdanıyordu, başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor, bir eli kısa süreliğine havaya kalkıyor, sonra kucağına düşüyordu. Ayaklarımın sürtünmesiyle gözleri açıldı.

muşamba. Gölge, tekinsiz bakışlar, odada otururken beni takip etti. başucu sandalyesi. Çatlamış dudakları nefes alarak aralandı ama ben başımı salladım.

"Konuşmak yok," dedim.

Sesim gözyaşlarımdan cızırdıyordu ama babamın her zaman söz verdiği gibi belki de inanılmaz bir şeyin gerçekleşeceği bu yeni günün şafağıyla beklenmedik bir mutluluk üzerime çöktü. Weston yaşıyordu. Korkunç, belki de geri dönüşü olmayan bir şekilde yaralanmıştı ama yaşıyordu.

"Tanrım, buradasın," dedim.

Bana geri döndün.

Hafifçe başını salladı ve bilmediği her şey birdenbire aramızda ağır ve kalın bir şekilde belirdi. Onu bekleyen farkındalıklar karşısında mutluluğum bozuldu ve kıvrıldı.

Onun için burada olacağım. Haberler ne olursa olsun, onu bu haberlerle baş başa bırakmayacağım.

Yalnız

Weston'ın donuk gözleri boş odada daireler çizdi. "Connor nerede?"

"Boston'da."

Bakışları inanılmaz derecede hareketsiz duran bacaklarına kaydı. Bir mankeninki gibi. Parmakları üzerlerini örten çarşafı çekiştiriyordu.

"Doktorlar birazdan gelir," dedim hemen. "Annenle birlikte. Ve sanırım kız kardeşlerin de bugün geliyor."

Weston'eli yorgun bir yavaşlıkla bir uyluk boyunca kaydı ve parmağı uyluğa dokundu.

"Anlat bana," dedi kısık sesle, gözleri kocaman ve korku doluydu. Kalbimdeki çatlak genişledi ve gözlerindeki korkunç korkuyu görmek için daha da derinleşti.

"Doktorun açıklamasına izin versem iyi olur."

Weston'ın başı bir o yana bir bu yana hareket etti. "Zaman kaybettim. Çöldeydim. Şimdi buradayım. Bana ne olduğunu bilmiyorum ve yapamam..." Sesi fısıltıya dönmüştü. "Autumn, bacaklarımı hareket ettiremiyorum."

"Weston..."

"Lütfen." Sertçe yutkundu. "Anlat bana."

Bakışlarım kapıya yöneldi ve geri döndü, bir doktorun ortaya çıkıp bunu profesyonellik ve güvenle yapmasını istiyordum. Bende ikisi de yoktu. Ama Weston ve ben birbirimizin yanında hep kendimiz olmuştuk. İki yakasını bir araya getirmekte zorlanan, sadaka almaktan nefret eden ama veren iki burslu çocuk. Gerçeğe ihtiyacı vardı ve bunu söyleyebilecek tek kişi bendim.

"Dört kez vurulmuşsun," dedim. "Kurşunlardan biri safra keseni delmiş. Biri sağ kalçanı parçalamış. Bir tanesi de isabet etmiş. Uyluktan vurulunca neredeyse kan kaybından ölüyordun. Almanya'da üç ameliyat geçirdin. Sonra safra kesesi yarası ciddi bir enfeksiyona neden olan toksinler salgıladı, bu yüzden seni eve uçururken stabil tutmak için tıbbi olarak indüklenmiş bir komaya sokmak zorunda kaldılar. Hayatta olman bir mucize."

"Dördüncü atış."

Bu bir soru değildi. Kalbim kaburgalarımın çarptı.

Ona söylemek istemiyorum ama ona söyleyebilecek tek kişi benim.

Burada olan benim.

"Sonbahar..." Gözleri yalvarıyordu. "Dördüncü atış...?"

Bir nefes aldım. Sonra kapı bir ses dalgasıyla açıldı.

Miranda Turner ve kızları ciyaklayan kuşlar gibi odaya doluşup birbirleriyle didişirken, masa hemşiresi onları sessiz olmaları için uyardı.

"Beni susturma," dedi Miranda omzunun üzerinden. "Bebeğim, uyanmışsın. Tanrı'ya şükür."

"Merhaba anne," diye fısıldadı Weston.

"Pek konuşamıyorsun, değil mi bebeğim? Solunum tüpünün her şeyden önce ses tellerine zarar verdiğini söylediler. Konuşamıyorsun. Yürüyemiyorsun. Sırada ne var, ha? Seni iyileştirmeleri gerektiğini sanıyordum."

Dişlerim sıkıldı ve kahvemi fırlatma isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

Onu

Lanet olsun, Miranda. Bu şekilde olmaz. Bu şekilde duyamaz.

Weston annesine baktı. Tek kelime etmedi, ama bip sesi Monitörlerden gelen sesler hızlandı ve nabzını gösteren çizgiler birbirine yaklaştı.

"Anne, kapa çeneni ve bırak." Weston'ın en büyük kız kardeşi Felicia, eski bir Sox kazağı ve kot pantolonuyla yorgun görünüyordu. "Hikâyenin tamamını bilmiyoruz." Kardeşinin yanağına gergin bir öpücük kondurmak için eğildi. "Ne olursa olsun, hayattasın. Önemli olan tek şey bu, değil mi?"

Weston bakmaya devam ederken diğerkız kardeşı Kimberly onu öpmek için eğildi. "İyi görünüyorsun Wes," dedi kırılnma noktasına kadar gerilmiş bir gülümsemeyle. "Gerçekten iyi." Hem sesi hem de sırtışı bozuldu ve hıçkırıklarını bastırarak arkasını döndü.

Weston'ın çenesi titriyordu, elleri beyaz parmaklarıyla çarşafı kavırıyordu. Bana en yakın olanı serbest bıraktım ve o sıkı parmakları benimkilerle birleştirdim.

Paul o sırada geldi, Tanrı'ya şükür. Elinde Starbucks bardaklarıyla durumu hemen kavradı ve Turner kadınlarını yataktan uzaklaştırdı. Onları odanın kahve dolu küçük masasına yerleştirdikten sonra Weston'ın yatağının yanına geldi.

"Nasılsın?" diye sordu, gülümsemesi nazikti. "Dayanıyor musun?"

Weston cevap vermedi. İleriye, hiçbir şeye bakmadı. Ya da belki de onu bekleyen geleceğ'e. Ortopedi ekibi gelene kadar sessiz ve hareketsiz kaldı.

"Ben Dr. Harris," dedi sakalları ağarmış, yaşlı bir doktor. "Bunlar da Doktor McCully ve Anderson. Size birkaç test yapacağız ve eminim duymayı beklediğiniz cevapları vereceğiz."

Weston'ın güzel mavi-yeşil okyanus gözleri korkuyla parlıyordu. "Sırtıma ne oldu?" diye mırıldandı.

Dr. Harris, Weston ile göz hizasında oturmak için bir sandalye çekti.

"Landstuhl Tıp Merkezi'nde çekilen MR ve BT taramaları, omurlarda bir kırık ve L3 veya bel seviyesinde omuriliğ'e baskı olduğunu gösterdi. Kurşunu çıkarmak için yapılan ameliyat sıkışmayı hafifletti, ancak ne kadar hasar meydana geldiğini değerlendiremediler."

"Neden olmasın? Neden her şey bu kadar uzun sürüyor?" Miranda talep etti.

Dr. Harris'in sakın bakışları sanki soran oymuş gibi Weston'ın üzerinde kaldı. "Genelde bu testleri yaralanma anından itibaren yetmiş iki saat içinde yaparız. Ama sizin daha önce müdahale edilmesi gereken, hayati tehlike arz eden başka yaralarınız vardı. Aslında şu anda bizimle olmanız bile bir mucize. Sahada seninle ilgilenen kişi hayatını kurtardı."

"Bir patlama oldu," diye fısıldadı Weston, yüzü solgundu. "Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

"Müfreze doktorunuz eminim her şeyi belgelemiştir." Harris şimdi tüm aile üyelerine hitap etmek için döndü. "Herkesin biraz dışarı çıkmasına ihtiyacımız olacak-"

"Hayatta olmaz José," dedi Miranda kollarını kavuşturarak. "Yeterince itilip kakıldım ve oğlumdan uzak tutuldum."

"Anne." Weston gözlerini kapattı.

"Bu testleri duydum. Onu iğnelerle dürtecek ve derisine buz falan koyacaksınız."

"Doğru," dedi Dr. Harris. "Sinir hasarını ve hangi kas gruplarının etkilendiğini değerlendirmek için pinprick ve hafif dokunma testleri yapacağız. Ve bunları özel olarak ve dikkat dağıtmadan yapacağız."

"O benim oğlum," dedi Miranda. "Onun için burada olmak istiyorum-"

"Onun için burada olacaksın," dedi Paul. "Bekleme alanında. Dışarı çıkıyoruz, Miranda. Hemen şimdi."

Ona karşı böyle bir ton kullandığını hiç duymamıştım. Miranda bir an baktı, sonra başını salladı.

"Haklısın," dedi ayağa kalkarken. "Tabii ki. Sadece çok endişeliyim. Hadi kızlar, Wes'in yalnız kalmaya ihtiyacı var." Sanki hem testler hem de dışarı çıkmak kendi fikriymiş gibi eğilip yanağından öptü. Paul onları takip etmeden önce Weston'ın omzunu son bir kez sıktı.

Weston'a her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama bu yalan gibi geldi. Bunun yerine dudaklarımı elinin arkasına bastırdım ve ona sahip olduğum tek gerçeği söyledim: "Hemen döneceğim."

Bekleme alanında toplandık, kimse tek kelime etmedi. Connor'ın uğursuz öngörü kafamın içinde dönüp durdu. Ne zaman bir kenara itip umudumu korumaya çalışsam, kelimeler devasa bir el gibi üzerime çullanıyor, küçücük umut kırıntıları silip süpürüyordu.

Paul bana doğru eğildi. "Telefonumda Solitaire oynarsam benden nefret eder misin? Eğer oynamazsam, Google'a *omurilik yaralanmaları* yazacağım ve kendimi hasta ediyorum."

"et," dedim minnetle. "Ben izleyeceğim."

Bir saat boyunca herkesin kafası bir telefona gömülü kaldı, uyuştuk. anlamsız, yatıştırıcı saçmalıklarla beyinleri. Sonunda ortopedi ekibi Weston'ın odasından çıktı. Bir süre kapının yanında toplandılar, kollarını kavuşturmuş ve gülümsemeyen yüzlerle görüştüler.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadım.

Paul elimi tuttu. "Ne derlerse desinler, Wes bunu atlatabilir. O . İyi olacak." Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Burada olduğun için çok şanslı."

Bu beni biraz olsun rahatlattı; ekip sonuçları söylemek için bekleme alanında bize katıldığında bu rahatlık kayboldu.

Dr. Harris bir sandalyeye oturarak, "İyi ve o kadar da iyi olmayan var," dedi. "İyi haber, omurilik yaralanmasının tamamlanmamış olması. Yani kordon kopmamış."

"Bu harika," dedi Paul. "değil mi?"

"MR'dan sonra beklediğimiz buydu. Ancak bugünkü testler kordonun hasar gördüğünü doğruladı. Wes ASIA B sınıfında. ASIA, hasar seviyesini ölçmek için kullandığımız bozukluk ölçeğidir" dedi ve şaşkın bakışlarımıza cevap verdikten sonra yanaklarını üfledi. "Açık konuşacağım; hasar var ve çok büyük."

Felicia, "Tanrım," diye nefes aldı ve Kimberly gözyaşlarına boğuldu. "Aman Tanrım." Miranda elini ağzına götürdü.

Dr. Harris, "Wes, ön kordon sendromu dediğimiz durumdan muzdarip" dedi. "Bacaklarında bazı duysal fonksiyonları koruyor, ancak bir iğne batması ona derisini okşayan bir tüyle aynı hissi veriyor. Acıyı hissedemiyor. Sıcaklığı hissedemiyor. Propriyosepsiyonunu koruyor, yani bacaklarının uzaydaki konumunun farkındaydı. Ancak..."

Kelime havada asılı kaldı. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Oda duvara doğru hızla giden bir tren gibiydi ve Dr. Harris frene basmıyordu.

"Şu anda," dedi, "Wes'in herhangi bir motor kabiliyeti yok."

Bir daha asla yürüyemeyecek.

"Yürüyemiyor demek istiyorsun," dedi Miranda, sesi yükselmişti. "Bunu mu söylüyorsun? Bebeğim yürüyemiyor mu?"

Miranda diğer omzuna yığılırken Paul'ün benimkinin üzerindeki eli sıkılaştı.

Dr. Harris, "Hayır, yürüyemiyor," dedi.

Tren bir metal patlamasıyla tuğla duvara çarptı ve Ateş.

"Bunu henüz kalıcı olarak adlandıramayız," diye devam etti doktor. Miranda'nın alçak sesle feryadı. "Tamamlanmamış iki SCI aynı görünmez. Wes bir ya da daha fazla alanda büyük bir gelişme gösterebilir. Son durumu bilemeyeceğiz.

Rehabilitasyon sonrasına kadar sonuç alınamayacak. Ancak şu anda yardım almadan tekrar yürüme ihtimali son derece zayıf."

"Peki sırada ne var?" Paul çenesini kaldırarak sordu. "Rehabilitasyon mu dedin?"

Gözlerim yere sabitlendi ve zihnim Harris'in Weston'ın bundan sonra ihtiyaç duyacağı bakım seviyesini açıklamasından kaçındı. Haftalarca yatarak tedavi, bir ürolog, bir psikolog. Felce uyum sağlamayı ve tekerlekli sandalyede hayatını nasıl sürdüreceğini öğrenmesi için aylarca ayakta mesleki ve rekreasyonel terapi.

Weston tekerlekli sandalyede.

Zayıf, uzun, koşucu vücudu sonsuza dek katlanmış, onu çok uzaklara ve çok hızlı taşıyan bacakları sonsuza dek hareketsiz kalmıştı.

"Şu anda yalnız," diye ağzımdan kaçırdım ve ayağa kalktım. "Şu anda yalnız olmamalı. yalnız."

Dr. Harris elini kaldırdı. "Gitmeden önce size bir tavsiyede bulunayım... Bunu duymak zor ve inanılmaz derecede üzücü. Ama felçlilerin çoğu tatmin edici hayatlar yaşamaya devam ediyor. Wes'i görmeye gittiğinde, sakın ol. Sen de onun şokta. Dürüst olun ama iyimserlik ve destek sunun."

Zihnim *felçli* ile *tekerlekli sandalyeyi* ve Weston'ın ailesi arkamdayken koridorda koşma dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Sessizce odasına geri döndük, yatağının etrafına dizildik.

"Hey, bebeğim," dedi Miranda, başını öperek. "Annen burada. İyi olacaksın."

Weston'ın elini tuttum, alt dudağımı kemiriyor ve ona bağırma savaşıyordum, *Bu doğru değil ve o da bunu biliyor!*

Kimberly omuzları titreyerek arkasını döndü. Felicia dudaklarını birbirine bastırarak kardeşine baktı ve başını yavaşça yana salladı. Weston gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. Komadayken olduğundan daha hareketsiz ve daha sessizdi.

Kapıda bir yumruk duyuldu ve üniformalı bir subay içeri girdi.

"Siz Turner ailesi misiniz?"

"Tanrım, şimdi ne olacak?" Miranda mırıldandı.

"Evet, efendim," dedi Paul. "Size yardımcı olabilir miyiz?"

Memur şık bir şekilde deri bir dosya uzattı.

"Onbaşı Turner'ın, Birleşik Devletler Başkanı, aşağıdaki başarılarından dolayı Mor Kalp ile ödüllendirildiğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum hizmeti ve fedakârlığı."

Weston'ın benim elimdeki eli sıkılaştı ve gözleri kapandı.

"Onbaşı Turner'a savaş bölgesinde üstün hizmetlerinden dolayı Bronz Yıldız ile ödüllendirildiğini bildirmekten de onur duyuyorum.

Tören bilgileri, tarihi ve yeri burada yer almaktadır."

Paul dosyayı alarak, "Teşekkür ," dedi. "teşekkür ederim."

Subay, bakışlarını tavana dikmiş olan Weston'ı selamladı ve oradan ayrıldı.

Miranda dosyayı aldı ve Weston'a göstermek için açtı. "Duydun mu bebeğim? Görev sırasındaki kahramanlıkları için Mor Kalp ve Bronz Yıldız."

"Vay ," diye mırıldandı Felicia. "Bacaklarını alıyorlar ve onun yerine küçük bir biblo veriyorlar."

"Altın bile değil," dedi Kimberly. "Bronz mu? Bu üçüncü mi? yer

mi?" "İkiniz de kapatın," dedi Miranda. "Biraz saygı gösterin." "Herkes dışarı çıksın," diye fısıldadı Weston.

Oda şimdi Turner'ların gıkılları ve didişmeleriyle doluydu, ve onu sadece ben duydum. Ayağa kalktım ama Weston'ın eli benimkini sıkıca kavradı ve ben tekrar oturana kadar çekti.

"Herkes dışarı," diye dişlerini sıktı. Ailesi gürültüyü kesti ve döndü.

"Ne oldu tatlım?" Miranda sordu. "Bir şey mi istiyorsun? Paul, git ona bir içki getir, sesi berbat geliyor-"

Weston burnundan hava emerek, "Çık dışarı, dedim," dedi. "Şimdi. Çıkın dışarı. Hepiniz."

Miranda hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Elbette ben değil..."

"Dışarı," dedi Weston, artık ağzından zor nefes alıyordu. Makinelerdeki bip sesleri hızlandı.

," dedi Paul. "Yalnız kalmak istiyor. Hadi gidelim. ."

Nazikçe ama kararlı bir şekilde, protesto mırıltılarını ve mırıldanmalarını yönlendirdi, Miranda yüksek sesle kriz annesini istemeyen kim diye merak ediyordu...?

"Sonbahar mı?" Paul omzunun üzerinden sordu.

"O değil," dedi Weston. "O kalıyor."

Paul'ün yüzünden onaylama ile rahatlama arasında bir şey geçti gitmeden önce. Kapı nihayet kapandığında Weston bana çevirdi, gözleri panikle parlıyordu.

"Biliyorum Weston," dedim yaklaşıp. "Nefes al."

Başını iki yana salladı, göğsü hızla inip kalkıyor, nefesi hızla girip çıkıyordu.

"Biliyorum," dedim ona. "Tanrım, biliyorum ama nefes al Weston. ."
Elini tuttum ve göğsüme, kalbimin üzerine koydum, sonra benimkini onunkinin üzerine koydum. "Benimle birlikte nefes al. Yavaşça. Nefes al... nefes ver..."

Weston'ın göğsü, duygularına hâkim olurken benimkiyle eş zamanlı olarak elimin altında yükseldi. Sıcak bir gözyaşı yanağından avucuma doğru kaydı.

"Biliyorum," dedim tekrar, ona yaklaşarak. "Özür dilerim. Çok üzgünüm..."

Elimden geldiğince kollarımı ona doladım. Aramızda her zaman sonsuza dek tanıyormuşuz gibi bir his vardı - ya da belki de sadece ben öyleydim - ve bu aramızdaki mesafeyi sildi; hatta görev sırasındaki sessizliği bile.

Başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne öpücük, ne de kafa karışıklığı. , şiirler, kelimeler, sessizlik. Hiçbiri önemli değil. Önemli olan tek şey bu.

Bana sıkıca sarıldı, kazağıma yapıştı, nefesi burnunda . Connor'a duyduğum öfke beni yeniden sardı. Connor *önemliydi*. O Weston'ın en iyi arkadaşıydı. Onu kucaklamalı ve Onu güldürecek şakalar. Ve eğer şakalar imkansız olsaydı, sadece Weston'ın hayatındaki bir kapının sonsuza dek kilitli kalmak üzere arkasından kapandığı o ilk korkunç anlarda onun yanındaydı.

Wes kendini geri çekti ve gözlerini hastane gömleğinin omzuna sildi. Bakışları daha şimdiden tavana dönmeye başlamıştı. O an Zayıflık sona ermişti ve zırhı sarıyordu. Savunması havada elektrikli bir uğultu yarattı.

"Gidebilirsin," dedi.

"İhtiyacım yok-"

"Git. Yalnız kalmaya

ihtiyacım var." "Emin misin?"

"Evet."

Kendi gözlerimi sildim ve dik durdum. ". Bana ihtiyacın olursa burada olacağım. Kapının hemen dışında."

Hiçbir şey söylemedi, bakışları yukarı doğru sabitlenmişti. "Tamam," dedim kısık bir sesle.

Sakince koridorun sonundaki kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm, kabinin kapısını kapattım ve gözyaşlarına boğuldum.

CHAPTER *Eight*

Weston

Beni yoğun bakımdan hastanedeki normal bir odaya aldılar. Bir odam vardı. Park yerinin görüntüsü ve alacakaranlığın kehribar rengi ışığı sıralanmış arabaların üzerine düşüyordu. Ara sıra uyukluyordum ama rüya görmüyordum.

Görevim boyunca peşimi bırakmayan o lanet pist rüyasının Suriye'de öleceğim anlamına geldiğini düşündüm.

Ben yaptım. Hayattayım ama hayatım bitti.

O gün milyonuncu kez bacaklarımı hareket ettirmek için zorlandım. Dizlerimi bükmek, ayak parmaklarımı oynatmak, *ne olursa*. Uzuvarımla olan bağlantımın kopukluğu tarif edilemezdi. Bacaklarımın *orada* hissedebiliyordum ama ben onların içinde değildim. Et, kas ve kemikten oluşan ana hatlardı. Hiper-gerçekçi bir heykel. Ölü ağırlık.

Endişe bir elini göğsüme bastırdı. Gözlerimi kapattım ve o sabahki muayeneyi hatırladım. Doktorlar yüzümün bir çarşaf tutuyorlardı, böylece bana nereye ve neyle dokunduklarını göremiyordum.

"Bunu hissedebiliyor musun, Wes?" Dr. Harris sormuştu.

Bir şey hissettim. Bir dürtme. Bir sancı. Umutla üzerine atladım, "*Evet*. Bu. Bir şey hissettim. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Harris kaşlarını çattı. "Hiç acı hissediyor musun?"

"Hayır." Yüzündeki ifadeden bunun iyi olmadığını anladım. "Daha sert yap. Her ne yapıyorsan, daha sert yap."

Sonra arşafın arkasından beş inçlik bir iğne uzattı. "Bunu kuadriseps kasınıza beş santim kadar batırdım."

Sikeyim.

Kasın içine doğru üç inçlik bir iğne hafif bir basınç gibi hissettirdi, bulanık ve belirsiz.

"Tekrar yap," dedim. "Başka bir yerde yap."

Yaptılar. İğne kaval kemiğime, baldırıma, ayağımın altına girdi ve his aynıydı. Acı hissetmem gerekirken tüy gibi bir dokunuş.

Kalçama buz torbası koydular ve sadece hafif bir basınç hissettim. Soğuk yoktu. Dizime ısıtma yastığı koydular. Yine aynı. Basınç var ama sıcaklık yok.

Tam olmayan SCI. *Belki* bir gün yürüyebilmek için aylar sürecek bir rehabilitasyon.

diş telleri ve koltuk değnekleri. Gelecekteki halimi yavaş, duraklayan adımlar atarken, kollarım ağırlığı taşımakta zorlanırken iskeleli bacakları arkamdan sürüklerken hayal ettim. Ve bu benim *en* iyi senaryomdu. Daha olası gerçek ise hayatımın geri kalanında tekerlekli sandalyede oturmamdı.

Artık o arabayı asla yakalayamayacaksın, Sock Boy.

Doktorlar fellilerin mutlu ve tatmin edici bir hayat sürdükleri konusunda bana güvence verdiler ama bu sözler kulaklarıma hücum eden kanla boğuldu. Bakışlarımı tavana çevirdim ve konuşmayı kestim. Sonunda gittiler ama sonra ailem geri döndü. Sonbaharla birlikte.

İlk paniklediğim anlarda bana sarıldı ama sonra ona izin vermek zorunda kaldım.

Git.

Gitmesine izin vermeliyim.

Güneş daha derine batıyordu. Tekrar bacaklarıma odaklandım.

Onları hissedebildiğim fikrini. Ama acı yok. Bacaklarımdaki acıyı hissedebilseydim, iyi olabilirdim.

Yatağımın başucunda bir kâğıt, bir kalem, su bardakları ve Sonbahar'dan kalma bir vazo iek vardı. Kaleme bakıyor ve bir fikir edinmeye çalışıyordum ki hemşirelerden biri, Gina, beni kontrol etmeye geldi.

"Akşam yemeğ i yaklaşık bir saat içinde servis edilecek," dedi. "İlk katı yemeğiniz, eğer yoğurt ya da j leyi katı olarak sayıyorsanız. A mısınız?"

"Hayır," dedim.

Gina serumları ve ateşimi kontrol ederken, "Yemek yemelisin," dedi. "Gücünü yüksek tutmak için, böylece bağırsak fonksiyonlarını değereledebiliriz. Ağrın nasıl?"

en küçük yerinde kalp atışlarımla aynı anda zonklayan bir ağrı vardı. Çok ağrım vardı ama istediğim yerde değildi. Bakışlarım tekrar komodinin üzerindeki kaleme gitti.

"Ağrı numaran kaç?" Gina sordu. "1'den 10'a kadar."

On, yüze gidiyor.

"Wes?" Biraz daha yaklaştı.

Kaleminden uzaklaşıp ona baktım. "Üç," dedim.

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi genişledi. "Bu harika. Buraya taşınma sonra daha güçlü bir doza ihtiyacın olacağını düşünmüştüm."

Başımı salladım. Hissedebildiğim kadarını hissetmeye ihtiyacım vardı. Kendi küçük iğne ucu testim.

Gina tüpler ve hatlarla uğraştı ve yatağın kenarına bağlanmış idrar torbasını kontrol etti. Bakışlarımı tavana kilitlemiştim.

"Yemek geldiğinde geri döneceğim. Ağrın kötüleşirse bana haber ver. Sanırım bu gece sana yardımcı olacak bir şeyler isteyeceksin. Uyu." Gina bakımını bıraktı ve koluma dokundu. "Ziyaretçi istemediğine emin misin? Ailen hâlâ burada, sen ne zaman istersen hazırlar."

Başımı salladım.

"Birazdan dönerim."

Koluma son bir kez vurdu ve gitti. Kapı kapanır kapanmaz, sırtımdaki acının alevlenmesine aldırmadan kaleme uzandım. Ucuz bir tükenmezdi. Ucunu tıklayarak çıkardım, çarşafı geriye attım ve kalçama sapladım.

Kalemin bir santiminin etimin içinde kaybolmasını gerçeküstü bir kopuşla izledim. Bacağımda hiçbir şey hissetmedim ama göğsümde buz gibi bir sıcaklık hissettim, o kadar yoğun ki vücudumun üst kısmı kaskatı kesildi.

Az önce kendime kalp krizi geçirttim.

Monitörler çıldırmaya başladı, langırt makineleri gibi yanmaya ve biplemeye başladı. Garip, soğuk ateş göğsümde bir delik açmaya devam etti, midemi bulandırdı ve nefesimi daralttı, ancak tek görebildiğim bacağıma gömülü kalemidi. Tek umursadığım *hiçbir şey değildi.*

Bacağımda bir şey hissetmiyorum.

"Otonomik disrefleksi," diye mırıldandı doktor. Yüzüme baktı, nazik ama sertti. "Bunu kendine yapamazsın Wes. Bacakların böyle acı hissedemez ama vücudun hissedebilir."

Ne fark ki? Onlar benimle uğraşırken ve serumuma bir şeyler koyarken, aniden bilinçsizliğe sürüklendiğimi düşündüm. Yatağın altından sıcak eller uzandı ve beni sürüklemeye başladı.

Hiç acı yoktu. Önemli olan yerde değil.

Ama varlığımın iliklerindeki, ruhumdaki acı, karanlıkta bile bitmeyen bir güçle uluyordu.

Kalemimi aldılar.

Masanın üzerindeki kâğıt boştu. Benden geriye kalanlar için uygun bir metafor olduğunu düşündüm. Uyuşturucunun neden olduğu uykudan, yürüme yeteneğimden daha fazlasını kaybettiğimin esneyerek farkına vararak uyandım. Nabız gibi atan yazma ihtiyacı; savaş çölünde bile sönmeyen o alev artık ölmüştü. Bacaklarım gibi ölmüştü.

Bacakları olmayan bir
koşucuydum. Kağıdım vardı
ama kalemim yoktu.

Hepsi gitti. .

Gece pencerenin dışına çökmüştü, siyah ve yoğun. Duvar monitöründeki saat gece yarısını gösteriyordu.

Bu, benim olmayan bir şeyin peşinden koşmanın cezası. Yazılarımı manipüle etmek ve kandırmak için için. Connor'ı değersiz hissettirmek için. Autumn'u incitmek için. Bunu asla yapmayacağıma yemin ettiğimde sevdiğim kadını incittim.

Asla kimseyi sevmeyi.

Kimseyi sevmemeliyim.

Gece vardiyasındaki hemşire Cynthia sıvılarımı ve damarlarımı kontrol etti ve tansiyonumu ölçtü. Tükenmez kalemle yaşadığım maceralardan beri yirmi dört saatlik nöbetteydim ve sabah beni bir psikiyatrik değerlendirme bekliyordu.

Cynthia, Gina gibi değildi. Gina yumuşak gülümsemeler ve sıcak sözlerle doluydu. Cynthia saçmalamazdı ve beni bir şahin gibi izlerdi. Temel Eğitim'de olsa evinde olurdu.

"Uyuyor olmalıydın," dedi, arkamdaki yastığı ayarlarken.

Kafa.

"Bekleme odasında kim var?" Ben sordum.

Connor'ın orada olduğunu söyle. Lütfen. En iyi arkadaşımın geldiğini

Geri. söyle.

"Olağan şüpheliler. Kız kardeşler, anne, baba-"

"O benim babam değil."

Cynthia dudaklarını büzdü. "Acı çektiğini biliyorum, ama belki de

"Hâlâ sahip olduklarınızın küçük bir envanterini

çıkarmak için." "Başka kim var?"

"Kızıl saçlı güzel bir kız." Cynthia kaşlarını kaldırdı. "Kız arkadaşın mı?"

Autumn benim kız arkadaşım.

Bu düşünce başka birine, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir hayata aitti.

"İçeri gelmesini söyleyebilir misiniz?"

Cynthia'nın dudakları kendi gülümseme versiyonuyla birbirine yapıştı.

"Saat gece yarısını geçti. Ama o orada ve ben de bu isteği bir ilerleme olarak kabul edeceğim."

Dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra Autumn içeri girdi. "Yirmi

dakika," dedi Cynthia. "Sonra uyuması gerek." Autumn yanıma

bir sandalye çekti. "Selam."

Berbat görünüyordu. Bitkin. Ve Tanrım, çok güzeldi. Saçları dağınık bir şekilde at kuyruğu yapılmış, yüzü makyajdan arındırılmış, yumuşak bir pantolon ve tişört giymişti. Ela gözlerindeki tüm o endişe ve yorgunluk benim içindi. Bunca zaman benim için burada kalmıştı ve ben hayatımda ondan daha güzel bir şey görmemişim.

Bakışları, almak için Novocaine'e ihtiyaç duymadığım dört dikişi taşıyan kalçamda durdu.

"Tanrım, Weston..."

"Kendim görmeliydim."

"Bir daha böyle bir şey yapma. Asla."

"Yapmayacağım."

"Bana söz ver."

"Söz

veriyorum."

Boş sözler bana hiçbir şeye mal olmadı. Bir daha bacağıma kalem saplamayacaktım çünkü artık bir anlamı olmadığını biliyordum.

"Çok üzgünüm," dedi. "Sen güçlüsün. Bunu atlatacaksın-"

"Connor nerede?" diye sordum. "Bu sefer bana doğruyu söyle." "Sana geçen sefer doğruyu söyledim. O Boston'da."

Bakışlarını tuttum. "Şimdi bana tüm gerçeği anlat."

"Dirseği ve değiştirmek zorunda kaldılar. Ayrıca ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdi ve TSSB belirtileri gösteriyor. Ordudan şerefli bir şekilde terhis edildi."

Güzel.

"TSSB yüzünden mi burada değil?" Zihinsel olarak kendimi cevaba hazırlayarak sordum. "Kötü mü?"

"Sana söylemenin zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim karanlık bir sesle. "Anlat bana."

Dudağını ısırdı, sonra derin bir nefes aldı. "Bunun kendi hatası olduğunu düşünüyor. Yani sana olanların."

Bir süre ona baktım, sonra başımı çevirip tavana baktım. "Peki neden hâlâ buradasın?"

Bir anlığına, Connor'ın Autumn'a gerçekleri anlattığı bir fanteziye daldım. Ona her şeyi anlatmış, Autumn onu affetmiş ve Connor'ın söyledikleri doğru olduğu için yatağının başındaydı. Autumn bana aşıktı.

O benim ruhuma aşık, dedi. Ve benim ruhum sensin.

Bu fikri yok ettim. Autumn ve ben diye bir şey yoktu, *biz diye bir şey* yoktu, fantezi ya da değil. Mahvolmuştum. Daha önce ona sunacak hiçbir şeyim yoksa, şimdi daha da az şeyim vardı. Güzel sözler bile.

"Buradayım çünkü senin arkadaşımın," dedi. "Ve

sen de Connor'ın kız arkadaşısın," dedim.

"Ben onun kız arkadaşı değilim," dedi. "O benden ayrıldı."

Aptal kalbim kendi kendine çelme taktı. "Neden?" diye sormadan önce uzun süre ona baktım.

"Söylenmezdi. En azından, bir sebep söylemedi. Mantıklı." Parmak uçlarını dolan gözlerinin altında gezdirdi. "daha çok acıyor. Ya da belki de doğru miktarda acıtıyor. Onu sevmiştim. Onun da beni sevdiğini sanıyordum." Arkasına yaslandı ve bakışlarını bana dikti. "Onun mektuplar bana onun yaptığını düşündürdü."

"Sevdi," diye fısıldadım ve yanımdaki masanın üzerinde duran kalemsiz boş kâğıda baktım. "Seni çok sevdi. Ama artık çok geç."

"Bu ne anlama geliyor?"

Başımı salladım.

"Weston." Eli koluma düştü. "Bana bak."

Öyle yaptım, ela gözlerine daldım. Kadife üzerinde zümrüt ve altın benekler

Kahverengi.

"Çıkmaya başladığımızdan beri," dedi, "Connor bir şekilde ve bir diğeri de kağıt üzerinde. Ve benimle oynandığına dair şüphelerim oluşmaya başladı. Oyuna gelmekten de öte. *Manipüle ediliyordum*. En kötü şekilde. Buna inanamıyorum ama yine de düşünmeden edemiyorum. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Düşündüklerimden *korkuyorum*. Şimdi bana gerçeği söyle. O şiirleri ve mektupları bana Connor mı yazdı?"

İşte . Özgür bırakılmayı bekleyen gerçek. Sorunun ardındaki soruyu duydum.

O şiirleri ve mektupları bana sen mi yazdın?

İtiraf etmeyi çok istedim. Benden temiz bir şekilde nefret etmesine izin vermeyi. Ama gözlerindeki acı parlak ve keskindi. Bu ihanet onu derinden yaralayacaktı.

Benim yüzümden Connor'la yatmıştı ve yaptığımız şeyin yanlışlığı bana bir kurşundan daha sert çarptı.

"Weston?"

"O yazdı. Ben yazmıyorum," dedim ona yeni gerçeğimi . "Yazamam. yaz."

Bakışlarımı tuttu, beni inceledi ve o anda anladım ki bana inandı. Çünkü biz arkadaşlık. Çünkü bana güveniyordu. Rahat bir nefes aldı, omuzlarındaki gerginlik bana doğru kararı verdiğimi söyledi. Yüzüne karşı yalan söylemiş olabilirdim ama bu onu gerçekten incitmekten daha iyiydi.

Onu bir daha incitmemek için son bir kez daha incitmeliyim.

"Artık gidebilirsiniz," dedim.

Başını salladı. "Yorgun musun? Öyle olmalısın. Bırakayım da biraz Uyu."

"Hayır. Yani Amherst'e geri dönebilirsin."

"Henüz dönmek zorunda değilim."

"Yapmanı istiyorum."

"Dersler birkaç gün daha başlamayacak-"

"Benim için hayatını askıya mı alacaksın? İş yok mu? "Bir yolunu

Kalır

mısın? bulurum" diyebileceğin bir yer yok." dedi. "Yalnız kalmanı

"

istemiyorum."

Yumuşak sözleriyle duvarı yıkmaya karşısında gözlerimi kapattım.
"Okula geri dön," dedim karanlığa. "Git dünyayı kurtar."

"Weston, nesin sen-?"

Başımı ona doğru çevirdim. "Beni duydun mu?" Solunum tüpü yüzünden hâlâ cızırtılı olan sesim havada yankılandı. "Çık dışarı dedim."

Autumn irkildi ve sandalyesine geri oturdu. "Üzgün olduğumu biliyorum," dedi. "Üzüntüden de öte. Harap olmuşsun. Seni anlıyorum. Ama beni dışlama."

Hiçbir şey söylemedim. Tavana baktım.

"Weston, lütfen konuş benimle. Daha fazla sessizliğe katlanamam.

Senden ya da Connor'dan."

Böylesi daha iyi, Autumn. Senin için daha iyi. Sessizliğimiz yalanlarımızdan daha iyidir.

Duvardaki bir noktaya baktım ve onun acısını hissetmemek için tüm oraya verdim.

"Bu mı?" dedi. "Gerçekten bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Ben bırakmadım. Her şeyi çölde bir şiire bıraktım, kanla yazılmış ve

Gözy

aşları.

"Çık dışarı, Autumn."

Hafifçe nefesi kesildi. Başımı çevirdim ve onunla buluşmak için kendimi zorladım.

Gözle

r. Konuşlanmadan önceki gece geri geldi. Onu öptüğümde ve kalbimden geçen her dilek bir anda gerçek oldu. Connor yan odada baygın yatarken neredeyse onu kanepeye yatırıyordum, çünkü bir parçam bunun ilk ve son şansım olduğunu biliyor olmalıydı.

Şansın kalmadı, Sock Boy. Şimdi bitir.

"Sağır mısın lan sen?" Dedim. "Get. Siktir. Dışarı."

Autumn başını salladı. "Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Bu bir sen..."

"Bu benim. Bu tam olarak benim ve bu benim içimden gelen ses. bu odadan siktir olup gitmen gerektiğini söylüyor."

Ve , bayanlar ve baylar. Amherst Pisliği'nin muzaffer geri dönüşü.

Yüzündeki yumuşak olan her şey sertleşti ve gözlerimin önünde öldü. Tatlı olan her şey ekşiye döndü.

Böylesi daha iyi. Daha iyi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken dudaklarını birbirine bastırdı.
"Eğer istediğin buysa."

"Ben de bunu istiyorum."

Hayır! Seni istiyorum.

"O zaman ben gidiyorum. Ve sana her şeyin en iyisini diliyorum. Lütfen...
kendine iyi bak."

Son bir kez göz göze geldik ve birbirimizi tuttuk. Göz kırpmadan.

Amansız.

Bana veda et, Autumn.

"Güle güle Weston."

Onun gidişini izlemek için kendimi zorladım. Kapı, hapishane hücresinde dönen bir anahtar gibi tıkırdayarak kapandı. Sessizlik kalınlaştı ve boğucu bir hal aldı.

İlkel bir öfke çılgılığıyla kolum dışarı fırladı ve yenmemiş yemek tepsisini yere süpürdü, muhtemelen sabah psikolojime bir kayıt daha ekleyecekti.

Cynthia geri geldi ve ortalığı gözden geçirdi. "Beladan başka bir şey değilsin, değil mi?"

Gözlerimi kapattım ve dünyanın yok olmasını diledim. *Ben beladan başka bir şey değilim.*

Ben bir hiçim.

CHAPTER *Nine*

Sonbahar

Bir daha asla.

Bu benim yeni yeminimdi. Baltimore'dan Boston'a uçarken ve Boston'dan Amherst'e otobüsle giderken kendi kendime tekrarladığım mantram. Düşüncelerimi Weston'dan ayrılmanın ne kadar acı verdiğinden başka bir şeyle, herhangi bir şeyle dolu tutmalıyım.

Weston'ın fikrini değiştirmesi ya da yaşadığı ilk şoktan sonra biraz dinlenmesi ihtimaline karşı ertesi sabaha kadar hastanede kaldım. felç biraz azalmıştı. Ama o kararlıydı ve kalbim yine ikiye bölündü. Onun için, ama benim için de.

Bir daha asla kalbimin başkasının oyuncağı olmasına izin vermeyeceğim.

Bir daha asla romantik düşüncelerin ve özlemlerin eylemlerimi belirlemesine izin vermeyeceğim.

Bir daha asla bir erkeğin ya da erkeklerin benimle ailem arasına girmesine izin vermeyeceğim.

Hedefl

Bir daha asla bu sevginin doluluğunu hissetmeden sevmeyeceğim.

er.

Şüphe yok, soru yok, belirsizlik yok. Bu bir ömür sürerse

Geri

dön.

Olsun. Bu arada, yapmam gereken işler var.

Daireme girdim, tekerlekli valizimi kapıda bıraktım ve doğruca masama yöneldim. Connor'ın mektupları etrafa saçılmıştı. Onları bir araya getirdim ve mutfaktaki çöp kutusuna taşıdım. Kapak

açılmış, bekliyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum, hâlâ yeni yeminime bağlıydım ama içgüdüsel bir şekilde, o mektupları atarsam bir gün pişman olacağımı hissediyordum.

Onlar benim tarihimin bir parçası.

Çöp kutusunun kapağını kapattım ve mektupları yatak odama götürdüm. Yatağımın altından annemin ahşap hatıra kutusunu çıkardım. bana on yaşımıdayken vermişti. Üstüne zarif bir şekilde ismim kazınmıştı ve kenarlarından çiçekler ve sarmaşıklar yükseliyordu. Connor'ın mektuplarını fotoğraflar ve bilet koçanları, eski mektup arkadaşlarımdan gelen mektuplar ve büyükannemden bana miras kalan inci bir kolye. Burada çöp yok, sadece hazine var.

Kutuyu kapattım, yatağımın altına geri ittim ve oturma alanındaki masama döndüm. Artık temizdi, düzenliydi ve gerçek çalışmaya hazırdı.

Dizüstü bilgisayarımı kurdum, yanına kalemler ve defterler yerleştirdim. Yarın işten sonra kütüphaneye gideceğim. biyoyakıt projesi. Amherst'te derslerin başlamasına daha birkaç hafta vardı ama danışmanıma sonunda bir projede karar kıldığımı bildiren bir e-posta yazdım.

E-postayı tekrar okurken parmaklarım gönder düğmesinin üzerinde geziniyordu. İyi bir plandı. Yeterli. Sağlam.

Ve kalbimde hiçbir şey uyandırmıyor.

Hafifçe homurdandım. Kalbimin sesini dinlemek bana kayıp ve acı getirmişti.

Gönder tuşuna bastım.

Ruby'ye Massachusetts'e döndüğümü ve İtalya'ya gitmeden önce kız kıza vakit geçirmeye hazır olduğumu mesaj attım. Cevap vermedi. Sessiz, boş bir dairede yalnız kaldığımda, kalbimin fısıltılarının hem Connor'ın hem de Weston'ın -özellikle de Weston'ın- acı içinde olduğunu söylediğini duydum. Davranışları savaşta çektikleri acılardan kaynaklanıyordu ve ben onları terk ederek bencillik etmişim.

Onları terk etmedim. Onlar beni itti.

Onları teselli etme ya da yanlarında olma dürtüsü tek taraflıydı. Bana ihtiyaçları yoktu. Ya da beni istemiyorlardı.

Ve artık istenmiyordum.

Yazın bir bahar temizliği yapmam gerektiğine karar verdim. Yeni bir başlangıç yeni bir başlangıç. Dairem zaten iyi durumdaydı - dağınık ya da karmaşık olmasına asla izin vermedim - ama canla başla çalışmaya başladım.

Tüm yaz boyunca kardeşimin country müziği, dürüst sözleriyle beni alternatif şarkılarımdan uzaklaştırdı. Bir country müzik dinledim.

Spotify'daki radyo alma listesine girdim ve "Love Me Like You Mean It" şarkısına yüksek sesle eşlik ettim.

"Amin," diye mırıldandım, mutfak tezgâhlarını tertemiz kadar fırçaladım. Bu yeni hayatım için mükemmel bir marşıtı.

Yeni, boş, sessiz hayatım.

Ertesi sabah duştan çıktığımda telefonumda yeni bir bildirim olduğunu fark ettim. Ruby bir gece önce sesli mesaj bırakmıştı.

"Selam kızım, döndüğüne sevindim. Hâlâ Bean Town'da aile işleriyle uğraşıyorum ama belki gelecek hafta batıya giderim ve takılırız. Ama bunu aldığımda beni ara. Ne zaman istersen, tamam mı? Seni seviyorum. Hoşça kal."

Kaşlarımı çattım ve tekrar dinledim. Normalde gevşek ve güler yüzlü olan sesi gergin ve dikkati dağılmış gibiydi.

Başka kötü haber olmaması için dua ederek onu geri aradım.

Ruby ilk zil sesinde telefonu açtı. "Hey, geri döndüğün için teşekkürler Ben."

"Saat sabahın altısı ve sen telefona cevap verdin." Ben sordum. "İyi misin?" "Ben iyiyim ama... Kahretsin, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ya da söylesem bile söylemeliyim. Ama sonra dedim ki, siktir et, *tabii ki* ona söylemeliyim." "Neyi söylemelisin?" Mutfak taburesinin üzerine kayarak söyledim.

"Peki." Hattan bir iç çekme sesi yükseldi. "Victoria ve Connor'la birlikte Boston'a geri döndüm."

"Yaptın mı?"

"Evet. Uçuşun ilk yarısında sessiz moddaydı. Ama sonra birkaç içki içti ve biraz rahatladı. Konuşuyorduk ve onu birkaç kez güldürdüm, bu yüzden şimdi Victoria benim her şeyin cevabı olduğumu düşünüyor. dualarının."

"Tamam," dedim yavaşça.

"Beni ve ailemi bir ara akşam yemeği için evine davet etti. Connor gerçekten zorlanıyor ve sanırım , ama kontrol etmek istedim

ilk seninle. En iyi arkadaş kodu falan."

Bir dakika sessiz kaldım, bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. "Auts?" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım kıskandım."

"Kıskandın mı?"

"Biraz," dedim kısa ve sulu bir kahkaha atarak. "Yani, Connor benimle konuşmuyor. Beni terk etti ve ben de hayatıma etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama tabii ki iyileşip iyileşmediğini bilmek istiyorum."

"Daha iyi olduğunu sanmıyorum," dedi Ruby. "Birazdan daha fazla içiyor gibi. Victoria bu sonbaharda okula dönmesi için onunla konuştu. Ya da belki onu zorladı."

"Anladığımı istemiyor?"

"Hiç de değil. Wes hakkında da konuşmuyor. Adını söylemeyi reddediyor ve denerseniz tamamen susuyor."

Gözlerimi kapattım. *Yeminine sadık kal.*

"Her neyse," dedi Ruby, "sadece skoru bilmeni istedim."

"Teşekkürler, Rube."

"Ailem Washington'daki bir aileyi ziyaret etmemi istiyor. Sonrasında Amherst'e gitmeye çalışacağım. Bensiz o kadar uzun yaşayabilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım," dedim, hayal kırıklığına uğramıştım ama yalnız geçireceğim zamanın projemde daha hızlı ilerlememi sağlayacağını düşündüm.

"Aferin kızıma. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve Ruby, Connor'a söyle..." "Öyle mi?"

Onu özlediğimi söyle.

"Hiçbir şey."

"Emin misin?"

"Eminim," dedim. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve ben telefonu kucağımda tuttum. Connor'ın içki içmesi hoşuma gitmiyordu ama onu düzeltemezdim ve o da bunu denememi istemiyordu. Benimle işi bitmişti ve yapılacak tek şey bunu kabul etmekti. Yeminime sadık kalmak.

Siyah bir pantolon ve beyaz bir bluz giydim ve bisikletimle Panache Blanc fırınına doğru yola çıktım. Güneş henüz doğu ufkuna ulaşmamıştı ama hava ılık ve yoğun. Pleasant Bulvarı boyunca Amherst'in küçük şehir merkezine giderken kendimi zihinsel olarak Edmond de Guiche'e hazırladım. Biliyordum ki, taşlı bir adamın hikâyesini okuması altı saniyesini alacaktı.

yüzümde çözülür ve hemen konuşmaya, şarkı söylemeye ya da sevgiden vazgeçmem için beni beslemeye çalışırdı.

"Merhaba Edmond," diye seslendim, çantamı tezgâhın altına yerleştirirken. Fırın sıcak, şekerli hamur işi ve taze kahve kokularıyla doluydu. Ben önlüğümü bağlarken, Edmond arka kapıdan fırladı ve bir operanın gırtlaktan söylenen şarkı sözlerini mırıldanmaya başladı. Beyaz önlüğü ve siyah bıyığıyla koca Fransız, romantizmin kolay olduğu, erkeklerin ve kadınların aşklarını ilan ettikleri, aynı gece nişanlandıkları ve sonsuza dek evli kaldıkları başka bir zamandan geliyor gibiydi.

"Sevgili kızım." Edmond beni alametifarikası olan sarılmalarından birine aldı ve ben de onun içinde erimek için alametifarikası olan dürtüme direndim.

"Seni çok özledim."

"de seni özledim," dedim. "Umarım Phil fazla çalışmamıştır."

Phil Glassman diğer çalışanımızdı; on dokuz yaşındaydı ve bir yıldan uzun süredir burada çalışmasına rağmen hâlâ fırın saatlerine alışamamıştı.

"Bah." Edmond elini salladı. "Philippe *fazla çalıştırılmaz*. Çok az çalışıyor!" Güldü ve sonra gözleri kısıldı. "Yolculuğunuzdan sonra nasılsınız? Aşkıınız nasıl Connor? Güvende mi?"

Başımı salladım ve peçete dispenserini doldurmaya başladım.

"Dirseğinden ameliyat oldu ama iyileşecek. Ve savaşa dönmek zorunda değil."

"Ah, bunu duymak çok rahatlatıcı. Ya Mösyö Turner? Mon homme tranquille nasıl? Benim sakın adamım?"

"Yaraları daha ciddiye." Kendimi Edmond'un gözlerine bakmaya zorladım. "Felç oldu. Yürüyemiyor. Hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçireceğini düşünüyorlar."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek beni yeniden etkiledi ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Mon Dieu." Edmond eliyle göğsünü kapattı, gözleri . "Bunu duymak çok acı verici. Artık kaçmak yok mu?"

Başımı salladım. "Artık kaçmak yok."

Ne olduğunu anlamadan Edmond'un kucağında buldum kendimi ve bu kez karşı koymadım. Buna ihtiyacım vardı.

"Çok üzgünüm," dedi Edmond.

Göğsüne doğru başımı salladım, sonra çekildim. "O yaşıyor. İkisi de hayatta. Önemli olan tek şey bu."

"Evet," dedi Edmond. "Ve Wes güçlü bir adam. Hayat önüne ne çıkarırsa çıkarsın üstesinden gelecek ve zafer kazanacaktır. Bunu biliyorum."

"Umarım ," dedim. "Hem onun hem de Connor'ın iyiliği için."

Edmond'un kaşları daha da çatıldı. "Bu sözlerde bir veda duyuyorum. Başka ne oldu?"

Nefesimi içime çektim ve kendimi çelikleştirdim. "Connor ve ben ayrıldık ve Weston'ın atlatması gereken haftalar süren bir rehabilitasyon süreci var. Her ikisinin de

İyileşmeye konsantre olun ve bunu yapmak için bana ihtiyaçları yok." "Kim demiş?"

"Onlar söylüyor." Utançtan yanaklarım kızardı. "Bu hepimiz için daha iyi, ben de dahil. Yaşadıklarımı onların savaşta çektikleriyle kıyaslayamam ama işime odaklanmamın benim için en iyisi olduğunu biliyorum."

Edmond perişan görünüyordu. "İş mi? Peki ya aşkın? O şimdi nereye gidiyor?"

"Okuluma. Harvard projeme."

Edmond başını salladı. "Sen, bu kadar romantik bir kalbe ve verecek bu kadar çok sevgiye sahip olan sen-"

"Önemli bir şey değil."

"Önemli değil mi?" Eğer kek hamuruna tükürseydim, Edmond daha fazla dehşete düşmüş görünebilirdi. "Ma chère, bu her şeyden önemli-"

"Hayır," dedim. "Öyle değil. Bana acıdan başka bir şey vermedi."

Benim için önemli olan ama kendimi de düşünmek zorundayım. Ve artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

Edmond bir süre daha dudaklarını bükerek beni inceledi. Fırının zamanlayıcısı arka odadan hafif bir ses çıkardı ve gözleri parladı. Arka odaya gitti ve elinde bir tepsi taze kızılıcak çöreğiyle döndü.

"Ye, ma chère. Hayatta tatlılık olduğunu hatırlatmak için. Gerçek aşk seni bulacak ve acı nedir bilmeyeceksin, sadece neşe bileceksin."

Geçen yıl bu zamanlar, eski erkek arkadaşım tarafından ihanete uğradıktan sonra Edmond bana aynı sıcak yemeği ve sözleri sunmuştu. Sonra yemek yedim ve tekrar denedim. Uçurumun kenarında durup atlamıştım. korkular, şüpheler ve acılar. Ve olmuştum. İki kez.

Hafifçe gülümsedim ve başımı salladım.

"Teşekkür ederim Edmond," dedim. "Ama aç değilim."

CHAPTER *Ten*

Weston

"Aç değilim."

"Oyalanmayı bırak, Weston Jacob Turner, ve yemeğini ye."

Annemin akrilik çivili parmaklarıyla tuttuğu bir kaşık yulaf ezmesi görüş alanıma girdi. Başımı yastıktan kaldırdım ve park saatlik envanterini çıkardım. Öğlen otuz altı araba vardı; şimdi otuz üç araba vardı. Kırmızı spor araba gitmiş, yerine gümüş rengi bir sedan .

"İki gündür bir şey yemedin," dedi annem.

Beyaz bir cip otoparka girdi. Böylece otuz dört oldu. *Kendine büyüleyici bir hayat kurmuşsun, Sock Boy.* "Wes. Wes. Lanet olsun, bana bakar mısın?"

Annem yanağıma hafifçe vurdu ama ben bakışlarımı arsadan ayırmadım.

"Hâlâ mi devam ediyorsun? Rehabilitasyona , yoksa daha da kötüleşeceksin. Bunu mu istiyorsun? Daha da kötüleşmek mi istiyorsun?"

Hastanenin kapısı açıldı ve ayak seslerini duydum.

"Bugün işler nasıl?" Paul sordu.

"Her şey çok kötü," dedi annem. "Yemek yemiyor." Sanki yürüme yetimi değil de duyma yetimi kaybetmişim gibi daha yüksek sesle, "Yemek yemezsen beslenme tüpünü tekrar takacaklar. Bunu ister misin?"

Gözlerimi kapattım.

"Gördün mü?" Annem sesi çatlayarak konuştu. "Kendini aç bırakıyor. Senin yaptığın da bu mu? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun? Tanrı aşkına, zaten kendini bacağından bıçakladın. Neden zavallı anneni kalbinden bıçaklamıyorsun? Kalem nerede? Paul, bana bir kalem getir..."

Ağlamaya başladı ama acısı üzerime çöken kalın ve renksiz ilgisizlik delemeydi.

"Beni yalnız bırak," dedim, ses tonum neredeyse konuşmaya yakındı. "Bunu bir dakikalığına yapabilir misin anne? Beni rahat bırak."

Nefes nefese kaldı. Onunla hiç konuşmamıştım, Southie'deki daha sert günlerimde bile, kolay hedef olduğumu düşünen çocuklara yumruk ve asitli hakaretler kullandığım zamanlarda bile.

Şimdi oturacak yerdesin, oturmaya vurgu .

"Wes," dedi Paul daha uzlaşmacı bir tonda. "Rehabilitasyon terapisti bir saat içinde burada olacak. Gücüne ihtiyacın olacak."

Evet. Kıçımı ilk kez tekerlekli sandalyeye koyma gücü.

Otomatik bir refleks gibi, 'tekerlekli sandalye' kelimesini duyduğumda, kalçalarıma bağlı ölü ağırlıklardan birini kaldırmaya çalıştım. Bacaklarımı hissedebiliyordum.

oradaydılar ama *kımıldamıyorlardı*. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamı asla ulaşamayacağı bir büfenin önüne park etmek gibiydi.

"Hayır, teşekkürler."

Gözlerimi açtım. Kahretsin, ben bakmazken ten rengi bir Nissan bir yere park etmişti. Şimdi 35 araba mı oldu? Tekrar saymaya başladım. Emin olmak için.

Paul yine alçak sesle konuştu. Annem çılgılık attı. İkisini de susturdum ve uykuya dalmaya başladım. *Otuz dört, otuz beş...*

Omzuma hafifçe vuran bir dürtüyle uyandım ve gözlerimi açtığımda koyu tenli, tuzlu biberli saçları ve nazik kahverengi gözleri olan orta yaşlı bir adamla karşılaştım.

"Merhaba, ben Harlan," dedi. "Rehabilitasyon terapistiniz."

Elini tekerlekli sandalyenin arkasına dayamıştı. Görmek bile bağırsaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Harlan'a ve tekerlekli sandalyesine "Hayır, teşekkürler," dedim ve arkamı döndüm.

Dostane ve profesyonel tavrıyla beni ikna etmeye çalıştı ama dinleyemeyecek kadar meşguldüm. Saymam gereken arabalar vardı.

Uyudum ve uyandım. Başka bir psikolog gelip benimle çalıştı. Sonra bir sosyal hizmet uzmanı. Bir hemşire bana yemek yedirmeye çalıştı. Gökyüzü, arabaları saymayı bırakıp yıldızları saymaya başlayacağım kadar karardı. Sadece bir avuç; şehir ışıkları geri kalanını susturdu.

Sonbahar Amherst'e dönmüş, bu gece yıldızlara mı bakıyordu? Belki de Amherst'te, gökyüzünün elmaslarını onun üzerinde Boston'dakinden daha iyi parlatabileceği bir yerde. Buradan daha iyi. Benimle birlikte.

*Senin için yıldızları indirirdim
Ateşlerini elmas gibi boynuna dola ve yalanlarımla
seni yakmalarını izle...*

Uykuya daldım. Uyandığımda sabah ışığı üzerime çökmüştü. Açlığım midemde kükrüyordu ama görmezden . Yürümek yok mu? İyi o zaman. Sana çorba yok. Vücudumla yaptığım çarpık bir pazarlık. Kontrol edebileceğim bir şey.

Hemşireler bugün yemek yemezsem beslenme tüpü takacakları konusunda ama otoparka mavi bir sedan giriyordu. Sock Boy'un hayatından bir gün daha. Saymam gereken arabalar, görmezden gelmem gereken insanlar, kestirmem gereken uykular vardı. Hemşirelerin Tehditler ve Harlan'ın küçük arkadaşı tekerlekli sandalye ile yaptığı ziyaretler programımı sıkıştırıyordu. Tüm bu kesintilerle bir adamın nasıl bir şeyler yapması beklenirdi ki?

Gün ortasındaki otopark envanterinin ortasında Michael Ondiwuje odama girdi.

Farklı bir çağdan gelen bir hayalet gibi. Eski hayatımdan bir elçi. Hâlâ geri alabileceğim kararlarımın, kalbimde yanan kelimelerin ve beni istediğim her yere taşıyabilecek bacaklarımın olduğu hayat.

"Onbaşı Weston J. Turner," dedi Profesör Ondiwuje, yatağıma bir sandalye çekerek. "Sizi hayatta görmenin kalbimi ne kadar sevindirdiğini anlatamam."

Kalbim daha hızlı atıyor, günler sonra ilk kez damarlarımda boşa harcanmış bir ilgisizlikten daha fazla bir şey dolaşıyordu. Bu dahi şairin beni görmeye geldiğine inanmaya cesaret edemeyerek bakakaldım. Keskin mavi bir takım elbise giymiş ve daha açık mavi bir kravat takmıştı. Artık rastalı saçları yoktu ama saçlarını doğal haline bırakmıştı, Sıkı buklelerin halkaları omuzlarını fırçalıyordu.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Bölümümdeki öğretim üyeleri Senatör Drake'in oğlunun -arkadaşınız Connor- savaştan döndüğünü ve son bitirmek için Amherst'e yeniden kaydolduğunu söylediler. Aklıma hemen siz geldiniz ve görev sürenizin de sona ermiş olmasını umdum. Bize geri döneceğini. Nerede olduğunu biraz araştırdım ve işte buradayım."

Onun adını duymak, içimde saklamaya çalıştığım bir sızıyı uyandırdı. Açlık gibi, ama onu görmezden gelemiyordum.

"Connor Amherst'e geri mi döndü?"

"Öyle." Profesör Ondiwuje ellerini kucağında kavuşturdu, koyu teninde altın bir alyans parlıyordu. "Peki ya sen? Ne zaman dönecek misin?"

"Bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Bana yemek yemeyi ve rehabilitasyonuna hiç ilgi göstermediğini söylediler."

"Size doğru söylüyorlar."

"Vaz mı?"

Bakışlarımı pencereye çevirdim. "Biraz veriyorum." "Kaçıyorsun demek istiyorsun."

Homurdandım. "Hiçbir yere kaçmıyorum."

"Koşuyorsun." Profesör O tek parmağıyla alnına vurdu. "Buraya kadar. Yıllardır kim olduğunuzdan kaçıyorsunuz, değil mi? Öğrenilmesi gereken korkunç bir ders olsa da, evrenin şimdi otur ve bunu kabul et deme şeklinin bu olduğunu düşünmeden edemiyorum. Oturacaksın ve olduğun kişiyle birlikte olacaksın Wes. Belki de hayatında ilk kez."

"Bu bir tür moral konuşması mı?"

"Dürüst konuş," dedi. "Evren hata yapmaz."

Sürekli gördüğüm pist yarışı rüyamı düşündüm. Suriye'de ölmem *gerekiyordu*. Vücudum ikiye bölünmüş halde yaşamayacaktım.

Dudağım kıvrıldı. "Önceden belirlenmiş saçmalık yine de saçmalıktır."

Ondiwuje bir süre sessizce oturdu. Kendisini organize ettiğini hissettim. başka bir saldırı hattı için düşünceler. Kıçımı yataktan kaldırmam için bana ilham verecek bir şey. İşe yaramayacaktı. Hiçbir şey kalmamıştı.

"En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Profesör O söyledi. "Senin bir koşucu, bir şair ve bir savaşçı olduğunu gözlemlemiştim."

"Artık bunların hiçbiri değilim," dedim. "Koşamıyorum, yazamıyorum ve uğruna savaşılabilecek hiçbir şeyim yok."

Şaşkınlığım karşısında adamın gözleri yaşlarla doldu.

"Tanrım, Wes," dedi, sesi çatallaşmıştı. "Uğruna savaşılabilecek bir şey yok mu?"

Kendin için savaş. Kim olduğunuz için. Sonunda, kendiniz ve sevdiğiniz şey için savaşın. Kimi sevdiğin için.

Ağır ve yoğun bir sessizlik çöktü. Başımı iki salladım, kimi sevdiğimi düşündükçe gözlerim yaşardı.

Sonbahar. Ve Tanrım, Connor. Kardeşim.

"Her şeyi mahvettim," dedim. "Arkadaşlığımı mahvettim. Onun sevgisini mahvettim. Eğer ne yaptığımı bilseydi..." Gözyaşlarımı yuttum. "Şu anda kalbi kırık ve bu bizim hatamız. Onu terk etti ve ben de kovdum. Bu bizim suçumuz. Pislik olan biziz ve olması gereken de bu. Çünkü gerçeği bilseydi kendini nasıl hissedirdi? Bunu ona yapamam."

Profesör O başını salladı. "Aşkın affedemeyeceği hiçbir şey yoktur."

"Beni asla affetmez, affetmemeli de."

"Onun affediciliğinden bahsetmiyordum. Seninkinden bahsediyordum. Kendin için. *Ona* duyduğunuz sevginin bir şansı olması için vermeniz gereken mücadele *kendiniz* içindir."

İtiraz etmeye başladım ama Profesör Ondiwuje elini Benim.

"Sana bir hikâye anlatacağım Weston," dedi. "Kapat gözlerini ve dinleyin, bugün sizden başka bir şey istemeyeceğim."

Gözlerimi kapattım, çünkü onun iyiliğine bir dakika daha bakarsam, ziyan olmuş kalbimin etrafındaki tüm zayıf iskele temelli çökecekti.

Profesör O, "Bu hikaye Bir Kez Doğan ve İki Kez Doğan hakkında," dedi. "Bir Zamanlar Doğan adam yaşam yolunda yürür ve bu yol onu zorlukların, travmaların, kayıpların ya da acıların karanlık ormanına götürdüğünde durur, bir adım daha atmaya reddeder. Geldiği yoldan kaçmaya çalışır, ama bu sonsuza dek kapalı. Bu yüzden hayatını dünyanın adaletsiz ve acımasız olduğundan emin olarak yaşar.

Etrafındaki diğerleri tırmalayan dalları ve beliren gölgeleri işaret ederek 'Evet, hayat zor ve adaletsiz. Gördünüz mü? Ve önlerindeki yola devam etmek yerine zorlukların arasında kamp kurarlar. Çıkış yolu.'

Derin, melodik sesi, göğsüme nazıkçe inen ve kemiklerime sızan hava ve sesteki kelimeler yarattı.

"Ama bir de İki Kez Doğan adam var, Weston," dedi, eli sıkılaşıyor. "Hayatının karanlık ormanına giren ve acı çeken adam. Bazen hayal edilemeyecek kadar. Geri dönüş yolu ona sonsuza dek kapalıdır ama İki Kez Doğan adam ileriye doğru yürür. Yol daha da kıvrımlı hale gelir, Üstesinden gelmesi imkânsız görünen zorluklar. Ama o devam ediyor bir gün, gölgeler kalkar. Dallar derisini tırmalamayı bırakır ve

onun için bir parça. Ormandan yeniden doğarken yaralarına gururla bakacak. Katlandıkları için daha güçlü. Daha bilge. Dönüşmüş. Ve öğrendiği dersler için minnettar olacak."

Kapalı göz kapaklarımın altından gözyaşları sızdı.

"Şu anda bulunduğunuz yer çok karanlık, değil mi?" Profesör Ondiwuje şöyle dedi. "Ama işin sırrı şu: Her Once Born, gücünü henüz keşfetmemiş bir Twice Born'dur. Kalbini gördüm ve sözlerini duydum Wes. Bunu atlatacaksın. Sen savaşçı zırhına bürünmüş bir şairsin. Yaşayacaksın. Diğer taraftan çıkabilirsiniz ama ileriye doğru ilk adımı atmalısınız. Başka yolu yok."

Uzun bir süre hareketsiz yattım, kendi nefesimin sesini dinledim ve göğsümdeki nabzımın ritmi. Bir davul ritmi, hayatımın anlarını işaretleyen bir sarkaç.

Dalmışım ve gözlerimi açtığımda Profesör Ondiwuje gitmişti. Sandalye boştu. Onun ötesinde, odanın bir köşesinde, katlanmış tekerlekli sandalye beni götürmek için bekliyordu.

Nefes aldım ve nefes verirken zayıf, düzensiz bir fısıltıyla kelimeler geldi.

"Başka bir yolu yok."

PART III

August

CHAPTER *Eleven*

Sonbahar

Etanol ve biyodizel endüstrilerinde mısır, tahıl, soya fasulyesi ve diğer tarımsal ürünler için gelişen yeni bir pazar var artık. 2015 yılında sadece ABD için...

Gözlerimi kırıştırdım ve ovuşturdum, sanki bu kelimeler Sayfayı daha ilginç hale getirmek için. Ya da malzeme için kanıma biraz ateş katmak. Ders kitabından televizyona baktım. Bütün gece DVR'ımdaki *The Crown*'ın ilk sezonunun tamamıyla beni utanmazca baştan çıkarmış, bir bardak Cherry Garcia ise dondurucudan bana seslenmişti.

"Hayır, bunu yapabilirim," diye mırıldandım. "Bu çok önemli."

Eğer Harvard projemi kabul ederse, bu benim hayatım olacaktır. Hayatımın geri kalanının tamamı.

Gözlerimi kırıştırdım, odaklandım ve ders kitabını tekrar elime aldım. Tam gözlerim kaymaya başlamıştı ki telefonumda bir Gmail bildirimi belirdi. ABD Ordusu'ndan geldiğini görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Kaynaklar Komutanlığı.

Tanrım, şimdi ne olacak?

Daha net okuyabilmek için dizüstü bilgisayarımı açtım.

1^{inci} Tabur, 22^{nci} Piyade Alayı Aileleri ve Arkadaşları

Sizlere büyük bir gururla 16 Ağustos Cumartesi günü 1-22 IN'in 3 üyesi için bir Mor Kalp töreni düzenleneceğini bildiriyoruz:

Sihhiye Uzmanı Kyle P. Wilson

Birinci Sınıf Er Connor Drake Onbaşı

Weston J. Turner

Onbaşı Turner ayrıca savaş bölgesinde gösterdiği üstün ve kahramanca eylemler nedeniyle Bronz Yıldız ile ödüllendirilecektir.

Tören şu adreste gerçekleşecek:

1 City Hall Square,

Boston, MA 02201

16:00

I-22 IN Askerlerinin tüm arkadaşları ve aileleri katılabilir. Sürekli desteğiniz için teşekkür ederiz.

Görünüşe göre hâlâ 22. Piyade Alayı'nın arkadaş ve aile e-posta zincirindeydim. E-postada abonelikten çıkma bağlantısı aradım. Bu listeden çıkmam ve Weston, Connor ve ben her ne yapıyorsak abonelikten çıkmam gerekiyordu.

Gözlerim Weston'la ilgili satıra takıldı. Onbaşılığa terfi etmişti ve şimdi Bronz Yıldız kazanıyordu. Onu özlemekle birlikte ona duyduğum gurur da içimde kabardı. Connor benden ayrıldığı için kalbim acıyordu ama Connor'ın hayatımdaki yokluğu, hızla iyileşen eski bir çürük gibi hissettiriyordu. Weston'ın olduğu yerdeki boşluk her geçen gün daha da büyüyordu.

Çünkü biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirini özler.

Ama konuşlanmadan önceki geceden beri arkadaş değildik. O gece kanepede arkadaşlığın sınırlarını aşmıştık.

Sanki çaresizmişiz ve birbirimize açmışız ve uzun zamandır açmışız gibi vahşi öpücükler ve kavrayan ellerle onları paramparça ettik.

Weston'ı öpmek, başladığını bilmediğim bir şeyin tamamlanmasıydı.

Bu düşünce zihnime bir diken gibi battı, sabit ve acı verici.

Weston'ın beni hastane odasından ve hayatından kovması kadar acı verici.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ders kitabıma geri döndüm.

Selülozik etanol genellikle ikinci nesil biyoyakıt olarak adlandırılır. Ayrıca bu kategoride, hidroproseslenmiş esterler ve yağ asitleri de dahil olmak üzere yenilenebilir dizel...

Çenemi elime dayadım ve birkaç dakika içinde kelimeler bulanık bir saçmalığa dönüştü. Eğer bir an önce kavramazsam, bölümlerimden birini kimyaya çevirmek zorunda .

Kilitte dönen bir anahtar beni sarstı. Ruby, kot pantolonu ve parlak sarı bluzuyla güzel ve canlı görünerek daireye adım attı.

"Hey sen," dedim. "Seni yarın akşama kadar beklemiyordum." Ona sarılmak için memnuniyetle masamı terk ettim.

"Söz verdiğimiz kız kıza vakit geçirmek için geldim," dedi, yuvarlanan kızını tekmeleyerek

bir kenara bırakıp bir kese kâğıdını kaldırıyor. "Şarap, dondurma ve duyduğuma göre *Senin Hakkında Nefret Ettiğim On Şey* kablolu yayında dolaşıyormuş. Hadi yapalım şu işi."

"Sen benim kahramanımsın."

O çantasından dört şişe cabernet çıkarırken ben mutfaktan şarap kadehleri aldım.

"Umarım bu bize dört gün boyunca yeter," dedim.

"Göreceğiz bakalım. İki kez terk edildin. Çifte darbe. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

"Weston beni terk etmedi. Birlikte bile değildik." Ruby omuz silkti. "Kayıtsız-"

"Bu bir kelime değil."

Dilini dışarı çıkardı. "Müstehcen ilişkilerinizin ayrıntıları ne *olursa olsun*, İtalya'ya doğru yola çıkana kadar önümüzdeki birkaç geceyi geçirmemize yetecek kadar şarap ve çikolatam var."

"Beni de yanında götürebilir misin?"

"Keşke." Çenesini masama doğru salladı. "Mısır benzini projen nasıl gidiyor?"

"Harika," dedim, 'mısır benzini' görmezden gelerek. "Güzel. İlerleme kaydediyoruz."

"O kadar kötü, ha?" Cabernet'lerimizi ve benim bir bardak Vişneli Garcia dondurmamı iki kaşıkla aldık ve kanepeye uzandık.

"Harika değil," diye itiraf ettim. "Aslında çok sıkıcı."

"Şok edici," diye mırıldandı Ruby, bir ısırık alırken. "Sana söylemiştim demekten nefret ..."

İçimden tiksintiyle bir iç geçirdim. "Tanrım, Rube, ne yaptığımı bilmiyorum. İlk defa dikkatimi dağıtacak bir erkek draması yok, ama şimdi

proje çok boş geliyor."

Ruby yavaşça, "Evet, şu erkek draması hakkında," dedi. "Ailem ve ben geçen hafta Drake'lere yemeğe gittik. Ve Connor..."

"Söyle bana," dedim kendimi toparlayarak. "O nasıl?"

"pek iyi değildi," dedi Ruby. "Çok içiyordu ve baş ağrılarından şikayet . Çoğunlukla umutsuzca mutsuz , özellikle de konuşma Weston'ın rehabilitasyon deneyimine döndüğünde."

"Ne demek istiyorsun?"

Şarabından bir yudum aldı. "Biraz açlık grevi yaptı. Onu gözlem altına aldılar."

Yüzümdeki kan çekildi. "İntihar nöbeti mi?"

"Öyle gibi geldi."

"Tanrım. Connor'ın önünde Weston'ın intihara meyilli olduğunu mu konuştular? Muhtemelen bunun için de suçu üstlendiğini bilerek mi?"

Ruby başını salladı. ". Yemekten sonra Connor'la konuştum. Onu biraz güldürmeye çalıştım, anlıyor musun? Ailesi bunu anlamıyor. Kendini nasıl suçladığını görmeyi reddediyorlar. Bunun onun hatası olmaması önemli değil; o kendi hatası olduğunu *düşünüyor*. Ama buna değinmiyorlar. TSSB'si de aynı şekilde. Bunu atlatacağına inanmak istiyorlar." salladı, koyu renk gözleri alışılmadık derecede ağırdı. "Onu üniversiteye geri dönmesi için zorladılar. Gitmek istediğini bile söylemedi. Onlar ilan ettiler ve o da buna uyuyor." "Peki, Weston

rehabilitasyonu bitirdi mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Ruby. "Victoria'nın dediğine göre kendini toparlamaş ve olayı atlatmış."

"Connor onunla konuşmayı denedi mi?" Ben sordum. *Birbirlerine ihtiyaçları var.*

"Sanırım öyle," dedi Ruby, "oda arkadaşı olacaklarına göre tekrar."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Weston son için yeniden kaydoluyor."

Onları göreceğim. İkisini de.

Saf bir saniye için, sıcak bir mutluluk göğsümü doldurdu. Sonra Karmakarışık, soğuk gerçeklik aynı hızla geri çöktü.

Her bir erkeğin sizin için ne ifade ettiğini bile bilmiyorsunuz ve zaten sizi görmek istemiyorlar. Yeminine sadık kal.

"Drake'ler onlar için Amherst'te yeni bir daire ayarladılar," diyordu Ruby. "Bilirsiniz, Wes'in tekerlekli sandalyesini ve

diğer ihtiyaçlar."

"Ama bu iyi bir haber," dedim. "Yani, arkadaşlıkları için. Araları iyi olmasaydı Connor Weston'la birlikte yaşamayı kabul etmezdi."

Ruby omuz silkti ve şarap kadehini doldurdu. "Sanırım, ama hala Wes'in adını söylemeyi reddediyor. Dürüst olmak gerekirse ne düşündüğünü bilmiyorum. I

Ne düşündüğünü bildiğini sanmıyorum ama keşke ailesi o düşüncesizce bir şey yapmadan önce bir ipucu bulsa."

"Tanrım, Ruby, böyle söyleme."

Ruby bana döndü ve bir nefes aldı.

"İkiniz -ve Wes- arasında yaşananların seni çok incittiğini biliyorum. Connor kalbini kırdı. Kendini korumak istediğin için seni suçlamıyorum, ama bana öyle geliyor ki en çok bu adamlar acı çekiyordu. Berbat durumdaydılar ve Walter Reed'de ne halt ettiklerini bilmiyordu. Şoka girmişlerdi, anlıyor musun? Belki her şey biraz daha iyidir ve sen-?"

"Ne yapabilirim? Connor'la tekrar bir araya gelmeyi deneyebilir miyim? Onunla birlikte olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Weston hakkında ne hissettiğimi de bilmiyorum, sadece birkaç sarhoş anımda onu ölesiye istedim ve öleceğimi sandım. Bu duygular nereden geldi?"

"Tekila benim oyumu alır."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama... Bundan daha fazlasıydı." Ruby konuşmak için ağzını açtı ama ben onun kestim. "Hayır, benden bu kadar. İkisini de önemsiyorum ama..."

"Ama sen de hâlâ biraz şoktasın," dedi Ruby. "Bunu görebiliyorum. Ve sana kimseyle tekrar bir araya gelmeni önermiyorum. Ama onlarla konuşmaktan zarar gelmeyeceğini düşünüyorum."

İçimi çektim ve yastığımdan bir iplik kopardım. "Ordu Aile Birimi bana e-posta gönderdi. Hâlâ onların listesindeyim. Connor ve Weston'ın yaklaşık on gün içinde Mor Kalp töreni var."

Ruby başını salladı. "Victoria beni davet etti ama ben çoktan gitmiş olacağım. Belki de sen . Bu resmi bir tören, değil mi? Kimse . Gidersin, selam verirsin, iyi dileklerini iletirsin, biraz rahatlarsın.

Aksi takdirde, o kampüse her adım onlardan biriyle karşılaşp karşılaşmayacağınızı merak ederek kendinizi deli edeceksiniz. Ve karşılaşacaksınız da. Amherst küçük bir kasaba."

Eğildi ve elimi okşadı.

"Hayatına devam etme konusunda çok hevesli olduğunu biliyorum ama Connor'la yaşadıkların -ve Weston'la aranda her ne olduysa- göz önüne alındığında, bence yetişkinlere yönelik bir konuşmayı hak ediyorsun. Hâlâ orada olduğunu ve buna hakkın olduğunu kabul etmek için bile olsa, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Her ikisinin de bıraktığı şeyler çok... yırtık pırtık ve çiğdi. Ama buna değer mi bilmiyorum."

"Bir haftadan daha uzun bir süre var," dedi Ruby, sehpanın üzerinde televizyon kumandasını ararken. "Bunu düşünmek için zamanınız var. Bu arada, Önümüzdeki dört gün boyunca benimsin ve *Senden Nefret Ettiğim On Şey* kendi kendini izlemeyecek."

"*The Crown*'ı izlemeyi düşünüyordum."

"Ertele. Biraz Heath'e ihtiyacım var, huzur içinde yatsın, ve ona ihtiyacım var

Şimdi.

"Sırıttım ve onun yanına kıvrıldım.

Şarap içtik, dondurmayı bitirdik ve filmi izledik.

Ve birkaç mübarek saat boyunca düşüncelerim sadece en iyi arkadaşım ve onu ne kadar sevdiğimle ve onu ne kadar özleyeceğimle ilgiliydi. Ve benden dünyanın öbür ucunda olsa bile, ona hala sahip olacağımı. Her zaman.

CHAPTER *Twelve*

Weston

Batı Massachusetts kırları Paul'ün gümüş renkli sedanının camlarının önünden geçiyordu.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum," dedi direksiyonun arkasından. "Bozuk plak gibi konuştuğumu biliyorum ama gurur duyuyorum. Sadece rehabilitasyonu bitirdiğin için değil, okula geri döndüğün için de."

Boğazımdan gayri ihtiyari bir homurtu çıktı. "Annem bir konuda haklıydı," dedim sertçe. "Yedekler üniversite konusunda yardımcı oluyor."

Okul harçlarım , Amherst'in Beden Eğitimi bölümü aracılığıyla altı haftalık ayakta tedavi ayarlandı ve bir ton reçete verildi. Hepsi ordunun parasıyla.

"Oraya geri döndüğün için sana çok teşekkür ediyorum," dedi Paul. "Senin kendine verdiğinden daha fazla-"

"Evet, ben sadece ekonomi diplomamı bitiriyorum çünkü başka ne bok yiyeceğim ki? İş mi bulacağım?"

"Yapabilirsin."

"Ne

yapabilirim?"

"Her türlü şeyi yapmak. Çok fazla yeteneğin var."

Homurdandım. İyi olduğum tek şey koşmak ve yazmaktı ve bu iki kapı da sonsuza dek kapanıp kilitlenmişti.

"Bir yerlerde rakamlarla uğraşan masa başı bir iş bulurum," dedim.

"Hayatımın geri kalanında bir kübikte oturabilecekken kimin yürümeye ihtiyacı var ki?"

Paul yüzümdeki karanlık ifadeye baktı. "Rehabilitasyonda kıcını yırttın. Düşündüğünden daha iyisini yapıyorsun." Onu görmezden geldim.

Tekrar denedi.

"Sonbahar da Amherst'e geri dönüyor, değil mi?" Paul söyledi.

Omuzlarımdaki binlerce kiloluk yükü silktim. Autumn'a kampüste yuvarlanan değersiz kıcımı görmeden hayatına devam etme şansı vermek için başka bir üniversiteye transfer olmalıydım.

"Autumn'un Walter Reed'den ayrıldığı gece ne olduğunu bilmiyorum, ama umarım iki-"

"Biz ikimiz' diye bir şey yok," diye tersledim. "Benden dursa daha iyi olur."

"Peki ya sen? Onsuz daha mı iyisin?" "Fark eder mi?"

"Benim için önemli," dedi Paul. "O çok hoş bir kadın ve seni önemsiyor." Dişlerimi birbirine geçirdim. "Ona sunacak hiçbir şeyim yok. Hiçten de az."

"Arkadaşlık bile mi?" Bana küçük bir sırtıfırlattı. "Kabul ediyorum, şu anda tam olarak Bay Günışığı değilsin."

Hayır, ben Amherst Asshole 2.0'im.

Daha

önce. "Her neyse, Autumn bana öyle bir kız gibi gelmiyor-" "Felçli biriyle birlikte olmak sorun olur mu?" Bitirdim.

"Sen kimseye yük değilsin Wes," dedi Paul, ses tonu ciddiye.

"Bunu bilmek zorundasın."

"Öyle mi Paul?" Zaten en kısa tasmlarla bağlı olan öfkem patladı.

"*Kendime* yük oluyorum. Hayatımın nasıl berbat olduğunu sayalım mı? İşemek için günde altı kez sikime bir tüp sokmak zorundayım. Her sabah sıçmak için göt deliğime masaj yapmak zorundayım. Ürolog muhtemelen kısır olduğumu ve çocuk sahibi olamayacağımı söyledi. Çocuk mu? Sevişemiyorum bile. Hiç kalkamayabilirim, kalkarsam da boşalamayabilirim. Gelmeyi başarsam bile ne olacak ki? Zaten hissedemiyorum."

"Wes..."

"Ya da en bariz olana ne dersiniz? Yürüyemiyorum. Koşamam.

Koşamıyorum.

Ayağa kalk. O lanet sandalyeden kalkamıyorum."

Tekerlekli sandalye arka koltukta . Drake'ler tarafından 2000 dolara satın alınmış şık ve hafif bir katlanır model. Asla kaçamayacağım ve onsuz hiçbir yere gidemeyeceğim bir top ve zincir.

Paul, "çoğunu yapabilirsin," dedi. "Doktorların söylediği diğer şeyleri rahatlıkla atlıyorsunuz. Sende bir tamamlanmamış SCI. Olasılıklarınız var. *Umudunuz* var."

Homurdandım ve bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim. Michael Ondiwu'e'nin ziyaretinden sonra, kayıtsızlık sisinden beyaz ve sıcak bir öfke çukuruna tırmanmıştım. Dört haftalık rehabilitasyon için kıcımlı yırtmıştım, bunun tek nedeni içimdeki acımasız damarın uyanmasıydı. Çocukluğumun Southie öfkesi, felç de dahil olmak üzere her şeyi fethedilmesi gereken bir düşman olarak görüyordu.

Yataktan tekerlekli sandalyeye, tekerlekli sandalyeden tuvalete ya da tekerlekli sandalyeden başka bir sandalyeye nasıl geçeceğimi öğrendim, çünkü hayatımın geri kalanında yapacağım tek şey buydu: lanet olası bir sandalyede oturmak.

Harlan ve terapist ekibi kollarımı ve gövdeyi güçlendirmek için benimle birlikte çalıştı. Bana gevşek aletimi nasıl kateterize edeceğimi öğrettiler. Nasıl Kot pantolonumu işe yaramaz bacaklarıma geçirmek için birine ihtiyaç duymadan kendi kendime giyinmek. Diyetimi, kan basıncımı nasıl izleyebilirim. Nasıl yöneteceğimi Uykuya dalmış bir uzuvdaki karıncalanma ve iğnelenmenin daha zayıf bir versiyonu gibi hissettiren tuhaf kas krampları.

Rehabilitasyona sırf inat uğruna girdim ve aldığım ders içime işledi. En derinde yatan şey, benim konumumda olmayan insanların bana konumumla ilgili nasıl hissetmem gerektiğini söylemesinden bıkmış olmamdı.

"Umut hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Paul. Kaşlarını kaldırarak bana bir bakış fırlattı. "Peki ya elmalar?"

"Siktir, her neyse," diye mırıldandım.

Manzara akıp giderken öfkem utanca dönüştü. Paul gazabımı hak etmiyordu.

"Her neyse, beni Logan'dan aldığın için teşekkürler," dedim sıkıca.

"Benim için zevkti."

"Annem neden Drake'lerle Amherst'e gitmek istedi?" Arabada çığlık atmasını özlediğimden değil ama yokluğu beni şüphelendirdi.

"Bilmiyorum," dedi Paul. "Büyük bir sürprizi ima etti ama ağzından laf alamadım. Dudakları mühürlüydü."

"Bu bir ilk."

Sedan Amherst çıkışına yaklaştığında nabzım yerinden fırlayacak gibi Göğüs oldu.

"Connor'ın buna hazır olduğuna emin misin?" Ben sordum. "Yoksa Drake'ler

Onu zorlamak mı? Annem onun daha iyi olduğuna dair güzel bir hikaye anlattı ama ben gerçeği istiyorum."

Paul konuşmadan önceki duraksama bana her şeyi anlattı. Ellerimi havaya kaldırdım. "Ah, lanet olsun."

"Connor yetişkin bir adam," dedi Paul. "İstemese sizinle birlikte yaşamayı kabul etmezdi. Aranızdaki anlaşmazlık her neyse muhtemelen artık daha az önemli. Zaman," diye ekledi küçük bir gülümsemeye, "tüm yaraların evrensel şifacısıdır."

Bundan şüpheliydim ama geri çektim. Connor o zamandan beri benimle konuşmamıştı.

Suriye'den beri. Patlamadan beri.

Ne bir telefon görüşmesi, ne bir mesaj, ne de başka birinden gelen bir kelime. Ve şimdi tekrar oda arkadaşı olmayı mı kabul etti? Kaldığımız yerden devam etmek için mi? Annem ve Paul sanki hiçbir şey değişmemiş gibi bir an önce eski hayatıma dönmemi istiyorlardı. Drake'ler de Connor'ı aynı şeyi yapmaya zorluyorlardı.

onu her şeyi yapmaya zorlamışlar gibi. *Ama her şey değişti.*

Her lanet şey. Paul benim sokağımdan geçti.

"Dönüşü kaçırdın," dedim.

Kaşlarını çattı ve çenesini salladı. "Daire Milton Caddesi'nde. Değil mi?"

"Hayır. Grant."

"Victoria'nın bana verdiği adres bu." Ön panele monte edilmiş telefonunun GPS'ine dokundu, ona doğru döndü.

Pleasant Glen Estates yazan zarif bir tabelanın işaretlediği bir arsaya girdik.

"Bu için bir karantina mı?" Mırıldandım. "Ya da huzurevi mi?"

"Burası bir apartman kompleksi," dedi Paul. Kaşlarını çatarak ön camdan içeri baktı. "İçimden bir ses annenin planladığı sürprizin bu olduğunu söylüyor."

Paul tekerlekli sandalyemi arka koltuktan çekerken gerginlik vücudumu belimden yukarıya doğru sıktı. Sandalyeyi açtı, kilitledi ve yan tarafa, sırtı bana dönüktü. Sanki sıçıyormuşum da mahremiyete ihtiyacım varmış gibi.

Dikkatlice arabadan tekerlekli sandalyeye geçtim, sonra her iki bacağımı da kaldırıp ayaklarımı ayak dayama yerlerine koydum. Yaz sonu gökyüzünde güneş pırıl ama sıcaktan terlemiyordum. Kalbim daha hızlı çarpıyor ve nefesim daralıyordu. Havaalanlarını saymazsak, daha önce hiç daha önce sandalyeye oturmamıştım.

Sandalyeyi iterek otoparktan geçtim ve kompleksin içine giden yumuşak, dolambaçlı patıkaya çıktım. Paul yürüdü, uzun boylu ve rahattı, sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Çünkü onun için hiçbir şeydi.

Yürümek, kanıksanması en kolay şeydir.

Bunun büyüklüğü -bir sandalyede geçireceğim bir ömür- tam o anda beni sarstı ve ellerimin jantları iterken titremesine neden oldu. Walter Reed'deki psikolog kederin dalgalar halinde gelebileceği konusunda uyarmıştı. Dalga değil; devasa musonlar. Bir daha asla yürüyemeyeceğim gerçeğini kabullenmek, boğazıma bir kaya parçası tıkmaya çalışmak gibiydi. Yutmak imkânsızdı ama yine de rahatlamıyordu. Bu imkansızlık, inatçı gerçeklikle birleşince içimde bir yarık oluşturdu. Bunu kabullenemiyordum ve bundan kaçamıyordum ve bu arafta yaşamak tam bir işkenceydi.

Hastanenin otoparkındaki arabaları saysam daha iyiydi.

Paul, geniş bir yürüyüş yoluna sahip zemin kattaki 4 numaralı birime vardığımızda, " burası," dedi.

Paul kola dokunamadan annem kapıyı açtı. "Geldin demek! Hey, bebeğim." Eğildi, iki eliyle yüzümü kavradı ve bir tokat attı.

alnıma bir öpücük kondurdu. "Aman Tanrım, bunu görmem için sabırsızlanıyorum." " oluyor?" Miranda yanağını öperken Paul sordu.

"Drake'ler başarmışlar," dedi gözleri parlayarak. "Yeni evine bak Wes, bebeğim. İçeri gel."

Sandalyemi eşikten ittim ve parke zeminli geniş bir oturma alanına girdim. Her yer taze boya kokuyordu.

Victoria ve Allen Drake öne çıktılar. "Evine hoş geldin Wes," dedi Victoria, elleri titreyerek. Bir iki yanlış başlangıçtan sonra eğildi ve beceriksizce yanağımı öptü. "Harika görünüyorsun. O da öyle görünmüyor mu? Fantastik mi?"

"Seni görmek güzel Wes." Bay Drake elini uzattı ve ben de dalgınca sıktım, gözlerim arkasına sabitlenmişti.

Connor, son teknoloji ürünü mutfakta duruyordu. mermer tezgah, mavi tişört ve kot pantolon, elinde bir bira. Ağır, karmaşık bir

sol dirseğine sarılmıştı. Uzun bir nefes çekerken bakışlarıma karşılık verdi, sonra gözlerini kaçırdı.

Başka tarafa bakamadım. En iyi arkadaşımın son görüntüsü zihnime kazınmıştı. Altımda yerde hareketsiz yatıyordu, gözleri yarı açıktı, ikimiz de kan ve küle boyanmıştık, ölen mültecilerin çığlıkları ve patlamalar kulaklarımı dolduruyordu. Onun öldüğünü sanmıştım. Vurulmuştum ve onun öldüğüne inanarak unutulmaya sürüklenmişim.

Ama o tam buradaydı, iki ayağı üzerinde duruyordu ve gözleri açıktı.

"Con..." Sesim, tehditkâr gözyaşlarıyla kalınlaşan bir vıraklamaydı. Onları yutmak için tüm irademi kullandım.

"Connor, bebeğim," dedi annem gergin bir kahkahayla. "Buraya gel ve merhaba de, Tanrı ." Yaralarım için artık Connor'ı suçlamadığımı tahmin ediyordum - bu dairenin görünüşüne bakılırsa, Drake'lere kızgın kalmak onun için çok pahalıya mal oluyordu.

Connor şişesini yere bıraktı ve yavaşça mutfaktan oturma odasına doğru ilerledi. Yaklaştıkça çenem kalkıyor ve üzerime doğru geliyordu.

"Hey," dedi.

"Hey," dedim.

Bakışlarımız birbirini yakalayıp tuttu ve Suriye'de kurulan derin bağ bir telgraf gibi. Acı, ıstırap, suçluluk ve öfke, bir zamanlar çok parlak ve kahkaha dolu olan ama şimdi gölgelenmiş ve kan çanağına dönmüş gözlerinden akıyordu.

"İkiniz de çok şey yaşadınız," dedi Victoria sessizliğin içinde. "Ama arayı kapatmak için dünya vaktiniz var. Gelin. Wes'e yatak odasını göstereyim."

"Burası bizim mi?" Connor'a sordum.

"Evet," dedi acı bir şekilde. "Böylece yerden devam edebiliriz. Orduya katılarak her şeyi mahvetmeden önce."

"Connor," dedi Bay Drake alçak bir ses tonuyla.

"*Baba.*" Connor onun ses tonunu taklit etti, sonra da kuru bir kahkaha attı. "Başım ağrıyor. Uzanacağım."

Mutfağa doğru yürüdü, tezgahdan birasını aldı ve tekerlekli sandalyenin erişebildiği geniş koridorda geri çekildi. Bir kapı çarptı.

Bayan Drake, "Doktorları bunun savaştan kalan TSSB olduğunu söylüyor," dedi. "Ona en iyi bakımı sağlıyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa Wes, söyle." Gözyaşlarıyla parlayan gözleri Connor'ın gittiği yeri takip etti. "İkiniz için de en iyisinden başka bir şey istemiyoruz."

"Harika değiller mi?" Annem sordu. "bir bak Wes. Hiçbir masraftan kaınmadılar."

"Miranda..." Paul söze başladı ama kadın elini sallayarak onu susturdu el.

"Hadi tatlım. Gel etrafa bak. Her şey senin için hazırlandı."

Annem ve Drake'ler bana daireyi gezdirdiler. tekerlekli sandalye erişimine uygun olması için mümkün olan her şekilde değiştirilmiştir. Banyo ve mutfaktaki her lavabonun musluğu arka taraf yerine yan taraftaydı. Dondurucu, buzdolabının üstünde değil yanında bir niteydi. Connor'ın bir sıra yüksek dolabı vardı, benimkiler alçaktı. Benim banyom genişti ve her yerde tekerlekli sandalyemden tuvalete kolay erişim sağlayan korkuluklar vardı.

"Ve bakın," dedi annem, alayı yatak odama götürürken. "Gerçekten hiçbir masraftan kaınmamışlar."

Odada çok sayıda geniş alan, uzun bir kitaplık iki alçak kitaplık ve büyük boy yatağın üzerinde bir vücut yastığı vardı.

Bayan Drake, "Yatak yaralarını ve uyuşukluğu önlemek için," dedi. "Ve bu gerçekten çok zel."

Pencerenin yanındaki sandalyeden özenle hazırlanmış bir elektrikli battaniyeye benzeyen bir şey aldı, içinden çıkan kablolar küçük bir tablet cihaza bağlıydı.

"Bu bir Bremen Battaniyesi," dedi. "Almanya'dan çıkan en yeni teknoloji. Televizyon izlerken ya da kestirirken bunu bacaklarınıza ve dolaşımın artmasına yardımcı olan elektrikselsel uyarılar gönderiyor. Bacaklarınızdaki kas tonusunun korunmasına yardımcı oluyor... Yani kas tonusunun korunmasına yardımcı oluyor."

"Bu da bir şey değil mi?" Annem tt. "Bu battaniye henüz piyasada bile yok. Bu zel bir şey. Buradaki her şey çok zel. Sadece senin için, bebeğim."

Yavaşça başımı salladım, oturma odasına geri döndüğümüzde bu yepyeni apartman dairesinin ve içindeki her şeyin ağırlığı zerimdeydi.

Bay Drake, "Amherst'e geri dnşnz mümkün olduğunca sorunsuz hale getirmek istedik," dedi.

"Bu çok fazla," dedim kısık bir sesle. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Connor'ın kapalı kapısına doğru baktım. Televizyonun arkasından *Madden*'in sesini duyabiliyordum. Çünkü başı ağrıyordu.

Tanrım, Connor tüm hakkında ne düşünüyordu? Ailesinin sözde hatasını telafi ettiğinden başka ne düşünebilirdi ki? Sululuğunu. Onu koruyorum.

Çılgılık atmamak için dişlerimi sıktım. Ya da annemin çantasından bir çakmak kapıp burayı yerle bir etmekten. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Sadece Connor'ın bana bakmasını istiyordum.

Paul'ün anneme, "Önce Wes'e söyleyebilirdin," dediğini duydum. "Onu biraz uyabilirsin."

"Uyarı mı? Bu bir sürpriz," dedi annem. "Harika değil mi Wes? Seni ağırlamak için çok mükemmel. Seni tekrar ayağa kaldırmak için."

"Tekrar ayağa kalktım," diye mırıldandım. "Gerçekten yorgunum," dedim daha yüksek sesle. "Artık dinlenmek istiyorum."

"Elbette," dedi Bay Drake. "Biz gidelim ve sizi bırakalım."

"İkiniz için market alışverişi yapacağız," dedi Bayan Drake. "Döndüğümüzde belki akşam yemeği yeriz? Rostand'da?"

Paul bana baktı. "Olabilir. Kulaktan kulağa oynayacağız, Wes?"

Annem yanağıma bir öpücük kondurdu. "Lütfen bebeğim," diye mırıldandı kulağıma. "Drake'ler burayı senin için hazırlamak için çok zaman ve para harcadılar. Biraz minnettarlık göstermekten zarar gelmez."

Bu dört kişiyle göz teması kurmak için başımı kaldırdım. Bir zamanlar, başka bir hayatta, hepsinden daha uzun boyluydum.

O günler kaldı, Sock Boy. Şimdi kibar ol ve sana aldıkları tüm güzel şeyler için yetişkinlere teşekkür et.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bize teşekkür edecek bir şey yok," dedi Bayan Drake, sandalyeden çantasını alırken. "Neye ihtiyacın olursa, Wes. Söylemen yeterli."

"Yalnız kalabileceğinden emin misin, bebeğim?" Annem sordu. "Herhangi bir şeye ihtiyacın

Yardı

m eder "Yalnız değil," dedi Paul. "Connor burada."

misin? *Evet, doğru. O burada. Koridorun sonunda, baş ağrısıyla ilgileniyor.*

en yüksek sesle video oyunları oynamak.

Sonunda hepsi dışarı çıktı ve kapı kapandı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Connor'ın yatak odasının kapısı açıldı.

"Gitmişler mi?" diye sordu mutfığa girerken. "Evet."

Buzdolabına gitti, bir bira daha aldı ve kapağını kapattı. Tezgâha yaslandı ve benden başka her yere uzun bir yudum aldı. Havadaki gerilim sanki şimşek çakacakmış gibi hissediliyordu.

"Yani sen de mi diplomanı alacaksın?" diye sordum.

"Onların istediği de bu," dedi başını ön kapıya doğru sallayarak.
"Her şey eski haline dönmüş gibi davranmak."

Başımı salladım. "Annem de öyle. Sanki ne kadar yüksek sesle konuşursa her şey o normal olacakmış gibi. Bundan haberin var mıydı?"
Daireyi göstererek sordum.

Connor homurdandı. "Tabii ki." Birasından uzun bir yudum aldı.
"Şaşırdın mı? Her zaman benim pisliklerimi temizliyorlar."

"Connor..."

"Gitmem gerek. Yapacak işlerim var."

Yarısı boşalmış bira şişesini tezgâha bıraktı ve geçti, metre boyunda ve
artık benim için çok hızlıydı.

"Connor, bekle."

Kapıda durdu, sırtı bana dönüktü. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece seni görmek güzel, dostum."

İrkildi, omuzları yükseldi. Sonra dışarı çıktı ve tek kelime etmeden
kapıyı .

CHAPTER *Thirteen*

Weston

On gün sonra, Paul'le birlikte gümüş rengi sedan arabaya geri döndüm, bu kez Mor Kalp Töreni için Boston Belediye Binası'na gidiyordum. Ruh halim başlangıçta berbattı, ancak Paul Sheffield ve onun acımasız nezaketiyle geçirdiğim iki saatten sonra, içimdeki fitil ateşlenmek için yalvarıyordu.

Şehre doğru ilerlerken "İyi misin?" diye sordu. "Bunu neden kabul ettim ki?" Pencereye doğru mırıldandım.

"Çünkü bu önemli," dedi Paul. "Ve fedakârlığınız için takdir edilmeyi hak ediyorsunuz."

Benim kurbanım. Ne saçmalık. Connor ve Autumn'la uğraştığım için kefaretimi ödemekten bahsediyordu. Kendi işimi halledemediğim ve annemle için orduda yedek olmayı hiç düşünmedim. Bu fikri Connor'ın kafasına ben soktum. Benim yüzümden acı çekiyordu. Her şeyi berbat etmişim ve bunun için bana madalya takacaklardı.

Paul, "Belediye binasının yakınında bir CVS var," dedi. "Reçetelerinizi doldurmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Geri çekildim. Üroloğum bana diğer şeylerin yanı sıra Viagra için de bir reçete vermişti. Paul beni almaya geldiğinde o lanet şeyi tezgâhımın üzerinde görmüş ve sanki yirmi yaşlarında bir erkeğin aletini sertleştirmek için yardıma ihtiyacı olması dünyadaki en normal şeymiş gibi davranmıştı. Peki kimin için? Bu hayatta birlikte olmak istediğim tek bir kadın vardı ve ona asla sahip olamayacaktım.

"Hayır, bana yardım etmeni istemiyorum," diye tersledim. Paul'ün her iyilik hareketiyle fitil bombaya doğru daha hızlı yanıyordu. "Senin erkek erkeğe moral konuşmalarına ihtiyacım yok. Massachusetts'e kadar kıcımlı taşıyıp durmana ihtiyacım yok. İlk başta neden zahmet ettiğini bilmiyorum yer."

"Zahmet ediyorum çünkü seni önemsiyorum," dedi, park yerine çekerken. Belediye binasında. Motoru kapattı ve bana döndü. "Wes, bir yıldır annenle birlikteyim-"

"Sen benim babam değilsin," dedim. "Bunu açıklığa kavuşturalım. Annemle yıllarca, hatta on yıllarca çıkabilirsin -Tanrı yardımcın olsun- ama bu seni benim babam yapmaz. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Paul cevap vermeden önce uzun, sert bir an boyunca bakışlarımı tuttu, "Asla varsaymam."

Sonra arabadan indi.

"Sik beni." Yumruğumu kalçama vurdum. Hafif bir basınçla yankılandı ama acı vermedi.

Bacaklarım dışında her yerim ağrıyordu.

Paul ve ben park alanını sessizce geçtik. Mor Kalp tören için üniformalarımızı giymemiz talimatı verilmişti. Yaz sonu güneşi ağır yünlerin üzerine vuruyor ve kürek kemiklerimin arasından kayan ter damlaları rahatsızlığımı daha da arttırıyordu. Annem ve kız kardeşlerimin binanın önünde toplandığını gördüğümde neredeyse sandalyeyi durdurup arkamı dönecektim. Bunu kabul edemem. Madalyalarımı postayla. Ya da daha iyisi, en yakın çöp kutusuna.

"Tanrım, çok yakışıklı görünüyorsun," dedi annem kalbini tutarak. Sarı bir bluz ve kot pantolon giymişti. "Şu üniformanın içindeki haline bak."

"Harika görünüyorsun Wes," dedi Kimberly. "Gerçekten iyi. Seni her gördüğümde daha da iyi oluyorsun."

Felicia homurdandı ve sigarasını tenis ayakkabısının altında söndürdü. "Yirmi iki yaşında ve bir gazi. Gazi olan kardeşim."

"Hey," diye tersledi annem. "Ağzından çıkana dikkat et ve biraz saygı göster."

"Tanrım, anne. Kim dedi ben-?"

"Bana 'Jeez Ma' deme. Bu ülke için fedakârlık yaptı. *Sen* ne yapıyorsun? ne yapıyorsun?"

Onların atışmalarını duymazdan geldim ve bir limuzinin otoparka girişini izledim. Park etti ve Bay ve Bayan Drake, Connor'ın kardeşi Jefferson ve onun

Karısı Cassandra dışarı çıktı. Connor üç beyzbol arkadaşıyla birlikte onu takip etti.

On gün önce yeni dairemize taşındığımızdan beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Sabahlara kadar dışarıda kalıyor, Yancy's Saloon'da içiyor, gece üçte tökezleyerek içeri giriyor ve kendini odasına kilitliyordu. Benimle konuşmuyordu.

Bana zar zor baktı. Park yerinin karşısından göz göze geldik, sonra arkasını dönüp üniformasının ceketini dirseklıklarının üzerine geçirdi.

Kurnazca, Drake. Gerçekten kurnazca.

Yavaşça, parti bize katılmak için otoparka doğru göç etti. Anneler kucaklaştı. Paul ve Bay Drake el sıkıştı.

"Seni gördüğüme sevindim Wes," dedi Jefferson, elini uzatmak için eğilerek.

el.

Cassandra'nın gülümsemesi acıma doluydu. "Sizin için çok zor olmalı. I azminize hayranım."

"Teşekkürler mi?"

"Gerçekten harika görünüyorsun Wes," dedi Bayan Drake.

Ve seni daha iyi hissettiriyor, değil mi?

Yutkunmakta zorlandım çünkü senatör gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu. Sanki askeri üniformamı ilk kez giyiyormuş ve tekerlekli sandalyeyle ilk kez birleştiriyormuş gibiydi. Bana sarılmak için hızla eğildi.

"Onun için yaptıkların için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok teşekkür ."

Omzunun üzerinden Connor'ın ifadesi önce dehşete kapıldı, sonra pişmanlıkla çöktü. Cebinden matarayı ve saklamaya bile zahmet etmeden bir fırt çekişini izledim.

"Tanrım, bugün beni duygusallaştırıyor." Bayan Drake ellerinin topuklarıyla gözlerini . "Hadi birkaç fotoğraf çekelim."

"Harika bir fikir," dedi annem. "Hadi ikinizden birini bir araya getirelim. Connor, bebeğim, Wes'e yaklaş."

Connor arkadaşlarını bıraktı ve sandalyemin yanında durdu.

Anne ve Bayan Drake, dünyanın en işlevsiz balo gecesinde gururlu ebeveynler gibi telefonlarıyla fotoğraf çektiler.

"Hey, dostum," dedim.

Gözlerini ileriye dikti. "Hey."

Günlerdir bana söylemediği kadar çok şey söyledi.

"Nasılsın-?"

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordu annelere yüksek sesle, çoktan uzaklaşmışlardı. "Hadi şu işi bitirelim."

Tamam. Güzel konuşmadı.

Belediye binasının içinde basın mensupları ile birlikte seyirciler ve birkaç asker. Pek bir şey göremiyordum; yeni bakış beni diğer insanların kışkırlarıyla aynı hizaya getiriyordu.

Kamera deklanşörlerinin vızıltısını takip ederek basının olduğu yere gittim.

Kyle Wilson'ın fotoğraflarını çekiyordu, müfrezemizin sıhhiyecisi. Ailesiyle birlikte koltuk değneğine yaslanmış bir şekilde duruyordu. Sol bacağı kalçasından bileğine kadar bir destekle sarılmıştı.

Wilson önce Connor ile birkaç kelime konuştu, sonra topallayarak

Ben

"Buz Adam," dedi Wilson elimi sıkarken. "Sana söylüyorum dostum, ben düşündüm." "Törene mi?"

"Suriye'nin dışında."

"Senin sayende," dedim.

"Sadece işimi yapıyordum. Ama ağır işleri yapan ben değildim." Çenesini Connor'a doğru salladı. "Sana orada ne olduğunu söyleyen oldu mu? Connor'ın ne yaptığını?"

Arkama yaslandım. "Eylem sonrası raporunu okudum. Tek söylediği beni sahada tedavi ettiğin ve hava yoluyla çatışma bölgesinden çıkarıldığımızıydı."

"Doğru," dedi. "Ama Connor olmasaydı kan kaybından ölürdün. Ben sadece onun başlattığı işi bitirdim." Başını iki yana salladı. "Sen gerçekten biliyor musun?"

"Hayır."

"Komutanımıza söyledim ama oradan berbat bir uçuş oldu. Cehennem gibi telaşlıydı. Ama Tanrı'ya şükür, Connor hayatını kurtardı."

Şimdi de ben başımı sallıyordum. "Kahretsin. Connor lanet olası Bronz Yıldız'ı hak ediyor. Ben değil."

Wilson omuz silkti. "O, sahadaki her piyadenin yapmak için eğitildiği şeyi yaptı. Öte yandan siz, bir arkadaşınızı kurtarmak için yaklaşan bir el bombasına doğru koşunuz.

asker arkadaşının hayatı."

"Bunun ne farkı var?" Ben sordum. "Biz de bunu yapmak için eğitildik. O da aynısını yapardı. Birimizdeki herkes aynısını yapardı."

"Dostum. Bronz Yıldızları Cadılar Bayramı şekeri gibi dağıtmıyorlar. Bunu hak ettin." Wilson'ın bakışları hareketsiz duran bacaklarıma kaydı. "Sahada çok şey bıraktık, özellikle de sen. Karşılığında ne alabiliyorsan al."

Ordu irtibat subayı bize yaklaştı. "Başlamak istiyoruz." Basın ve izleyiciler katlanır metal sandalyelere otururken bizi odanın önüne götürdü.

"Dikkat!"

Ben de dahil olmak üzere odadaki her asker dimdik durdu, Tümgeneral Robert Eckhart tam kıyafetiyle odaya girerken gözlerini öne dikti.

"Günaydın," dedi, sözlerine hafif bir güneyli aksanı karışıyordu, ellerini arkasında kenetlemişti. "Arkadaşlarınız ve aileniz için teşekkür ederim. burada olmak. İçimizden üç kişiye Mor Kalp madalyası vermek benim için bir onurdur. Bu asla verilmemesini umduğunuz bir ödül ve sahip olduğumuz en eski madalya. Sade ve basit bir şekilde kahramanlara verilir."

Tümgeneral gelip Kyle Wilson'ın önünde durdu. Üniformalı bir asker madalyayı uzattı; mor bir kurdeleye asılı pirinç bir kalp.

"Bu madalya, yaşam tarzımızı bozguna uğratmak isteyen bir düşmana karşı ruhunun veya bedeninin bir parçasını veren bir kahramanı sembolize eder. Alıcılar

hem ulusları hem de asker arkadaşları için cesaret ve fedakarlıklarını bilirler."

Madalyayı Kyle'a taktı. "Birleşik Devletler Başkanı'nın emriyle Amerika Birleşik Devletleri ve Ordu Sekreteri tarafından onaylanmış, 13 Haziran'da savaş alanında aldığınız yaralar için size Mor Kalp nişanı veriyorum."

Tümgeneral Eckhart aynı törensel sunumu Connor ve benim için de yaptı, ailelerimiz fotoğraf çekerken ve seyirciler alkışlarken her birimizin arasında durup bizimle poz verdi.

Ardından Tümgeneral'e kırmızı, beyaz ve maviden oluşan bir kurdele üzerinde bronz bir yıldız patlaması verildi.

"Şimdi, vermekten *her zaman* gurur ve onur duyduğumuz bir ödülü vermekten onur duyuyorum." Tekerlekli sandalyemin yanında durdu.

"Muharebe bölgesindeki üstün hizmetlerinden, ateş altında gösterdiği üstün cesaret ve fedakârlıktan dolayı Onbaşı Weston Jacob Turner'ı Bronz Yıldız ile ödüllendiriyorum."

Tümgeneral madalyayı ceketime takmak için eğildi ve eski bir anı beynime sızdı: iki yıl önce bir şampiyonada bir atletizm hakemi boynuma All-Around altın madalyasını takmıştı.

Çok hızlıydım. Çok hızlıydım.

Kalabalık alkışladı ve annem dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "İşte benim bebeğim!"

Gözlerimi önüme diktim. , Connor'ın vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Aramızdaki bağın telgraf hatları üzerinden, onun hayatını kurtarmak için bacaklarımı feda ettiğim ve bunun için ailesinin önünde ödüllendirildiğim için duyduğum acı ve suçluluk duygusu geliyordu.

Madalyayı ceketimden ve bu lanet sandalyenin tekerlekleri altında ezmek istedim. Connor'a ruhumu kırdığını göstermek için asla yürüyemeyecektim ama hiç pişmanlık duymadım. Yine olsa yine yapardım. Başından beri bunu yapmaya *hazırdım* çünkü geri dönmemem gerekiyordu. Lanet rüya bana orada öleceğimi söylemişti.

Onun için ölmeye hazırdım. Bunu kanıtlamak için lanet bir madalyaya ihtiyacım yoktu.

İçecekler için bitişikteki bir odaya geçtik. Connor'ı takip ettim, kalabalığın arasından bir yol açmasına izin verdim, onu biçmek zorunda kalsam bile benimle konuşmasını kararlıydım. İşte o anda Autumn Caldwell kalabalığın arasından çıktı.

Tanrım, lanet olası kalbim.

Turuncu, mavi ve sarı sulu boya çiçeklerle basılmış beyaz elbisesiyle bir buket kır çiçeğine benziyordu. Saçlarının yarısı toplanmıştı, geri kalanı ise bakır kırmızısı renginde omuzlarına dökülüyordu. Elinde küçük bir İki eliyle önündeki çantayı tutuyordu, gülümsemesi belirsizdi.

"Merhaba," dedi.

Connor da ben de ona baktık. Onun ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü onunla olan bağlantım kopmuştu ve tek bildiğim Autumn'du.

Onu gördüğünde Connor'ın kalbinin de benimki gibi göğsünde çarpıp çarpmadığını merak ettim. Onun taştan gözlerine ya da dolgun dudaklarına bakıyor muydu; seni içeri aldığı anda ağzının nasıl tarçın tadında olduğunu hatırlıyor muydu?

onu öperdi. Eğer ona hayretle bakıyor, bu kadının hayatını bozuk olanı düzeltmeye adanmasından garip bir gurur duyuyor olsaydı. Kalbini ve ruhunu ona layık bir şeye -ve birine- vermek.

"Buraya dram yaratmak için gelmedim," dedi Autumn. "İkinizin de Amherst'e geri döneceğinizi duydum, bu da kampüste karşılaşabileceğimiz anlamına geliyor. Üçümüzün arasındaki şeyler aniden sona erdi, bu yüzden daha iyi olacağını düşündüm... Bilmiyorum. Buzları burada mı eriteceğiz?"

İkimiz de konuşmayınca daha dik durdu, çenesi öne doğru fırladı.

"Ama doğrusu, ikinizin de iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Ve iyi olmanıza çok sevindim. İkiniz de harika görünüyorsunuz." Gözleri bana kaydı ve sesi yumuşadı. "İnanılmaz görünüyorsun."

Ellerim sandalyemin tekerleklerini kavradı, kendimi dışarı itmek, ayağa kalkıp dizlerinin dibine çökmek ve af dilemek için can atıyordum. A Binlerce kelime kalbimde düğümleniyor, onu daha fazla incitmekten korktuğum için hiçbirini kaçmıyordu.

"İşte bu yüzden geldim," dedi. "Sizi görmek, tebriklerimi iletmek ve hizmetiniz için teşekkür etmek için."

Sonra küçük bir gülümsemeyle arkasını döndü ve uzaklaştı.

Gitme, diye düşündüm, arkasından bakarak. *Lütfen gitme. Lütfen arkanı dön. Lütfen sana son bir kez bakmama izin ver.*

Kapıda durdu, döndü ve omzunun üzerinden küçük bir bakış fırlattı. Yüzündeki ifade özlem dolu gibiydi. Sonra da gitti. Bir rüya gibi, çirkin öfke ve suçluluğun değil, güzellik ve nezaketin olduğu zamanın dışına bir adım.

Kafa derim diken diken oldu ve başımı kaldırıp Connor'ın bakışlarına baktım. "Ne?" "Ne?" diye sordum.

Dışarıdan bakan biri yüzümdeki iğrenme ifadesini bana yönelik olarak yorumlayabilirdi ama ben gördüğümde kendimden nefret ettiğimi anladım. Babamın beni bırakıp gittiği günden beri aynada bana bakıyordu.

"Ona söylememişsin," dedi.

"Neden söyleyeyim ki?"

Bir süre daha bana baktı, dudağı kıvrıldı, sonra başını salladı ve üç beyzbol arkadaşının yanına gitti. Onu sırtından alkışlayarak saflarını sıklaştırdılar, etrafını sardılar ve onu içlerine çektiler.

Beni daha ne kadar görmezden gelecekti? Son senemizin geri kalanı boyunca mı? Aynı lanet evde yaşarken mi?

Annem ve Paul Amherst'e dönmek mi yoksa dışarı çıkıp yemek yemek mi istediğimi sordular.

"Sen git. Eve kendim giderim." Cevap beklemedim, Connor ve arkadaşlarının durduğu yere doğru yuvarlandım. O gece Roxie's Roadhouse'a gitmeyi öneren birini yakaladım.

"Naber beyler?" Sahte bir samimiyetle sordum. "Roxie'ye mi gidiyorsunuz? Kulağa hoş geliyor. Ben de varım."

Connor bana baktı, sonra matarasından bir yudum aldı.

"Var mısın?" diye sordu adamlardan biri, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Ağzım hala çalışıyor, aptal.

Parlak bir gülümseme takındım. "Evet, ben . Hadi yapalım şu işi. Connor?
Ne diyorsun, dostum?"

Bakışlarımla karşılaştı, saçma sapan samimiyetimin içinden bakıyordu.
Geri adım atmadım.

Siktir et, Drake. Her ne yapıyorsan, bu gece bitecek.

"Elbette," dedi. "Hadi gidelim."

CHAPTER *Fourteen*

Weston

Drake'ler Connor'ın gece için limuzini almasına izin verdiler. Batıya doğru giderken, o ve arkadaşları mini barı temizlediler. Gürültü yapıyorlardı ve tökezliyorlardı.

Kırk beş dakika sonra Roxie'nin yerine vardığımızda hafta içi olmasına rağmen tıklım tıklımdı. Görünüşe göre, bir dolarlık içki spesiyali bir grup yerliyi dışarı çıkarmıştı.

Connor ve arkadaşları doğruca arka taraftaki bilardo masalarına yöneldiler. Arkalardan biri yardım teklif etmek için döndü ama ben sinirli bir şekilde el salladım ve sonra pişman oldum. Kalabalığın arasında zorlukla manevra yapabildim ve topuklu ayakkabılara çarptığım ya da ayakları devirdiğim için bir düzine kez küfür yedim. Tekerlekli sandalyeye mahkum olmadığım zamanlarda da tekerlekli sandalye kullanıcılarına karşı bu kadar kayıtsız olup olmadığımı merak ettim. Tek bir etkileşim bile hatırlamıyordum.

İçki sipariş etmek için bara gitmem söz konusu bile olamazdı. Kalabalığın arasından sıyrılmayı başarsam bile barın üstü çenemle aynı hızdaydı. Barmenin dikkatini çekmeye çalışan küçük bir çocuk gibi olurdum. Hayır, teşekkürler.

Bilardo masalarının yanında küçük bir masa gördüm ve ona doğru yöneldim, dar yoldaki sandalyeleri kenara çekmek için iki kez durdum. Komşu masadaki bir adamı iki arkadaşını dürterken yakaladım. Kırmızı gömleğinin altında etkileyici bir bira göbeği vardı ve sanki varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi gözlerini devirdi.

Burası çok sıcaktı. Connor ve ben üniforma paltolarımızı limuzinde bırakmıştık ve ben de üzerimdeki gömleği çıkarıp beyaz bir atlet giymiştim. Kısa kot şortlu ve göbeği açık tişörtlü bir garson masanın yanında durdu.

"Boilermaker," dedim. "İki "

Connor bilardo masasında topları dizdi, oynamaya hazırlanıyordu Kırmızı tişörtlü adam gülüyordu. Onlar göremese de ben ondaki değişimi görebiliyordum. Gülüşü daha sert bir hal almıştı ve gülümsemesi gözlerine yansdı. Askılı sol kolunu masanın üzerine koydu ve askılı olsun olmasın oradaki herkesi yenebileceğine dair bir şeyler söyledi.

Garson kız iki shot viski ve iki birayla geri geldi. Tepsisine bir yirmilik koydum ve o uzaklaşmadan koluna girdim.

"İki tane daha," dedim ona. Ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve iyice sarhoş olmam gerekiyordu.

"düşünmek isteyebilirsin," dedi.

"Kendi lanet işine bakmayı düşünmek isteyebilirsin," diye mırıldandım arkasından.

Connor sonunda bana doğru baktı ve viski shot'larının ikisini de arka arkaya yudumlarırken bakışlarını üzerimde tuttum. Fitili ateşlemek yerine Atışlar ateşe benzin dökmekti.

Sikerim böyle işi.

Bilardo ıstakalarının olduğu rafa yuvarlandım ve duvardan bir tane aldım. Connor'ın rakibi beni izledi.

"Bunu ben hallederim," dedim Connor'ın arkadaşına, o da omuz silkti. "Oynayacak mısın?" diye sordu kırmızı gömlekli kuşkuyla.

Onu görmezden geldim ve Connor'a doğru yuvarlandım. "Ne diyorsun, dostum? Tıpkı eski günlerdeki gibi mi?"

Bira şişesine kaşlarını çattı ama omuz silkti. "Elbette."

Kırmızı gömlek vazgeçmedi. "Ayakta duracak yer bile yok."

"Endişen kalbimi ısıtıyor ama iyi olacağım," dedim.

"İyi bir oyun için çok fazla. Bu kadar kalabalık bir yere neden ki?"

"Hey," diye tersledi Connor. Gözleri alkolün etkisiyle kararmış ve ağarmıştı. "Nereye isterse gidebilir, pislik herif. Burası özgür bir ülke."

" canım, izin var," dedi adam. "Sadece neden bu kadar istiyorum."

Connor birasını yere bıraktı, çenesi sertleşmişti.

"Bırak gitsin," dedim ona.

Beni görmezden geldi. "Herkesle aynı sebepten," dedi boyunun ölçüsünü . "Ve sana o sandalyeye nasıl oturduğunu anlatacağım."

"Connor, yapma," dedim. Sonunda varlığımı kabul ediyordu ama bunun nereye varacağını biliyordum: kendi lanet olası suçluluğuna.

"O sandalyeye fedakarlık yaparak oturdu. Nereden geldiğimizi bilmek ister misin?"

Kırmızı tişörtlü homurdandı. "Özel Olimpiyatlar mı?" Arkadaşları güldü.

Connor'ın gözleri öfkeyle parladı. "Birleşik Devletler Ordusu, 1^{inci} Tabur, 22^{nci} Piyade."

Kahkahalar kesildi.

Connor elindeki bira şişesiyle beni göstererek, "Doğru," dedi. "Bugün ona Mor Kalp ve Bronz Yıldız verdiler. Çünkü onu en başta savaşa aptalları kurtarmak için canlı el bombalarına koşan lanet olası bir kahraman."

Viski içimde ateş gibi . "Tanrım, Connor, kapa şu lanet çeneni. yuka

rı." Kırmızı gömlekli ellerini kaldırdı. "Hey, dostum. Özür dilerim. " "Doğru, bilmiyordun," dedi Connor, tüm vücudu kıvrılmıştı

ve dövüşmek için can atıyor. "Çünkü sen de ders alması aptal bir pisliksin."

Adamın üzüntüsü öfkeye dönüşüyordu. "Üzgün olduğumu söyledim. Başını belaya sokmadan önce sakinleşmelisin evlat."

Yanlış kelime seçimi.

'Oğlum' kelimesi bir an havada asılı kaldı ve sonra Connor yumruklarını kaldırarak adama saldırdı. Boğuşurlarken bir bira şişesi yerde kırıldı ve çıkan ses bir ödül dövüşünün başlangıç zili gibiydi - adamın arkadaşları ve Connor'ın beyzbol arkadaşları sallanan yumruklar ve homurdanmalarla birbirlerine girdiler.

Sandalyemi arbedenin ortasına çektim, birinin bana ateş etmesini ya da kafamda bir şişe kırmasını bekliyordum. Buna hazırdım.

Bunu memnuniyetle karşıladım. Gömlek yakalarını tutup beceriksizce yumruklar atan adamlardan oluşan bir kasırganın ortasında oturuyordum ama kimse bana dokunmadı. Kimse bana bakmadı. Görünmezdim, beni savunan en iyi arkadaşım için bile.

Bütün gün yanmakta olan sigortalar attı.

Kırmızı tişörtlü adam Connor'ı duvara yaslamıştı; Connor onu uzak tutmak için dirsek desteğini kullanıyordu. En yakındaki bira şişesini aldım ve öfke dolu bir çığlık atarak en iyi arkadaşımın kafasına fırlattım.

Dart becerilerim içki ya da daha kısa olan görüş açım yüzünden azalmamıştı. Şişe tam koyduğum yere isabet etti, Connor'ın hemen üzerindeki duvara çarptı, bira ve cam parçaları onun ve kırmızı tişörtünün üzerine yağdı.

"Siktir," diye bağırdı adam ve Connor dikkatini dağıtmak için onu son bir kez iterek kışının üstüne yuvarlanmasını sağladı.

Sonra Connor bana baktı, zor nefes alıyordu, elleri kenetlenmişti.

Yumr

uklar. "Aynen öyle," diye bağırarak onu kendime doğru çağırdım. ", ben

burad haklıyım. Kehribar rengi bira damlaları ve parlak yeşil cam kırıklarıyla a."

saçları ve omuzları, bana doğru tehditkâr bir adım attı. Gözlerini hiç bu kadar öfke dolu görmemiştim.

"Bir atış yapmak ister misin?" Alay ettim. "Yap zaman. Ben . *Tam buradayım amına koyayım.*"

Tereddüt etti ve ben de ayaklarının dibinde kırılan bir şişe daha fırlattım.

"*Haydi!*"

Connor ve ben birbirimize bakarken yol kenarındaki ev , acı aramızda yayılıyordu. Sonra sarktı ve arkasını döndü, titriyordu. saçından camı çıkardı. Ona fırlatacak başka bir şey aradım ama cephanem bitmişti ve fedai hepimizi dışarı atıyordu.

Gece yapış yapış ve sıcaktı. Connor'ın bazıları yara bere içinde ve kanlar içinde olan arkadaşları adrenalin ve alkolün etkisiyle gülüyor ve birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlardı. Connor limuzine doğru yürüdü ve içine tırmandı.

Amherst'e geri döndük ve Connor'ın arkadaşlarını bıraktık, sonra yeni, modifiye edilmiş dairemize doğru yola çıktık ve gece yarısından sonra vardık. Yüksek lambalardan gelen sarı ışık konileri apartman kompleksinin yürüyüş yollarını aydınlatıyordu. Connor'ı patikada takip ettim, kollarım ona yetişmek için çok çalışıyordu ama işe yaramazdı.

Çok yavaşım.

Connor doğruca mutfığa yöneldi. Ön kapıyı çarparak kapattım ve oturma odasının ortasına geçerek onun birasını açmasını izledim. Oturdum, hareketsiz, bakıyordum. Bekliyordum.

Sonunda Connor başını salladı. "Ne? Sen ne sikim yapıyorsun? *ne istiyorsun, Wes?*"

"Ben ne istiyorum? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Tanrım, kafama bir şişe fırlattın."

"İskaladım. Ama şimdi dikkatini çektiğime göre, benimle konuşacaksın. Bu Sonbahar'la mı ilgili?"

Dudağı kıvrıldı. "Autumn hakkında mı? Görevlendirilmemizden önceki gece neredeyse benden on adım ötede sevişmeniz hakkında mı?"

Sandalyemde arkama yaslandım. Biliyordu ve ihanet onu incitmişti; elbette incitmişti. Bu her şeyi açıklıyordu. Neredeyse rahatlayarak iç geçirecektim.

"Evet, dostum. Bu oldu. Ama hepsi benim hatamdı ve özür dilerim. -"

"Tanrım, Wes, *kapa* . Gerçekten "Az önce söylediğin-" için kızgın mu?"

olduğumu mu düşünüyorsun?
"Onu neredeyse beceriyor olman umurumda değil. Keşke yapsaydın."
Onun

Gözleri elindeki bira şişesine kaydı. "Her şeyi bildiğimi unutuyorsun. Onun hakkında ne hissettiğini."

Başımı salladım. "Sana söyledim. Tüm o mektupları senin için yazdım. Sen ve onun için. Onun için hissettiğim her şey Suriye'de öldü."

"Bu lanet olası bir yalan."

İtiraz etmeye başladım ama üzerime doğru geldi.

"Nasıl gitti? *Senin için yıldızları getireceğim...*"

Sertleştim. "Sen... Sen bunu okudun mu?"

"Elbette öyle," dedi alaycı bir tavırla. "Hepsini hatırlayamıyorum. Hafızam boşluklarla dolu. Ama önemli kısımları hatırlıyorum. Ellerin bağlıyken onu sevdiğini. Onu nasıl sevdiğini yazıyorsun ama sayfanın altına başka birinin adını koyuyorsun. Benim adımlı."

"Ben... Ben o defterin kaybolduğunu sanıyordum..."

Alay etti. "Artık öyle. Autumn'a postalamaya çalıştım ama onu da beceremedim."

Yüzümdeki kan çekildi. "Ne demek denedim?" "Onu saklamalıydım.

Elimde tutmalı ve onun ellerine vermeliydim.

Geri döndüğümüzde. Ama orada berbat haldeydim. Başım... Öleceğimi sandım."

"Ne oldu ona?"

Omuz silkti. "Gitti. Helikopterdeki birine söyledim... Kim olduğunu hatırlayamıyorum. Ona postalamalarını söyledim. Şimdiye kadar almadıysa, muhtemelen almayacaktır."

Asla geri alamayacağım kelimelerin yasını tutarken bile rahat bir nefes aldım. Cehenneme uçmadan önce yazdığım son şiir.

Yazacağım son kelimeler.

"Yani bilmiyor," dedim. "Onu hâlâ seviyor musun?" "Fark eder mi?"

"Öyle mi?"

"Yapmış olsam bile, o senin Wes. O benim *ruhumu* sevdi, hatırladın mı? O sensin, ben değil. O seni seviyor. Ben sadece boş bir kabım. Sözlerini içime döktün ve o da içti." Birasından bir yudum daha aldı. "Bu nasıl şiirsel?"

Sandalyemi ona doğru yaklaştırdım. "Onu sevmiyor musun? Kendim için değil, Autumn için soruyorum. O-"

"Soruyorsun çünkü doğru olması için o kadar çaresizsin ki kokusunu alabiliyorum." Bir acı kahkaha daha attı. "İronik olan şu ki, o sandalyede oturup kendini *yetersiz* hisseden sensin, ama anlaşılan o ki, ben yarı insanım. Ben derinliği olmayan bir pisliğim. Sevilmeye değer bir ruhum yok. bana verdiğin."

"Bu doğru değil," dedim. "Şu anda sarhoş saçmalığı yapıyorsun." "Öyle miyim? Onun için yeterli değilim. Hiç olmadım. Ona vereceğimi mi sanıyorsun?"

Doğru kelimeleri hayal kırıklığına uğrayacağını bile bile bir şans daha mı vereyim? *Senin* kelimelerin mi?"

"Bu senin bir ruhun olmadığı anlamına gelmez, Tanrı aşkına." Mutfağa yuvarlandım, Connor üzerimde kendimi kısa ve sandalyeme yapışmış hissediyordum. "Bak, aptalca bir fikirdi ve çok ileri gittik ama sen istedin dostum. Onu istiyordun ve her şeyi yapmaya hazırdın - hatta Kendini ona kanıtlamak için. Öylece çekip gidemezsin-"

Connor sert bir kahkaha attı. "Tüm hayatımı kendimi herkese kanıtlamaya çalışarak geçirdim."

"Bu da saçmalık," dedim. "Başka biri olmaya çalışana kadar kendin olmaktan mutluydun-"

"Başkası değil. Sen olmak istedim. Sen olmak istedim." Sandalyeme geri oturdum.

Ben mi?

Connor Drake, öz babasının yanında kalmaya değmeyeceğini düşündüğü zavallı piç olmak mı istiyordu?

"Senin sahip olduğun şeyi ben de istedim," dedi Connor. "Daha derin seviyelerde düşünmek için."

Düşüncelerim ve sözlerimle kadınları tahrik etmek. *Daha fazla* olmak için. Herkes

olduğumdan daha fazlası olmamı istiyorlar ve ben onları hayal kırıklığına uğrattıyorum. Tekrar tekrar, herkesi hayal kırıklığına uğrattıyorum." Connor başını eğdi, içindeki öfke boşalıyordu. "Özellikle de sen."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," dedim ona yaklaşılarak. "Ben olmasaydım hâlâ yürüyebiliyor olacaktın."

"Orada hayatımı kurtardın. Bana söylediler. Eğer kanamayı durdurmasaydın-"

"Hayatımı mı kurtardım?" Connor bir yudum bira içerken başını sallayarak alay etti. "Evi ateşe verdim, sonra da seni dışarı çıkardım. Ne kahraman ama."

"Kendi özgür irademle kaydoldum. Ve o toprak yolda yapmam gerekeni yaptım. Bir asker ve senin arkadaşın olarak." Elimi koluna koydum. "Bunu bir saniye içinde tekrar yapardım, dostum. Yapardım."

Connor kırmızı çerçeveli gözlerle bana baktı. "Bitti, Wes. Her şey o."

"Ne bitti?"

"O ve ben. Ben ve sen. Amherst. Boston. Bu..." Eliyle işaret etti. bizim dairemiz. " artık. Benden bu kadar."

Oturma odasına doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. "Connor, bekle."

Birden arkasını döndü. "Bugün Autumn'u gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Sana nasıl bakıyordu? Neredeyse ona her şeyi anlatacaktım."

Bana bakma şekli.

"Ama bunu da berbat etmekten korkuyordum. Söyleyecek sözüm yoktu." Yüz ifadesi sesiyle birlikte yumuşadı. "Senin var Wes. Ona gerçeği söyleyebilirsin, böylece anlayacaktır. Onu sevdiğini söyle. Bir lanet al Hayatında bir kez olsun mutlu olma şansı."

"Artık çok geç," diye fısıldadım. "Benden nefret edecek."

"Muhtemelen. Kısa bir süre için." Connor iç çekti. "Her neyse, dostum. Ne istiyorsan onu yap. Senin için her şeyi berbat etmekten bıktım." Koridorda yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Tanrım, Connor, *dur*. Sen hiçbir şeyi etmedin."

"Az önce söylediğin güzel bir şeydi, tekrar yapabileceğin hakkında. Ama gerçek şu ki, ben olmasaydım o lanet olası sandalyede oturuyor olmazdın ve bunu herkes biliyor." Arkasına baktı, gözleri parlıyordu. "Gerçek bu ve Tanrım, sana bakamıyorum bile, Wes. Seni görmeye dayanamıyorum."

Arkasını dönüp koridorda ilerlemeye devam ettiğinde her yerimin üşüdüğünü hissederek kaskatı kesildim.

"Connor, bekle. Konuş benimle. Ya da biriyle konuş. Sen de yaralıydın. Orada gördüğümüz şey mi? Seninle uğraşıyor. Bu..."

Seni tanımadığım birine dönüştürüyorum.

Yatak odasının kapısı çarparak değil, boyun eğmiş *bir tıkırtıyla* kapandı. Arkasından döndüm ve kapıyı yumrukladım.

"Connor, . Konuş benimle. Aç şu lanet kapıyı."

Cevap yok, sadece şifonyer çekmecelerinin açılıp kapanma sesi var. Korku pençelerini içime batırdı. Beylik tabancası hala onda mıydı? Onu arıyor ? İşler bu kadar kötüydü de ben mi görmedim?

Kapı kolunu denedim, sonra tekrar kapıya vurdum.

"Drake, geçmiyorum. Başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Sadece benim ne düşündüğüm. Kimse beni kaydolmaya zorlamadı. Onlara ihtiyacım vardı.

Faydaları. Evrakları ben imzaladım. Bu benim sakatlığım ve nasıl *ben* söylerim. Kimse bana bu konuda nasıl hissedeceğimi söyleyemez, sen de dahil. Ben de diyorum ki bu senin hatan değil." Yumruğum tekrar çarptı. "Kahretsin Connor, *aç şu kapı.*"

Kapı açıldı ve içimden bir oh çektim. Arkadaşımın elinde bir silah değil, bir spor çantası vardı.

Connor rahatlamamı inceledi ve dudağı kıvrıldı. "Tanrım, Wes, kendimi öldüreceğimi mi sandın? Gerçekten mi?" Sert bir kahkaha attı ve sandalyemin etrafından dolandı.

Peşinden gittim. "Yani gidiyor musun? Sabahın birinde mi?" Connor omuz silkti, ön masadan anahtarlarını ve cüzdanını aldı.

"Daire sende kalsın. Aileme iyi olduğumu söyleyeceğim ama bu." "Connor..."

"Bana güven fonumu verdiler. Altı milyon dolar. Sanırım yeterince *sorumluluk gösterdim*. Sonunda. Hesabına biraz para yatırdım. Okul için kullanabilirsin ya da kullanmazsın. Ne yapmak istersen."

"Paranı istemiyorum."

"Çok geç," dedi. "Ben bunun için iyiyim." "Bu doğru değil. Nereye gidiyorsun?"

Paltosunu askıdan aldı. "Baskalarının benim için istediği farklı hayatları denemekten bıktım. Yaptıklarım ile yaşamaktan yoruldum. Her şeye yeniden başlıyorum. Tüm kelimeleri siliyorum, Wes."

Kalması için bir şeylere, herhangi bir şeye tutunmaya çalıştım. "Kaçmanın her şeyi düzelterek mi sanıyorsun?"

"Ben hiçbir şeyi düzeltemem," diye tersledi Connor. "Sorun da bu zaten. Ve sana yaptıklarımı her gün görerek yaşayamam."

"Ben iyiyim," dedim dişlerimi sıkarak. "Ya da olacağım. Ama bunu yapmayın. Yapma..."

Sakin gitme.

Çenemi sıktım, boğazım . "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Connor irkildi, sonra ön kapıyı açtı. "Autumn'a gerçeği söyle. Çok kızacak. Ve incinecek. Ama sadece kısa bir süre için. O seni seviyor. Ve Bunca zamandır senin ruhuna sahip olduğunu anladığında çok mutlu olacak... Bir gün ona üzgün olduğumu söyle." Gözlerini benimkilere dikti. "Çünkü üzgünüm. Üzgünüm. Çok özür dilerim, Wes."

Sonra da gitti.

PART IV

September

CHAPTER *Fifteen*

Sonbahar

"Hey, bakın kim ."

"Vay anasını. Amherst Pisliği."

Bir sarsıntıyla başımı Amerika Birleşik Devletleri tarım tarihi almanağından kaldırdım. Fısıltılar yan masadaki iki kızıdan geliyordu. Bakışlarını kütüphanenin diğer ucuna kadar takip ettim ve Weston'ı birkaç koridor ötede, sandalye ayaklarının ve sırt çantalarının arasından geçerken gördüm. Kaşları çatıktı ama kot pantolonu ve siyah tişörtüyle hâlâ çok güzel görünüyordu.

Kızlardan biri elinin tersiyle, "Söylentiler doğru," dedi. "Değil mi?" dedi arkadaşı. "Ben de sadece dedikodu sanıyordum. Ama hayır.

Felçli."

Weston, sandalyesi koridorun arkasına itilmiş bir adamın etrafından dolanamayarak durdu.

"Oturacak masa zorlanıyor musunuz?" Weston, yarım düzine kafayı işlerinden kaldıracak kadar yüksek bir sesle konuştu.

Adam etrafına bakındı. "Ne?"

"Lanet koridorun ortasındasın. Bir masa seç ve siktir git."

"Kusura bakma dostum." Adam sandalyesini yaklaştırdı ve Weston dar koridordan geçerek bir masanın ucundaki yere doğru ilerledi. Arabasını park etti

tekerlekli sandalyeye oturdu, sonra sırt çantasına uzandı. Onu masanın üzerine bıraktı ve çalışma malzemelerini kabaca yerleştirdi.

"Hâlâ bir pislik," diye mırıldandı yan masadaki kız. Bir tutam siyah saçını parmağının etrafında döndürdü. "Ve hâlâ gülünç derecede seksi."

"Amin," dedi arkadaşı.

Onun öpücüklerinden birini tatmalısın, diye düşündüm.

"Yine de çok kötü," dedi siyah saçlı kız. "Şehir merkezinde muhtemelen hiçbir şey olmuyor." Kucağını işaret etti.

"Biliyorum. Ne kadar yazık."

Öfke, almanak sayfalarındaki sözcüklerin gözlerimin önünde bulanıklaşmasına neden oldu. Onlara ülkelerine hizmet etmenin utanılacak bir şey olmadığını söylemek üzereydim ki, içimi tanıdık bir his kapladı. Geçen yıl aynı kütüphanede yaşadığım hissin aynısıydı bu. Tenimi ürperten bir elektrik ürpermesi. Başımı kaldırdım.

Weston bana bakıyordu. Gözlerimiz buluştu ama o beni görmüyordu. Daha doğrusu, tüm beni aynı anda görüyordu, şimdi ve burada bana bakarken geçmiş anılar gözlerini dolduruyordu. İlgisinin tüm gücü, göğsüme yayılan ve düşük bir ısıda eriyen kalbime doğrudan bir *zing* atışıydı. İkimiz de başka tarafa baktık.

, sakin ol, dedim çarpan kalbime. *Burası küçük bir okul.*

Bunun biliyordun.

Ama gözlerimin tekrar onu aramasını engellemek için her şeyimi vermem gerektiğini bilmiyordum. Ya da bedenimin onun ellerimi, ağzını ve beni o kanepeye bastırışını nasıl hatırladığını. Onu daha fazla hissetmek için bacaklarımı nasıl .

Birkaç dakika daha geçseydi, onun her şeyine sahip olacaktım.

Dizlerimi birbirine bastırdım ve koltuğumda kaydım. Kapıyı çarparak almanak kapandı, yeni bir ders kitabı açtım ve yeminlerimi tekrarlayarak sayfalarını çevirdim.

Bir daha asla kalbimin başkasının oyuncağı olmasına izin vermeyeceğim.

Bir daha asla-

Elektrik çarpması tekrar geldi ve Weston'ın bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Bakışları hemen uzaklaştı.

Lanet olsun.

Weston'ın fiziksel anılarından daha güçlü olan, bu kütüphanede doğan dostluktu. Yaptığımız konuşmalar. Kendim olabileceğimi ve

Beni anladı. Bir insandan diğetine anlayıştan daha büyük hediye olabilir miydi? Bundan şüpheliydim.

Kaçırdım.

Yeminlerim vardı ve onları tutmaya niyetliydim ama Weston'ı özlemiştim. Kanepede sarhoşken yaptığım o sapma bir yana, o her zaman benim güvenli sığınağım olmuştu.

Eşyalarımı topladım, ayağa kalktım ve koridordan aşağı inmeye başladım. Weston'baktığımda bana bakmadığını gördüm... ta ki ben rotamı onun masasına çevirene kadar. Gözleri genişledi ve benimkilerle buluştu. Okyanus gözlerinin derinliği hissediliyordu ama ben bir yıl önceki ben . Onun iyi olduğundan emin olmak istiyordum ama benim de iyi olmam gerekiyordu.

"Merhaba," dedim.

"Hey."

"Konuşabilir miyiz? Seni tutmayacağım." Tereddüt etti, sonra başını salladı. Bir kez.

Kitaplarımı masanın koydum, oturdum ve kollarımı masaya dayadım.

"Nasılsın? Gerçekten."

"Tamam," dedi. "Devam ediyorum. Ders, rehabilitasyon, doktor randevuları.

Durulayın. Tekrarla."

"Nasıl gidiyor?"

"Temelde tekerlekli sandalye hayatı berbat," dedi. "Hiçbir koridor yeterince geniş değil. Kaldırımların hepsi çatlak. Herkes bana bakıyor ama kimse gözlerimin içine bakmıyor."

Ama ben öyleydim. Ve o okyanus mavisi derinliklerdeki acı kilometrelerce derindi. Hüzün, varlığının her zerresine işlemiş gibiydi. Tekerlekli sandalyede oturuyordu, boyun eğmiş bir halde. Ağırlaşmıştı. Sanki yapabilse bile ayağa kalkamayacakmış gibi.

Ve ona bakmadan duramadım.

"Tekerlekli sandalyede olduğun için sana bakmıyorlar," dediğimi duydum.

"Hayır mı?"

Güzel olduğun için sana bakıyorlar.

"Göze çarpıyorsun Weston," dedim yanaklarım yanarken. "Bunu burada bırakacağım."

"Evet, eminim öyledir."

"Yani." Kitaplarını işaret ettim. "Ekonomi okudun. Hâlâ Wall Street akbabası mı olacaksın?" Şaka şimdi düz düştü. Sanki başka bir zamana aitmiş gibi. Öncesine. Ellerimi salladım. "Buna cevap verme."

Omuz silkti. "Sanırım sonunda yer orası. Bir ofiste sayılarla uğraşacağım."

"İstedğin bu mu?"

Acı acı gülümsedi. "Tekerlekli sandalye erişimine uygun bir binadaysa, bir adam daha ne isteyebilir ki?"

Çok şey, Weston. Bu hayattan çok şey isteyebilirsin.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Harvard projen için bir vurgu seçtin mi?"

," dedim. "Tarım teknolojileri alanında çalışacağım ve projem Kongre'nin önüne yeni bir yasa tasarısı getirmek olacak. çiftçilerin biyoyakıtlara erişimini artırmalı ve bunları kullananlar için daha iyi vergi teşvikleri sunmalıdır."

"Hı hı," dedi Weston.

"Ruby ona benim mısır benzini projem diyor."

"Ruby nasıl?"

"Her zamanki gibi harika. İtalya'da yaşamak." Acı acı gülümsedim. "Onu özlüyorum. Projemle dalga geçmeyi bırakmasa bile Çok sıkıcı olduğunu düşünüyor."

Weston, "Bu konuda senden başka kimsenin ne düşündüğü önemli değil," dedi. "Kesinlikle, teşekkür ederim."

Bir an için bakışlarımı araştırırcasına tuttu. Önce bir iç çekişle sustum.

"Mısır benzini projem çok sıkıcı."

Ağzı bir gülümsemeyle genişledi ve kıkırdadı, alçak sesle ve gırtlaktan.

"Bana gülme," dedim gülerek.

"Üzgünüm, ama bir an için çok..." "Ne?"

"Hiçbir şey." Bacaklarından birini kaldırıp ayarlarken gülümsemesi . "Kas spazmı," dedi endişeli bakışlarıma. "Önemli bir şey değil. Her neyse, ben "Hayatınızın işinden sıkılmanın berbat bir şey olduğunu hayal edin."

"Henüz kendimi bulamadım," dedim. "Ama pes etmiyorum. Yapamam. Zaten yeterince zaman kaybettim."

Gözleri ağırlaştı ve başını salladı. "Evet, yaptın." Tereddüt ettim. "Connor nasıl?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedi Weston. "Okul yılı başlamadan önce çekip gitti. O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım." Endişeli ifadem karşısında yüzünü buruşturdu. "Başka bir şekilde ifade edeyim: *Ben*

Ondan haber alamadım ama annesi bana temas halinde olduğunu söyledi. O iyi ama nerede olduğunu söylemiyor."

"Öylece... gitti mi?"

"Madalya töreninden sonra." Weston'ın dudağı kıvrıldı. "Drake'ler ona güvenini verdiler. Sanırım neredeyse kolunu kaybetmenin ve Tanrı bilir ne kadar travma sonrası stres bozukluğu yaşamının altı milyon dolar edeceğini düşündüler. Umarım parayı bir yerlerde ölene kadar içmek için kullanmıyordur."

"Tanrım, ben de." Bu düşünceyle ürperdim. "Çok özür dilerim." "Ne için?"

"Gittiğini. O senin en iyi arkadaşın." Weston elini salladı. "Fark etmez."

"Benim için önemli. Nasıl olduğun benim için önemli Weston." Derin bir nefes aldım. "Bak, sana karşı dürüst olacağım. Buraya havadan sudan konuşmak için gelmedim."

"Güzel. Havadan sudan konuşmaktan nefret ederim."

"Ben de. Ve senden gerçekten nefret ediyorum. Biz her zaman Bu."

"Evet," dedi yavaşça. "Öyleydik."

Kollarımın üzerine eğildim, bakışlarım ellerimdeydi. "Yani ben gidiyorum Sana bir şey itiraf edeceğim. Kulağa korkunç gelecek."

"Tamam."

"Connor'ın kız arkadaşı olmayı özlediğimden daha çok arkadaşlığımızı özleyorum." Gözlerinin mavi-yeşili ilk kez parladı. "Autumn..."

". Ve o gece kanepede-" "Yapma."

"Yapmak zorundayım." Devam ettim. "O gece tam da söylediğin gibiydi. İçkiyi fazla kaçırmıştım, yalnızdım ve korkmuştum. Ve -gerçekçi olalım- sen son derece yakışıklısın ve ben de ölümlü bir kadınıyım."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı, sanki bu iltifat bir anlam ifade etmiyormuş gibi, nabızı boğazının boşluğunda biraz daha hızlı atarken bile.

"Aramızda bir bağ olduğunu hep hissettim," dedim. "İşimi yapacağım, projemi bitireceğim ve Harvard'a gideceğim. Bu tartışılmaz. Ama... hâlâ arkadaş olabilseydik hiç fena olmazdı."

İç çekti ve elini saçlarında gezdirdi. Gözlerine ağırlık geri döndü ve tekrar konuştuğunda sesi alçaktı, sanki o da yüklüydü.

"Ben... şu anda hiçbir şey için iyi ," dedi. "Ya da yakın zamanda. Baltimore'da sana bu yüzden pislik gibi davrandım."

Ellerini tutmamak için parmaklarımı sıkıca birleştirdim. "Hastanede üzgün olduğumu biliyorum ve senden çok çabuk vazgeçmişim gibi hissediyorum. Bana gitmemi söyledin ve ben de gittim ama pişmanım. Hem de çok."

Başını iki sallıyordu. "Duygularını benim için harcama, Autumn."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bak, az benimle konuşmaya gelmene sevindim. Seni görmek gerçekten güzel ama bunu sana tekrar yapamam."

"Ne yapmak?"

"Seni incitmek. Psikologların bana söylediği gibi 'iyi bir yerde' değilim. Seni de dibe çekmek istemiyorum."

"Beni aşağı çekmiyorsun," dedim. "yanında olmak arkadaşların yaptığı şeydir. Ne olursa olsun."

Ne olursa olsun" değil. Senin pahasına değil."

"Çekip gitmek bana daha pahalıya mal olur."

"Ama yapmalısın. Kendi iyiliğin için."

Başımı salladım. "Başıma gelen her şey hâlâ yeni. Hiçbir şeyi sindirecek zamanın olmadı."

Gözleri öfkeyle parladı.

"Sana nasıl hissedeceğini söylemek istemem ama-"

"O zaman yapma. Bunun *berbat* bir şey olduğunu anlayacak kadar düşündüm. Vücudumun yarısı artık olması gerektiği gibi çalışmıyor. Şimdiden sanki yıllardır burada sıkışıp kalmışım ve önümde hayatımın geri kalanının tamamı varmış gibi hissediyorum."

"Ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin." Şimdi öne doğru eğildim ve elini tuttum. "Yardım etmek istiyorum."

"Elbette biliyorsun," dedi. "Yardım etmek senin kanında var. Sen busun." Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken duyduğu özlem kalbimde yeni bir çatlak açtı. Elini benimkinden çektiğinde çatlak daha da genişledi. "Yardımını istemiyorum. Baltimore'da sana karşı bir pislik gibi davrandım ve bunun için çok üzgünüm.

Ama söylediklerimde

ciddiydim." "Weston-"

"Lütfen," dedi, sesi hırçınlaşmıştı. "Kalkıp . Senin gitmen gerek."

Acı gözlerinin yüzeyinde yüzerken ve onları parlatırken bile ifadesi ve sesi sertleşti.

"Benim yapamadığımı sen yapmalısın, Autumn. Ayağa kalk ve uzaklaş."

CHAPTER *Sixteen*

Weston

Kasım

"Ne kadar lüks bir restoran," dedi annem. "Bunu karşılayabileceğinden emin misin?" "Evet, anne, anladım," dedim ona o gece yüzüncü kez. Connor sağ olsun, onu ve Paul'u The Rostand'la sadece bu Şükran Günü'nde değil, önümüzdeki on yıl boyunca her gece. gece Connor bana banka hesabıma biraz para söyledi. "Biraz para" çeyrek milyon dolar çıktı.

Ekonomi ders kitaplarımın dışında hiç bu kadar büyük bir rakam görmemiştim ve aylar sonra bile hala midemi bulandırıyor. Kimseye söylememiştim çünkü bundan nefret ediyordum. Nefret ediyordum ama buna ihtiyacım vardı ve buna ihtiyacım olması kendimden daha fazla nefret etmeme neden oluyordu.

Henüz bir iş bulabileceğimden emin değildim. Tekerlekli sandalyeye alışmak ve vücudumu sürekli oturmaya alıştırmak yavaş ve acı verici bir süreçti. Beni dik tutmak ve dengemi korumak için sürekli fiziksel ve zihinsel çaba harcadım. Haftada üç kez terapide çok çalıştım, ancak ağrılar, sızılar ve kas spazmları günlük bir olaydı.

Ve Tanrım, ellerim berbat haldeydi. El jantlarını çevirirken lastiklere sürünmekten bileklerim sürekli kirleniyordu. Avuç içlerim ve parmak uçlarım sürekli su topluyordu.

Kirli eller ve kronik ağrı. Beni kim işe alır ki?

"Connor'dan hâlâ haber yok mu?" Annem bir karidesi kokteyl sosuna batırarak sordu. Başımı salladım ve o da inanmayan bir bakışla çiğnedi. "Henüz dönmediğine inanamıyorum. Biraz izin almasını anlayabilirim ama aylar oldu."

"Acı çekiyor," dedi Paul. "Ne kadar zamana ihtiyacı varsa kullanmalı."

Annem su bardağını kaldırıp bana işaret . "Wes'in canı çok daha kötü yanıyor ama o burada, rehabilitasyonda canını dişine takıyor ve okulda harıl harıl çalışıyor." Suyundan bir yudum aldı. "Her neyse, pes etmediğin için seninle gurur duyuyorum bebeğim."

"Bunu destekliyorum." Paul su bardağını kaldırdı ve anneminkiyle tokuşturdu.

Paul Sheffield'ın annemle birlikte olmaktan ne çıkarı olduğunu ilk kez merak etmiyordum. Esprilerine içten bir neşeyle gülüyordu ve bıyıklarını peçetesiyle silmek için eğilip altına bir öpücük kondurduğunda, gerçek mutluluk onun gülümsemesinde parlıyordu. Ve onunkinde.

Sanırım tüm erkekler çöp değil, değil anne?

Ruh halim daha da karardı. Babam kadar boktan biri olduğuma inanarak büyümemiş olsaydım, iyi bir kadın olabilirdim.

Acıma partisi mi, Sock Boy? Sonbahar'da fena çuvalladın, belki de annem haklıydı.

Başlangıçlar servis edildi ve ben Kiev tavuğu yerken, annem ve Paul daldılar.

"Bu gece çok sessizsin Wes," dedi Paul. "Sende durumlar nasıl?"

"Tamam."

Paul dudaklarını büzdü. "İstediğin bir şey var mı?" "Yok."

Evet.

Hayatımın sonsuz yalnızlığı -boş bir daire, dersler, rehabilitasyon, daireye geri dönüş- baskıcı olmaya başlamıştı. Şükran Günü yemeğini bir restoranda yemeyi öneren bendim. Sadece annemin Boston'daki küçük evi bir tekerlekli sandalye kullanıcısının en kötü kabusu olduğu için değil, konuşmak istediğim için. Hayatımda yeniden kelimeler olsun istiyordum. Derin ve saatlerce süren bir konuşma yapmak. Her şeyi söyleyebildiğim ve anlaşılabilirdiğim bir yerde. Ya da hiçbir şey söylemeyebilirdim ve bu da sorun olmazdı.

Sonbahar.

Onun adı, kalbimin her sorusunun cevabı.

Bu düşünceyi acının geri kalanıyla birlikte aşağıya ittim, ancak zamanlama konusunda esrarengiz bir sezgiye sahip olan Paul onu tekrar yukarı çekti.

"Sonbahar nasıl?" diye sordu. "Şükran Günü için Nebraska'da mı?"

"Bilmiyorum," dedim yemeğimi . "Bir süredir onunla konuşmadım."

Elli altı gün, on üç saat ve kırk üç dakika. Aşağı yukarı.

"Bu çok kötü," dedi Paul. "Onu senin Mor Kalp töreninde gördüğümde, ikinizin-"

," dedim. "O meşgul. Harvard projesi üzerinde çalışması gerekiyor."

"Connor'ın gitmesini nasıl karşılıyor?" Paul sordu, sonra başını salladı.

"Boş ver onu. *Sen* onun gitmesini nasıl karşılıyorsun?"

"Onu özlüyorum," diye itiraf ettim.

Kayıp bir uzuv gibi. Kendimden bir parça. Yeniden felç olmak gibi.

Annem homurdandı. "Ona kimin ihtiyacı var? çekip gitmesi için mi?"

Bunca yıllık dostluğu bir kenara atmak için mi?"

"Durum bundan daha karmaşık," dedim kısık bir sesle.

"Bana oldukça basit ve kuru görünüyor. Orada olanların en kötüsünü atlattın ve iyisin."

"Ben-"

Annem gülümsedi. "İşte bu yüzden seninle gurur duyuyorum."

"Şunu söylemeyi kes," dedim, ellerim çatalımın etrafında kenetlenmişti.

"Bunu günde yüz kere söylüyorsun."

"Yani? Bu doğru. Ve her neyse, ben-"

Çatalımı yere vurdum. Tabağıma çarptı ve yere düştü. "Tanrım, anne."

Şok içinde bakakaldı. "Ne dedim ben?"

"Hiçbir şey, sorun bu," dedim, Boston aksanım onunkine uyacak şekilde kalınlaşmıştı. "Hayatımda bir kez olsun dürüst bir şey söyleyebilir misin? Gerçek bir şey mi?"

Annem bana deliymişim gibi baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Gördüğüm gibi söylüyorum."

"O zaman *beni* gör anne. Sana her şeyin yolunda olmadığını söylediğimde bana bak. *Ben* iyi *değilim*. Hiçbir şey yolunda değil."

Koltuğuna geri oturdu. "Annenle böyle mi konuşacaksın?
Boktan baban çekip gittikten sonra sana bakmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadığım halde mi?"

"Miranda," diye başladı Paul.

"Yapma," diye tersledim onu. "Her şeyi yumuşatmaya çalışma. Onunla sanki o senin karınmış ve sen de benim..."

Boktan bir baba.

Cümlemin geri kalanını ısırdım ve . "Boş ver. Unut gitsin. Söylediğim tek kelimeyi bile unut."

"Tabii, yapalım." Annem keten peçeteyi gözlerinin kenarlarına sildi. "Bu güzel akşam mahvolmamış gibi davranalım. Tanrı aşkına, Şükran Günü'ndeyiz."

Ellerimi yüzümde ovuşturdum. "Anne, özür dilerim." Elimi onunkine uzattım. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Ne yapmayı unuttuk biliyor musunuz?" dedi ikimize de bakarak.

"Etrafta dolaşıp neye minnettar olduğumuzu söylemeyi unuttuk. Ben başlayayım. Hâlâ burada olduğun için minnettarım Wes. Connor gitti ama sen... sen hala buradasın. Ve ben minnettarım. Bu gerçek mi?"

Sonra ona baktım. Beni görmesi için ona yalvardığım gibi onu görmeye çalıştım. Babam bizi terk ettiğinden beri her şeyi nasıl bir arada tuttuğunu fark etmek ve hatırlamak için.

Sızdıran bir barajdaki delikleri birbiri ardına tıkayarak her şeyin çökmesini engellemeye çalışmak. Başımızın üzerinde bir çatı ve yanan ışıklarla bir gün daha hayatta kalmak bir zaferdi. Eğer hayattaysam, nefes alabiliyor, yemek yiyebiliyor ve konuşabiliyorsam, önemli olan tek şey buydu.

"Sorun yok anne," dedim, öfkem tamamen sönmüş ve yerini utanca bırakmıştı. "İyiden de öte. Mükemmel. Teşekkür ederim."

Sonra Paul bana döndü. "Tek bir şey söyleyeceğim. Eğer yardıma ihtiyacın varsa, iste. Bu dünyada yapılması hem en zor hem de en kolay şeydir. Ama isteyin."

Yemekten sonra Paul ve annem beni eve bırakıp Boston'a geri döndüler. Boş evime döndüğümde saat daha dokuz olmasına rağmen yorgunluk yıpranmış kaslarıma işlemişti ve artık yatmaya hazırdım.

Kıyafetlerimi zorlukla çıkarıp eşofman ve tişört giydim. İçinde Banyoda kendime sonda taktım ve uyurken altıma işlemem için plastik bir torba bantladım. Sandalyeden yatağa geçtim, özel dolaşım battaniyesini bacaklarıma sardım ve vücut yastığını kullanarak

beni yan yatırdı. Kuyruk sokumumun etrafındaki deride, dikkatli olmazsam bası yarasına dönüşecek bir tahriş oluşmuştu.

Ne lanet bir hayat.

Yardım isteyin.

Paul muhtemelen kendisini ya da bir terapisti kastediyordu ama bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı.

Kalbimdeki acıya karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Yapamadım. Hayatımı Autumn'a yükledim. Onu uzaklaştırdıktan sonra bu haksızlık ve bencillikti. Ama etrafımdaki ve içimdeki yalnızlık içimi boşaltıyordu. Onsuz açlıktan ölüyordum. Gözlerimi onun güzel yüzüyle doldurmaya ihtiyacım vardı. Onu etkileyen bir şeyden bahsettiğinde gözlerinin parladığını görmek için yanıp tutuşuyordum. Onun gülüşüyle karnımı *doyurmak* ya da daha iyisi onu güldürmek istiyordum. Hayatımdaki boş yerleri onun her zaman konuşan sesiyle doldurmak

İyilik, nezaket ve şefkat sözcükleri.

Vücut yastığına daha sıkı sarıldım.

Yazarlığım ölmüştü, o halde sadece arkadaş olmamızın ne önemi vardı? Ona mektuplar ve şiirler hakkındaki gerçeği asla söylemek zorunda kalmayacaktım çünkü artık ne mektup ne de şiir olacaktı. Saklayacak bir şey yoktu.

Sözlerin olmadan, karşılığında ona verebileceğin hiçbir şey yok. Tek bir lanet şey bile.

Benim yanımda her zaman kendisi olabileceğini hissettiğini söylemesi dışında.

Belki bunun bir değeri vardır.

Uykuya fazla bir şey olmadığını düşündüm, ama hepsi buydu. vardı.

Pazartesi sabahı Panache Blanc pastanesi cehennem gibi kalabalıktı. Geçmiş hayatımda, herkes gibi sıradaki yerimi alırdım. ikinci bir düşünce. Şimdi etrafımdaki pek çok insan için kendimden utanıyordum. Sandalyemle birine çarpacağım paranoyasıyla ve bir zamanlar herkesten daha uzun boyluyken kendimi kısa hissederek.

Artık sandalyede olduğum için insanlar bana ne kadar az bakıyordu. Çoğu bakışları bir kez çaktı ve uzaklaştı. Diğer insanlar sanki bende ne sorun olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi baktılar. Bazıları benimle sanki ben zihinsel olarak yavaştı. Erkekler bana "dostum" ya da "ahbap" derdi. Kadınlar benim için kapıyı tuttuklarında bana acıyarak gülümsediler, asla cazibe ya da olasılıkla değil.

O günler kaldı.

Sonbahar' canlı ve güzel görüldüğünü görünce kalbim göğsümde çarptı, saçlarını topuz yapmış ve dallarını aşağıya sarkıtmıştı. Çalışıyordu Kasalar, pasta siparişlerini doldurmak için ileri geri koşuyorlardı. Vitrinden bir kruvasan almak için eğildiğinde ve gözlerimiz camın arkasında buluştuğunda nabzım sertçe çarptı.

Gözleri büyüdü, dudakları aralandı ve bir an için ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Sonra güzel yüz hatları sertleşti ve müşterisine döndü. Sıra ilerledikçe bana karanlık ve şaşkın bakışlar devam etti, ta ki sipariş sırası bana gelene kadar.

"Bir kahve lütfen," dedim.

Siyah boğazlı kazağım ve kot pantolonumla bana bakarken yanaklarına hafif bir pembelik değdi. "Burada ne işin var Weston?"

Yardım istemek.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Şimdi mi? Biraz

meşgulüm." "Vardiyandan

sonra." "Dört saat sonra."

"Bekleyeceğim."

Kaşlarını çattı, ellerini kalçalarına koydu. Bir milyon tane görebiliyordum. Ela gözlerinin ardında koşuşturan düşünceler, en önemlisi de onu itmeme kaç kez katlanmaya istekli olduğuydu. Ama onu tanıyordum. Kalbini biliyordum.

Son bir şans. Tek istediğim bu.

Dudaklarını , sonra dönüp bana bir kahve doldurdu ve uzattı. "Dört saat boyunca burada mı bekleyeceksin?"

"Evet."

"Burası tıklım tıklım. Hiçbir yer yok-"

"Weston! Mon homme tranquille!" Edmond de Guiche tezgahın etrafından dolanıp omuzlarıma sarıldı. "Seni görmek çok güzel, dostum."

"Seni gördüğüme sevindim Edmond."

İri yarı Fransız Sonbahar'a gülümsedi. "Bu iyi, değil mi?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. müşteri yüksek sesle iç çekti.

"Ne ki?" Edmond sordu. "Neye ihtiyacın var? Oturmak için masa?" Kalabalık fırınına değerlendirdi. Kapının yanında engelliler için ayrılmış büyük masada bir adam oturuyordu, dizüstü bilgisayarını ve kitaplarını yaymıştı. Edmond atladı.

"Hey! Efendim. Eğer çok nazik olursanız..."

"Edmond, bekle," diye . "Bunu paylaşabiliriz..."

Çok geç kalmıştım. Edmond adamı masadan kaldırdı ve bir güzel bana uzattı. Yüzüm yanıyordu, kahvemi aldım.

"Ben hemen şurada olacağım o zaman," dedim Autumn'a.

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı, sonra çenesini sertçe eğdi. "Madem ısrar ediyorsun."

"Ah, evet," dedi Edmond, sandalyemi masaya bırakırken. "Bu, ben gibi."

Salonu dolduran gürültülü bir aryaya başlarken yanağımı çimdikledi. ve tezgahın arkasındaki işine geri döndü.

Öldürmek için dört saatim olduğundan, çalışmak için kendi dizüstü bilgisayarımı ve kitaplarımı çıkardım. Burada olmak için dersi ekiyordum ama Autumn beni dinlemeye istekliyse buna değerdı.

Onunla bir kez daha karşı karşıya oturmak anlamına gelse bile bırakırdım.

Ekonomi çalışmamla ilgileniyormuş gibi yaptım ama rakamlar ve gerçekler anlaşılmaz metin bloklarından ibaretti. Gözlerim sürekli Sonbahar'a kayıyordu. Kalabalığa rağmen hiç telaşlı ya da sabırsız görünmüyordu. Herkesi gülümseyerek selamladı ve ara sıra beni onu izlerken yakaladı. Üçüncü seferde kaşlarını kaldırdı ve gözlerini bana dikti.

Elleri kalçasında.

Kitabıma doğru kıkırdadım. Sanki ona bakmaktan başka bir şey yapamazmışım gibi.

Sen son derece yakışıklısın ve ben ölümlü bir erkeğim.

Bir saat sonra, sabah telaşı azaldı ve kahvemi yeniden doldurmak için tezgahın arkasından geldi.

"Aç mısın?" diye sordu. "Sana bir şey getireyim mi?" "Böyle iyiyim."

"Öyle , Weston?" diye sordu. "Gerçekten iyi misin?"

Onun yoğun ve araştıran bakışlarına baktım. "Autumn, ben-"

Bana el salladı. "Cevap verme. Tüm dikkatimi sana verene kadar olmaz." Saatini kontrol etti. "Bu da üç saatten önce olmayacak."

"Bekleyeceğim."

"Bekleyeceksin," diye tekrarladı. "Özür dilerim, ben sadece..." "Ne?"

"Neden *buradasın*?"

Ağzımı açtım ve elini tekrar çırpı, sevimli bir şekilde telaşlanmıştı.

"Cevap verme."

O hışımla giderken ben kıkırdadım. İki saat elli beş dakika sonra önüme düştü.

"Ee?" dedi. "Şimdi konuşabilir miyim?"

"Evet."

"Emin misin?"

Gözlerini bana dikti ve ben de güldüm. Tanrım, sadece onun yanında olmak bile başımın üzerindeki kara bulutları dağıtıyordu.

"Aslında komik değil," dedi kollarını kavuşturarak. "Seni gördüğüme sevindim ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyor. Bu her neyse."

Gülümsemem soldu. "Seni incittim." "Evet, incittin."

"Özür dilerim. Haklı olman dışında hiçbir mazeretim yok. Ben iyi bir yerde değildim..."

Kaşları kalktı. "Beni hayatından attın mı? İki kez mi?"

"Evet." Arkama yaslandım, içimden hem bir iç çekiş hem de bir kahkaha yükseldi. Gözleri parladı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Ne kadar aşağılık biri olursam olayım-" "Ve senin de öyle olabileceğini biliyoruz," dedi.

"Bu benim olayım," dedim, aslında sırtarak. "Senden başka herkes benimle, günde yüz kere ne kadar güçlü olduğumu duymazsam paramparça olacaktım gibi konuşuyor."

"Bir adamın sadece kabuğu ama *bir şekilde* sebat eden biri mi?"

Sonbahar tereddütlü bir gülümsemeyle söyledi.

"Aynen öyle," dedim. "Gerçi 'bir adamın kabuğu' o kadar da işareti."

"Sen-"

"Ben de arkadaşlığımızı özleyorum."

Bakışları benimkine sıçradı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Aslında istediğim tek kişi sensin. Seninle konuşmak istiyorum. ne demek istediğini söyleyen tek kişi. Söylediğin her şey

iyi ve gerçek."

Autumn bakışlarını tuttu, değerli taştan gözleri bana bakıyordu ve *beni* gerçekten gördüğünü biliyordum.

"Benimle daha fazla bir şey yapmak istemezsen seni ," dedim. "Gitmemi istersen giderim ve söz veriyorum seni bir daha rahatsız etmeyeceğim." Şu anda ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu fark ettiğimde boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bunu hak etmiyorum ama umarım bana bir şans daha verirsin."

Masanın üzerindeki ellerine baktı ve uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra saatine baktı ve kalbim sıkıştı.

Konuşma bitmiştir. Benimle işi bitti. Yapması gereken işleri ve gitmesi gereken dersleri var ve-

"Öğle yemeği vakti geçti," dedi. "Biraz acıktım ve *dört* saattir burada bekliyorsun." Başını kaldırıp bana baktı, dolgun dudaklarında güzel bir gülümseme vardı, gözleri sıcak ve bağışlayıcıydı. "Gidip bir şeyler yemek ister misin?"

"Evet," dedim, sesim hırçınlaşmıştı. "Evet, biliyorum."

CHAPTER Seventeen

Sonbahar

Aralık

"Özür dilerim Autumn," dedi danışmanım. "Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum."

"Hayır, değil." Telefonu daha sıkı tuttum. "Ne yapacağım ben? ne yapacaksın?"

Kendimden çok ona soruyordum. Harvard beni reddetmişti. Biyoyakıt projesi ve bu haber mideme bir kaya gibi oturdu. "Bakın," dedi

Bayan Robinson, "zaten geç bir tarihe bakıyorsunuz. Gelecek bahar, hatta gelecek kış için uygulama. Projeyi değiştirip tekrar deneyebilir veya başka bir şey bulabilirsiniz. Ya da biraz ara vermeyi düşünebilirsiniz. Çabalarınıza yeniden odaklanın."

Alt metni yüksek sesle ve net bir şekilde duydum: *Biraz ara ver ve kendini toparla, kızım.*

"Evet, tamam," dedim. "Bunu düşüneceğim."

"Hala Amherst'ten onur derecesiyle mezun yolundasın, bu yüzden başını dik tut canım ve Mutlu Tatiller."

"Teşekkürler, sana da."

Telefonu kapattık ve telefonumun kucağıma düşmesine izin verdim. "Kahretsin."

Aylarca süren özenli ve zahmetli çalışma çöpe gitti. Daire, haberlerle tek başıma uğraşmak için fazla sessizdi. Telefonumu tekrar elime aldım ve Weston'a mesaj attım.

Konuşmam lazım. :(

Hemen cevap gelmedi. Ruby'ye de aynı mesajı attım ve onun ilk telefon görüşmem olmaktan çıkıp ikinci telefon görüşmem haline geldiğini fark ettim. Weston'dan sonra.

Mantıklı diye düşündüm. Weston ve ben birbirimizi neredeyse her gün görürken, o binlerce mil uzakta. Hepsi bu kadar.

O da mesaj : N?

Harvard projemi reddetti. Seni arayabilir miyim? Yazdım. Uzun zaman oldu.

Sonra bir duraklama, **tabii.**

La Spezia'daki villasının numarasını çevirdim. Cevap vermeden önce üç kez zil çaldı.

"Hey, kızım." Sesi gergin ve yüksek çıkıyordu. "Yani Harvard bir hayır-Gitm

ek "Odak noktasının çok dar olduğunu
mi?" söylediler." "Onların kaybı."

"Tam bir başarısızlık değil," dedim. "Danışmanım her zaman yeni bir proje sunma zamanı."

"Doğru. Sorun değil, sanırım. Yani, eğer istersen."

Kaşlarımı çattım. "Kötü bir zaman mı? Sesin biraz dalgın geliyor."

"Olmaz, Kaz, ben buradayım," dedi daha yüksek sesle. "Peki ne ? Orada hala , değil mi?"

"Evet, Weston ve ben market alışverişine gidiyoruz."

"Markette ateşli bir randevu. Tam senlik."

Yanaklarım ısındı. "Randevu değil. Biz sadece arkadaşız."

"Bana söyleyip duruyorsun."

"Çünkü bu doğru."

"Uh huh. Bay Turner ile çok zaman geçiriyorsun."

Bilmem gereken ilginç bir şey var mı?"

"Sana sadece arkadaş olduğumuzu söylediğimden bu yana geçen altı saniye içinde mi? Hayır. Durumum değişmedi."

"Çok kötü. *Karmaşık* olması çok daha eğlenceli."

"Ben işime odaklanma yeminime sadık kalıyorum, o ise hâlâ yeni hayatıyla başa çıkmayı öğreniyor. İkimiz de daha fazlasını aramıyoruz."

Ruby, "Kulağa pratik, güvenli ve mısır benzininden daha sıkıcı geliyor," dedi. "Wes nasıl bu arada?"

"O iyi. Onu son gördüğünüzden kesinlikle çok daha iyi. Ekonomi bölümünü ve rehabilitasyon sürecini atlatıyor ve her geçen gün daha iyi uyum sağlıyor gibi görünüyor."

"Güzel. Bu çok iyi. Bunu duyduğuma sevindim."

Dikkat dağınıklığı sesine geri dönmüştü. "Ruby, ne-?"

"Dinleyn, gerek. Siz iki çılgın çocuğa iyi eğlenceler," diye ekledi zoraki bir kahkaha atarak.

"Tamam," dedim. "Yakında konuşur muyuz?"

"Çok yakında," dedi Ruby. "Peki ya

Auts?" "Evet?"

Kısa bir duraklama.

"Harvard işiniz düştüğü için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm." "Tamam.

Teşekkürler, Rube."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonuma dudaklarımı büzerek ve bahaneler uydurarak kapattım. Yakut kendisi de çok meşguldü. Bir YOLO havası veriyordu ama süper zekiydi ve kışını yırtarak çalıştı, bu ona ilk etapta yurtdışında bir yıl verilmesinin nedeniydi.

Mesajlarımı tekrar kontrol ettim. Weston'dan haber yok. Şimdiye kadar rehabilitasyonunu bitirmiş olmalıydı ve son zamanlarda birbirimizin mesajlarına cevap veriyorduk.

dakikalar içinde mesajlar.

Çünkü arkadaşlar böyle yapar. Bunda karmaşık bir şey yok.

Rodos'taki dairemnden Weston'ın kampüsün eteklerindeki lüks dairesine doğru hızlı adımlarla yürürken kar yağıyordu. Elektrik direklerinin etrafına sarılmış Noel ışıkları gri öğleden sonraya altın sarısı sarmallar ekliyordu.

Nefesim önümde dalgalanıyordu ve dudaklarımdan bir gülümsemeyi uzak tutamıyordum. Weston'la market alışverişine çıkmayı Ruby'ye itiraf ettiğimden çok istiyordum.

Dairesinin kapısını çaldım. Sonra zili çaldım. Belli belirsiz, cansız bir "Evet." sesi duydum.

Weston, sanki isteksizce cevap veriyor gibiydi. *Ben hâlâ buradayım.*

Kapıyı benim için her zaman açık bırakırdı; içeri girdiğimde onu mutfakta, tekerlekli sandalyesinde kambur durmuş, bir spreye bakarken buldum.

Tekerleklerin etrafındaki cam kırıkları. Ona doğru ilerlerken ayakkabılarımın altında çıtırdadı.

"Lanet olsun, ne oldu? Sen iyi misin?"

Başını kaldırdı, mavi-yeşil gözleri fırtınalı ve çalkantılı bir deniz gibiydi. "Bir bardak su alıyordum," dedi. "Bardağı düşürdüm ve silah seslerini duydum."

Geçmişten bahsettiğini fark edene kadar panik damarlarımı bir anlığına aydınlattı. Görevinden. Savaştan.

"İyisin," dedim. "Her şey bitti."

"Bitmiş gibi hissetmiyorum," dedi. "Bana isabet eden silah seslerini duymuyordum. Benim kurşunlardı." Kırmızı çerçeveli gözlerini bana dikti, sözlerinin ardında yanan bir öfke vardı. "Altı kişiyi öldürdüm, Autumn. Belki daha fazla. Belki çok daha fazla. daha fazla."

"Yapmak için gönderildiğiniz şeyi yaptınız. Birliğini savundun. Connor'ın hayatını kurtardın."

"Uzun zamandır bu kadar boktan hissetmemiştim. Suyun altındaymışım gibi." Birden irkildi ve sağ baldırına uzandı. "Ve bu lanet kas spazmları..."

"Bana bırak." Ayağımla camı kenara ittim, sonra topuklarımın üzerine çömelip kot pantolonunun kumaşından bacağını ovmaya başladım. Bileklerinin siyahla lekелendiğini, avuç içlerinin kabarcıklarla kızardığını fark ettim.

"Psikoloğunuzun kederin dalgalar halinde geldiğini söylediğini bana söylememiş miydiniz?" Ben sordum.

"Evet."

"Bu bir dalga. Suyun altındasın ama geçecek." Baldır kaslarını yoğurdum.

Weston bacağının üstündeki ellerime baktı, kısık ağzı ve ağır gözlerinde özlem ve pişmanlık okunuyordu. Birden parmaklarımın altında olduğunu bilincine vardım; masumca kotunun üzerinden dokunuyordum ama ona dokunuyordum. Ve şimdi bacaklarına dokunmak yaralanmadan önceki gibi değildi.

"Özür dilerim," dedim ellerimi geri çekerek. "Ben sadece yardı

m et." "Yardım ettin," dedi. "Ama anlıyorum, bu iğrenç bir şey."

"İğrenç mi? Neden böyle söyledin?"

"Çünkü öldüler."

"Değiller," dedim. "Basıncı hissedebiliyorsun ve spazm geçiriyorsun, bu da canlı oldukları anlamına geliyor." Kabarmış, kirli elini avuçlarımın içine aldım. "Sende itici olan hiçbir şey yok, Weston. Sen..."

Muhteşem.

Gözlerimiz kilitlendi ve aramızdaki hava yoğunlaştı. Gözlerindeki özlem ve pişmanlık karışımı duygu yoğunlaştı ve bir an için kanepede birlikte geçirdiğimiz gecenin gözlerine yansıdığını gördüm.

Tekrar orada olmak istiyorum.

Ayağa fırladım ve kalbim küt küt atarken süpürge farası almak için kilere gittim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Weston ben süpürmeye başlarken. Cam.

"Ben zaten yapıyorum," dedim. Dağınıklığı çöpe attım.

"Bugün market alışverişini unut. Ben yemek hazırlarım ya da dışarıdan sipariş verebiliriz. Ya da yalnız kalmak istersen ben giderim-"

"Hayır," dedi, sonra daha nazikçe. "Hayır. Lütfen kal."

Gözlerimiz tekrar kilitlendi. "Tamam," dedim usulca. O kadar güzeldi ki. Gri, V yakalı bir tişört giyiyordu. Geceyi Connor'la geçirdikten sonra onun olduğunu düşünerek yanlışlıkla giydiğim tişörtün aynısı mıydı?

Weston'ın gömleği olması dışında ve hayatımda daha önce bir erkeğin gömleğinden hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Dikkatimi dağıtacak bir şey ararken gözlerim mutfak tezgahının üzerine bırakılmış bir broşüre . "Nedir bu?" Göz . "Tekerlekli sandalye yarışları, tekerlekli sandalye basketbolu, polo..."

"Önemli bir şey değil. Frank'in, rehabilitasyon terapistimin bana verdiği bir şey.

Aptal."

"Kulağa harika geliyor. Yapabileceğin bir sürü spor var. Bak, işte yarış-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı? Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Benimle ilgili olan her şeyden. *Kendimle ilgili konulardan bıktım.*"

Kıpırdamadan oturdu, kaskatı kesilmişti, için ısrar etmemi bekliyordu, kendini daha iyi hissedecekti *ki ben* de kendimi daha iyi hissedecektim.

"zorunda değilsin," dedim. *Benimle olmaz.* "Hadi izleyecek saçma bir film bulalım ve pizza yiyelim."

İliklerine kadar işlemiş gibi görünen bir rahatlama iç çekti. "Kulağa hoş geliyor."

"Hallediyorum."

"Sonbahar." Telefonumu almaya gittiğimde bileğimi yakaladı.

Çanta.

"Evet, Weston?"

Yaralı elinin içindeki elime baktı ve . "Teşekkür ." "Elbette," dedim, sesim kalındı.

Arkadaşlar bunun içindir.

Pizza söyledik ve *Groundhog Day*'i açtık. Weston kanepeye oturdu. Ben de önünde yere oturdum. Bir kez bile gülmedi ve filmin sonuna doğru yorgun bir uykuya daldı.

Televizyonu kapattım ve yavaşça uzanmasını sağladım. Dikkatlice, her seferinde bir bacağını kaldırdım, sonra yüksek teknoloji ürünü battaniyeyi almaya gittim. kan dolaşımını iyileştirmek için giydi. Sanırım işe yarıyordu çünkü elimin altındaki baldır kası hâlâ güçlü ve bütün hissediliyordu.

"Sen güçlü ve bütünsün," diye fısıldadım, onu siper ederek.

"Düşündüğünden daha fazla."

Uyurken bile kaşları çatıktı. Kaşları düzelene kadar başını okşadım, başka bir kanepede düşündüm. Weston ve ben öpüşüyor ve dokunuyorduk, onun vücudu benimkinin üzerinde güçlü ve kuvvetliydi. Hareket edişindeki güç ve bakışlarındaki kudret. Kanımı kaydattı. Bunca zaman sonra bile ağzım hala onun öpücüğünün tadını alabiliyordu ve kulaklarım Sanki bir dilek ya da dua gibi adımı söyledi.

İçimdeki *karmaşık* duyguları bastırdım, çantamı omuzladım ve sessizce dışarı çıktım.

CHAPTER *Eighteen*

Weston

Noel'den on gün önce, Autumn dairemin kapısını çaldı. "Kapı açık," diye seslendim.

Temiz kış karı ve soğuk gibi kokarak geldi, paltosunun kürklü kapüşonu oval yüzünü bir resim gibi çerçeveliyordu.

"Sık sık ertelediğimiz market alışverişi için hazır mısınız?" Saatini kontrol etti. "Amtrak'a dört saatim var."

Boston'a giden trene yetişecek, oradan da Nebraska'ya uçacaktı ama son birkaç saatini benim için market kalabalığına göğüs gererek geçirmek istiyordu. Yemek alışverişi rehabilitasyon terapistimin görevlerinden biriydi. Dışarıdan yemek yememi ya da Amazon'dan beslenmemi engelliyordu.

"Neredeyse hazır," dedim bağcıklarımı bağlarken. "Bana neden ayakkabılarla uğraştığımı tekrar söyler misin? Kimi kandırmaya çalışıyorum?"

"Ayaklarınız donmasın diye," dedi. Sonra bana parlak yeşil kâğıda sarılmış ve fiyonkla bağlanmış bir kutu uzattı. "Mutlu Noeller."

Kendini beğenmiş ifadesine kaşlarımı çattım. "Birbirimize Noel için hiçbir şey almayacağımıza yemin etmiştik, unuttun mu?" Dedim. "*Yemin.*"

"Yeminleri hatırlama konusunda berbatımdır." Kendini beğenmiş sırıtışı utangaçlaştı. "Ayrıca, önemli bir şey değil... Sadece bir şey. Aç şunu."

Kutunun içinde yüksek teknoloji ürünü naylondan yapılmış iki çift parmaksız eldiven vardı. Dışı hava koşullarına dayanıklı ve uzun ömürlü, içi ise yumuşaktı.

"Biraz araştırma yaptım ve bunların en iyisi olduğu söyleniyor," dedi.
"El jantlarını hala kavrayabilirsiniz ancak bunlar su toplamasını ve bileklerinizin kirlenmesini önler."

"Mükemmeller." Bir çift eldivenin beni bu kadar etkilemesine şaşırarak elimde evirip çevirdim. Başımı kaldırıp ona baktım. "Teşekkür ederim."

"Terapistinizin bunlardan daha önce bahsetmemesine şaşırdım." "Eminim bahsetmiştir ama ben dinlemiyordum."

"Eminim ona kabarcıklarını bile göstermemişsindir."

"Eninde sonunda iyileşeceklerini düşünmüştüm," dedim. "Ve kimse şikayet edenleri sevmez."

Yumuşak gözlerle bana baktı. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi başını hafifçe sallayarak. "Hadi gidip eldivenlerini bir tur atalım. Gerçekten."

Dışarıda, oluklara kar yığılmıştı ve havanın tadı buz gibiydi. "Yürüyelim mi, binelim mi?" diye sordu. Kaşlarını salladı. "Ya da yürümek ve Yuvarlanmak mı? mı? Walk n'roll?"

İnledim. "Bu korkunç bir şey." "

değil mi?" dedi gülerek.

"Yürü," dedim. "Geri dön." Bugün o uçağa binmeden önce onunla olabildiğince zaman geçirmek istiyordum.

Kaldırımlar kardan temizdi, ancak iki kez bir çatlağı aşmaya çalışırken öne doğru sarsıldım.

Autumn, "Kasabanın bu tür şeylerle ilgileneceğini düşünürsünüz," dedi. "Tekerlekli sandalye kullananlara karşı basit bir nezaket. Ve takılıp yüz üstü düşmek istemeyen herkese."

"Sen öyle ," dedim. Tekerlekli sandalye kullanıcıları için işlerin nasıl kolaylaştırılabileceğine dair bir mil uzunluğunda bir listem vardı ama Autumn'u bu konuda kızdırmanın bir anlamı olmadığını gördüm.

Markette bir arabayı kaptı ama ben onu . "Pratik yapmam gerekiyor," dedim, "yoksa asla yapamayacağım. yalnız."

"Her seferinde seninle gelmek zorundayım."

Keşke.

"Önce nereye?"

"Neresi olursa," dedim. "Üç günlük yiyeceğe ihtiyacım var. Hiçbir şey Donmuş. Diğer rehabilitasyon görevlerimden biri de yemek pişirmek."

"Yeterince kolay," dedi Autumn.

. "Felç olmadan *önce* yemek yapamazdım. Eğer daireyi yakmazsam, bu bir mucize olacak."

Kendi başıma ulaşabileceğim yiyecek reyonuna yöneldik. "Connor için yemek yaptı mı?" Sonbahar sordu. "Ben yapamam.

Öyle olduğunu hayal et."

"Hayır, biz pizza, sandviç ve sıcak kanattan oluşan bir evdik," dedim yüzünü izleyerek.

Onu özlüyor mu? Noel tatilinden önceki son saatlerini benim yerime onunla geçirmeyi diliyor mu?

"Onu özlüyorum," dedi.

Bu evet demek olurdu, Çorap Çocuk.

"Ben de," dedim. ani bir keder dalgası yükseldi. Onunla savaşmak yerine nefes aldım ve içimden geçmesine izin verdim.

Terapistimden bir başka strateji.

Autumn'un gülümsemesi hüzünlüydü. "Sadece onun iyi olmasını istiyorum."

"Annesi bana öyle olduğunu söyledi. Arada ondan haber alıyor." "Hâlâ nerede olduğunu söylemiyor mu?"

"Hayır."

"Noel için geri gelmeyecek mi?"

Başımı salladım ve sandalyem ve alışveriş arabamla kavun dolu masanın etrafında dönmeye çalıştım.

"Bu çok kötü." Sıkmak için bir limon aldı. "Umarım onu önemseyen insanlarla birlikte."

"Onu hâlâ önemsiyor musun?" diye sordum. Bilmek istemiyordum ama bilmek .

Bana baktı, sonra kaçırıldı. "Onu her zaman önemseyeceğim.

O benim bir parçası. Ama *bizi* özlemiyorum. Belki bazı parçalarımızı. Çoğunlukla gülüşünü ve cömert kalbini."

Onun sözleri değil mi?

Ürün standlarının etrafında döndük, Autumn meyve topladı - konuşurken tuttu ya da attı - ben de arkasından takip ettim, dinledim.

"Connor benden ayrıldığında kendi kendime ettim. Hayatımı kalbimin dikte ettiklerine göre yaşamayacağıma dair. Romantik fikirlerimin ve umutlarımın benim adıma karar vermesine izin vermemek için, çünkü bu bana sadece çok fazla acı getirdi. Önce Mark'la, sonra Connor'la."

Ve ben.

"Gerçek ve doğru olduğunu, beni tereddütte bırakmayacağını ve nerede durduğumu merak ettirmeyeceğini bilene kadar bir daha sevmemeye yemin ettim."

Başımı salladım, bu ağır yeminlerdeki rolümden dolayı kalbimde yanan öfkeyle. Autumn Caldwell gibi hayat dolu ve sevgi dolu birini almış ve kendini ondan koparmasına neden olmuşum.

"Ama hangi yemini etmeyi unuttum biliyor musun? Kendimi sevmek ve kendime güvenmek. Başarısız olabilirim ama ben başarısız değilim. Tökezleyip düştüğümüzde

Düştüğümüz gerçeğine bu kadar çok enerji ve dikkat harcarken, nasıl tekrar ayağa kalkacağımıza daha az odaklanıyoruz. Sizce de öyle değil mi?"

Başımı yavaşça salladım. *Bir Kez Doğan ve İki Kez Doğan*, diye düşündüm ve babamın hızla uzaklaşan arabasının görüntüsü içimde yükseldi.

Düşersiniz ama tekrar ayağa kalkarsınız.

Devam ediyorsun, ama koşmayı bırakıyorsun.

"Babamın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi Autumn.

"Vermek zorunda olduğum sevgi benim zayıflığım değil, gücüm."

"O haklı," dedim. "Yüzde yüz haklı." Gülümsedi ve elini

çırptı. "Elma mı?"

"Elbette."

Autumn arabama bir çanta koydu. "Her neyse, Connor'la aramızda olanlar canımı acıtıyor. Onu özlüyorum ama bence her şeyin bir nedeni vardı. Ve tüm yollar tam burada, bu anda birleşiyor. Seninle bir markette."

Plastik torba için bir bağ almaya gitti ve benim tepkimi görmedi. Tanrı bilir ne kadar savunmasız görünüyordum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve o geri gelmeden önce kendimi toparlamak için derin nefesler aldım. Mağazada tavuk, pirinç ve patates alarak devam ettik, sonra çorba reyonuna geçtik.

"Hangisi?" Sonbahar sordu.

"Domates. En üst raftaki tabii ki."

Ona uzanmaya başladı. "Bekle. Şimdi yardım etmeme izin var mı? Terapistin bu konuda ne diyor?"

"İstediğim ya da ihtiyacım şeylerden mahrum kalmak yerine yardım istemem şart," diye tekrarladım.

Autumn başını salladı, parmak uçlarında ve raftan kutuyu aldı. "İnsanları yardımsever buluyor musun?"

"Çoğu öyle. Diğerleri o kadar

değil." "Ama bunun sizi

durdurmasına izin vermiyorsunuz."

"Kampüsteki yeni lakabımı duymadın mı?"
Çorba tenekesini arabaya attı. "Umarım Amherst Pisliğinden daha iyidir."

"Weston 'şuna benim için ulaşabilir misin? Turner."
Kıs kıs güldü.
"Ayrıca 'Buradayım, aptal' ve 'iyi duyabiliyorum, sorun bacaklarımın çalışmaması' cevaplarını da vereceğim."

Sonbahar kaşlarını çattı. "Peki ya işitme duyunuz?"
"Bazı insanlar benimle sağırmışım gibi konuşuyor." Koridorda ilerledim, bir elimle sandalyemi yuvarlarken diğer elimle arabayı ittim. "Ya da zihinsel engelliymişim gibi."

"Bu çok sık oluyor mu?"
Omuz silktim. "Bir kereden fazla."
"İnsanlar insanmış gibi konuşmalı" dedi. "Kişi neye ihtiyacı olduğunu söyleyene kadar hiçbir şey varsaymamalı. Tabii bir şey varsa."
"İşte bu tür bir düşünceyle, ulusumuzun tarım arazilerinden başlayarak dünyayı kurtaracaksınız." Bir kutu mısırı havaya kaldırdım. "Bugünlerde benzin ucuz."

"Aman Tanrım, sana hiç söylemedim," dedi. "Harvard projemi reddetti."
"Bok yok mu? Kahretsin, özür dilerim." Başımı salladım. "Bekle, hayır değilim. Biyoyakıt olayından nefret ediyordun."
"Biliyorum ama ailemi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum. Peki bunun yerine ne yapacağım? Biyoyakıtları bulmak yıllarımı aldı." İç çekti ve kollarını market arabasının koluna dayadı. "Belki de başka bir bölüm seçmeliyim."

"Senin her şeyin insanlara yardım etmek." "Ama nereden başlamalı?"
Omuz silktim. "Kalbin sana ne söylüyorsa. Doğru hissettiren neyse."
Çenesini elinin üzerine koydu. "Bilge bir adam bir keresinde bana 'Duygular... bademcikler gibidir' demişti."
"Akıllı değildi, senin gibi bir kıza böyle bir şey söyleyecek kadar aptaldı."
"Benim gibi bir kız mı?"
Uzaklara baktım, arabayı ileri ittim. *Oraya gitmiyorum.* "Bana aldığın bu eldivenler tam bir mucize."

Gülümsedi. "Buna sevindim. Hadi buradan gidelim. Panache'den sıcak çikolata alalım. Trene yetişmeden önce Edmond'a veda etmem gerek."

Kasadaki kadın alışverişlerimi saydı. Torbacı Autumn'a "Kağıt mı plastik mi?" diye sordu.

"Plastik," dedim. "Dışarısı nemli."

Kasiyer Autumn'a, "Otuz üç, on beş tutuyor," dedi. "Anladım," dedim ve banka kartımı makineye yerleştirdim.

Autumn kollarını kavuşturmuş, yüzündeki ifade daralmış bir halde olanları izliyordu. Kasiyer ona fişi uzatmaya gittiğinde işi bitmişti.

"Bu onun," dedi ve kollarını ceketinin içine katladı. "Tanrım, işte burada."

Kadına hafifçe gülümsedim ve fişi aldım. "İyi günler gün."

Dışarıda, Sonbahar'ın nefesi öfkeli puflar halinde yükseliyordu. "Nedir bu İnsanların nesi var? *Bu* çok sık oluyor mu?"

"Yeterince oluyor," dedim.

Bir nefes daha çekti ve gözleri gökyüzünde daireler çizdi. "Ciddi misin? Olay çıkarmak ya da seni utandırmak istemem ama bu çok bayağı."

Market poşetini tekerlekli sandalyemin arkasına asılı sırt çantasına tıktırırken omuz silktim. "Alıştım artık."

"Öyle mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama ben ne yapacağım?"

Autumn alt dudağını dişlerinin arasına almış düşünüyordu. Bu kıza gülümsemekten kendimi alamadım.

Peki sen ne yapacaksın, Autumn?

"Mon homme tranquille ve benim düşünceli kızım," dedi Edmond Panache Blanc'ta, sıcak çikolata fincanlarını bırakırken. "Bunu sevdim."

Bir Puccini ariasına başladı ve paylaşmamız için kızcılık çöreği almak üzere arka tarafa gitti. Autumn el sallamaya çalıştı ama o

Şarkısının tek bir notasını bile kaçırmadan plakayı indirdi ve tekrar uzaklaştı, ama bana bilmiş bir bakış atıp göz kırpmadan önce değil.

Sonbahar çöreği ayırdı. O anda inanılmaz derecede güzeldi. Kızıl kadife saçları ve inci teni, kar ve griden oluşan kış penceresine karşı.

Uzun zaman önce, başka bir hayatta, Edmond bir keresinde Fransızca şöyle demişti: "Kalp kendini aklın arkasına saklar."

Ama ya kalp karşısındakini incitmemek için zorundaysa? seviyor musun?

"Weston?" Autumn sordu. "Aç mısın?"

Gözlerimi kırıştırdım ve odaklandım. "Evet, oldukça iyi görünüyor," dedim.

daha iyi bir şey. "Biraz alacak mısın?"

Autumn bana çözemediğim, yumuşak ve neredeyse gergin bir gülümseme verdi.

"Sanırım birkaç ısırıktan zarar gelmez."

Bavulunu almak için Autumn'un evine geri döndük, ardından bir Uber'e binerek tren istasyonuna . Boston'a giden tatil yolcularıyla dolup taşıyordu.

Uçağa binmeden on dakika önce onun peronunu bulduk. Autumn kalabalık bir bankın ucuna oturdu ve ben de sandalyemi onun yanına park ettim.

"Tatil için Boston'da iyi olacak mısın?" diye sordu. "Hayatta kalacağım."

Başını salladı, içine daha da sokuldu. "Keşke..." "O da ne?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Hiçbir şey."

Zaman daralıyordu. Oturduğu sırayı paylaşan insanların çekip gitmesini diledim ama ya şimdi ya da asla. Sandalyemin altına uzandım. koltuğun altındaki küçük fileyi ve beyaz kâğıda sarılı, kırmızı kurdeleli bir hediye çıkardı.

Autumn'un gözleri büyüdü. "Bir yemin, Weston Turner. Bir yemin ettik.

yemin

ederi Eldivenlerimi göstererek, "Konuşmayı seven birisin," dedim.

m." "Oathbreaker." "Mesele bu değil." İçini çekti ve gizlice eldivenlerini sildi. göz ucuyla baktı.

"Daha ne olduğunu bile görmedin," diye takıldım ona. "Dünyanın En İyi Tuvaletleri takvimi olabilir

Koluyla beni dürttü. "Kapa çeneni, ambalaj çok güzel."

Kağıt, ciltli bir günlüğü ortaya çıkarmak için düştü. Kabarık beyaz karahindiba tarlası pembe ve altın sarısı bir gün doğumuna doğru uzanıyor ve tüylü tohumlarını rüzgara veriyordu

"Weston, bu çok güzel." Sonbahar parmaklarını Kapak.

"Dünyayı kurtarmak için parlak fikirlerini yazabilirsin diye düşündüm. dünya," dedim. "Belki gerçekten önemsedığınız birini seçmenize yardımcı olur."

Başını salladı, bakışları kitapta, bir çiçeğin üzerinde yuvarlak daireler çiziyordu. "Karahindibaları severim. Baharda çiftliğimizin her yerinde bunlardan olur. Annem onlara yabani ot der ama babam bize dilek tutmak için olduklarını öğretti. Çocukken karahindibalar üzerinde yüzlerce dilek tutmuşumdur."

Çok kolay görebiliyordum: kırmızı örgülü küçük bir kız çocuğu Dileklerini evrene üflerken gözleri kapalıydı. Bir şeyleri daha iyi hale getirebilmek, ailesine yardım edebilmek için dilekler. Gözlerimin önünde küçük kız bir kadına dönüştü, şiirsel kalbi hayatını paylaşacak birini diliyordu.

Ona layık biri.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil."

Günlüğü yere bıraktı ve ayağa kalktı. Belinden eğildi, bana sarılmaya çalıştı ama tekerlekli sandalyenin ayaklıkları onu uzakta tuttu. Onu bana karşı hissetmek istedim, kollarımız birbirimize sıkıca sarılmıştı. Ona *sarılmak* istedim.

Autumn elinden geldiğince omuzlarımı kavradı, sonra geri çekildi. "Üzgünüm, bu işe yaramayacak."

Ve ben daha bunu anlayamadan kucağıma oturdu.

Yanlamasına oturdu, kalçası benimkine değdi ve ağırlığının hafif baskısını uyluklarımda hissettim. Yüzlerimiz aynı hizadaydı, aramızda birkaç santim vardı.

"Daha iyi misin?" diye sordu, sözleri yüzüme tatlı tatlı fısıldıyordu.

"Evet." Sertçe yutkundum. "Daha iyi."

Eğildi ve kollarını boynuma doladı. Benimkiler vücuduna dolandı, ince sırtından geçip onu kendime çektim. Küçük göğüsleri göğsüme bastırdı, bir kalp diğerine karşı atıyordu. Öpüşür gibi sarıldık, yavaş ve durgun, ben de nefes aldım. Onun içine. Ellerimin altında ciğerleri genişledi ve verdiği nefesin sıcaklığı boynuma . Neredeyse bana verdiği eldivenleri çıkaracaktım. Ellerimi ceketinin altına soktum, elbisesinin yumuşaklığını avuçlarımda hissetmek istiyordum, teninin sıcaklığını da.

Çıplak sırtına dokunmak, ellerimi ipeksi teninde gezdirmek ve bu sefer durmamak. Yan odada kimse yok. Ertesi gün gidecek hiçbir yer yok.

Ama şimdi ona sahiptim. Tam burada, şu anda, ben Autumn'a sarıldım, o da bana sarıldı ve bu yeterliydi. Mükemmeldi.

"Mutlu Noeller Weston," diye fısıldadı kulağıma. "Mutlu Noeller, Autumn," dedim kısık sesle.

Kucağımdan kalktı ve bana bakmadan tekrar banka oturmaya gitti. Bakmadan duramadım. Kutsal Tanrım, ıslıl ıslıldı. Yanakları pembeleşmişti ve gözleri karanlık ve derindi... özlemle mi? Olamazdı. Vücudum kırılmıştı. Ona verecek hiçbir şeyim yoktu ama yine de o gözleri benim üzerimde ağlıyordu, tepeden tırnağa her yerimde, alt dudağı dişlerinin altında yavaşça geri çekilirken.

Sanki beni öpmek istiyormuş gibi.

Anons hoparlörleri treni anons ederek o anı böldü.

Günlüğü aldı, bavulunun sapını tuttu ve bana küçük bir el salladı. "Yakında görüşürüz."

Başımı salladım, artık tenim soğuktu, içimde sıcaklık ve umut yükseliyor, yeni hayatımın buzlarını, umutsuzluğunu ve ıstırabını eritiyordu. Ama zaman ve

Mesafe bu anı öldürürdü, tıpkı kanepedeki gecemizi öldürdüğü gibi. Amherst'e döndüğünde kalbini koruma yeminini yinelemişti.

Ve yapmalı da.

Trene güvenli bir şekilde binene kadar onu izledim ve tren istasyondan ayrılana kadar yerimden .

Üç gün sonra, evimde, cehennemden gelen bir Noel olacağı kesin olan şey için toplandım. Annemin eski evi muhtemelen Tekerlekli sandalye icat edildi. Gezinmek çok zordu. Bir çift eldiven ayarladım

bavuldaki kıyafetlerimin üstüne koydum ve diğerini üzerimde tuttum. Çünkü acıyı dindirmekte çok iyiydiler.

Paul'un gümüş sedanıyla doğuya doğru giderken, yolcu koltuğundan dışarı baktım.

Paul vurup radyoda Steely Dan'e ıslıkla eşlik ederken.

"Sonbahar Nebraska'ya mı gidiyor?" diye sordu.

"Evet."

"O nasıl?" "İyi." Bir

gülümseme sakladım.

Beni hayata döndürüyor.

CHAPTER Nineteen

Sonbahar

17 Ocak 20-

Weston bana bu günlüğü 'dünyayı kurtar' Harvard projem için fikirlerimi ve konseptlerimi yazmam için verdi. Ama sanırım ben bunu bir günlük olarak kullanacağım.

Bunun yerine duygu ve düşüncelerimi yazmak için normal bir günlük tutuyorum. Bir çıkışa ihtiyacım var. Ruby artık benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Nadiren mesaj atıyor ve telefonumuz konuşmalar kısa sürüyor. Uzun uzadıya konuştuğumuzda, sesi hala dalgın geliyor. Meşgul olduğunu ve İtalya'da yaşadığını biliyorum ama onu özliyorum. Julie ve Deb'le birkaç kez koridorun aşağısında takıldık ama çoğunlukla Weston'la birlikte olmayı seviyorum.

Nebraska'daki Noel'den döndüğümünden beri çok fazla takılıyoruz. Neredeyse her gün ve neredeyse her gece telefonda konuşuyoruz. Bazen saatlerce. Onunla birlikte olmak çok kolay. Çene çalmak zorunda değilim, o da benim kadar dedikodudan nefret ediyor ve önemsiz şeylere sabrı yok. Onunla birlikte olmak bir aynayla birlikte olmak gibi. Onun gözlerinde kendi yansımamı görüyorum ve gördüğüm kızdan gerçekten hoşlanmaya başlıyorum. Umarım birlikte geçirdiğimiz zaman benim için olduğu kadar onun için de değerli olur.

Ekonomi diplomasına çok yaklaştı ve bunun ona hiç keyif vermediğini biliyorum. Weston'ın içindeki bir şey dışarı çıkmak için yalvarıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama sayılardan daha derin bir şey. Belki de içindeki her neyse Suriye'nin kumlarına gömüldü.

Suriye'nin Kumları. TV için yapılmış bir filme benziyor.

Weston'ın bildiğinden çok daha fazla verecek şeyi var. Bence yeni hayatına biraz daha alıştığında, o şeyi bulacak ve kıracak. onu tutan her şeyden . Onu tutan felç değil. onu kapana kısırdı, ama soyut bir şey. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama bir gün muhteşem olacağını biliyorum.

Weston söz konusu olduğunda "muhteşem" kelimesini çok kullandığımı fark ettim.

Evet, yeminlerimi hatırlıyorum ve onlara sadık kalıyorum. Weston'a markette onlardan bahsettim - çünkü hepsi derin ve anlamlı Ürün reyonunda konuşmalar oluyor, değil ? Hâlâ kendim üzerinde çalışmam gerekiyor. Ama kendime giderek daha fazla güveniyorum.

Weston'a her geçen gün daha güveniyorum.

Bu kelimelere bakıyorum ve ne anlama geldiklerini bile bilmiyorum. Ona ne için güveneyim? Neredeyse bir yıl önce kanepede öpüştüğümüz o geceyi düşünüyorum. Bunu çok düşünüyorum. Gerçekten dürüst olursam neredeyse her gün (ve kendi günlüğümde değilse başka nerede dürüst olabilirim?). I acaba o da bunu düşünüyor mu? Muhtemelen düşünmüyordur. Ya da düşünüyorsa bile, bu sadece 'diğer hayatında' olan bir şeydir. Vücudunun seksi ya da cinsel olamayacak kadar hasarlı olduğunu düşündüğünden şüpheleniyorum. Benim naçizane fikrime göre ikisi de doğru değil. Onun iyiliği için, umarım bu hafta sonu doktor randevusu bunu doğrular.

Üç günlüğüne Boston'a mini bir tatile gidiyoruz. Weston'ın yıllık büyük fiziksel muayenesi ve kontrolü var. Bir otelde kalacağız (ayrı odaları TYVM) ve randevusundan sonra yemeğe gideceğiz. Belki Boston'da turistik bir şeyler yaparız ya da Paul ve annesiyle akşam yemeği yeriz... Aslında ne yapacağımız umurunda değil.

Sadece onunla olmak istiyorum.

Bu yanlış mı? O Connor'ın en iyi arkadaşı. Ama Connor gitti ve sözlerini de yanında götürdü. Bunun olması gerekiyor muydu diye merak etmeye başladım. Bunun için Bana başından beri inandığım şeyi, güzel kelimelerin arkasında gerçek bir şey yoksa hiçbir şey ifade etmediğini gösterdi. O mektupları ve şiirleri seviyordum ve Connor da bunu biliyordu. Ama onları bir musluk gibi açıp kapattığını fark ettim. Nasıl bu kadar derin yazabildiğini, beni yanında tutacak kadar kendine çekebildiğini defalarca düşündüm. İhtiyacı olduğunda kullanmak için.

Beni incitmek istediğini sanmıyorum - ailesinin baskısı altında gerçek bulmaya çalıştığını biliyorum. Ama gerçek şu ki, beni manipüle etti. duyguları onurlandırmak yerine.

Gerçeklerden bahsetmişken, ben de duygularıma saygı göstermedim. O sözlerle çizdiği ilişkiyi o kadar çok istedim ki kendimi kaybettim. Kendimi tekrar tekrar ona teslim ettim. Şu anda duygularımı onurlandırmalıyım, Hepsi Weston için.

Ve hiç de yanlış hissettirmiyor.

CHAPTER *Twenty*

Weston

"Ritz-Carlton mı?" Sonbahar kuşkuyla sordu. Dışarıya baktı Uber'imiz otelin önüne yanaştığında camı açıp koluma hafifçe vurdu. "Güzel bir otelde kalacağımızı söylemiştin."

"Ritz güzel bir otel," dedim.

"Beş yıldızlı lüks bir otel," dedi. "*Güzelden* biraz daha fazlası, dostum."

Uber şoförü tekerlekli sandalyemi getirdi. İçine geçtim ve Autumn bir görevli yaklaşırken her iki valizimizi de arkasına aldı.

"Daha önce hiç lüks bir otelde kalmamıştım," dedim. "Kaldınız mı?"

"Hayır, hiç kalmadım," dedi. "Bu bir ilk."

Birbirimize bilmiş bilmiş baktık. İki burslu çocuk biraz şımartılıyor. Bunu ona verebildiğim için zihinsel olarak kendime beşlik çaktım.

Ben giriş işlemlerimizi yaparken, Autumn pırıl pırıl mermer zeminleri, zarif aydınlatma armatürleri ve zengin mobilyalarıyla zarif lobiye bakakaldı.

"Bu çılgınlık," dedi. "Bana bahsettiğin Connor'ın veda parasıyla bunu karşılayıp karşılayamayacağını sormak ayıp mı?"

"Bana her şeyi sorabilirsin," dedim. "Ve hayır, para onun değil. O parayla bir cimri gibi yaşıyorum. Bundan nefret ediyorum ama yine de..."

"Biliyorum," dedi asansöre doğru giderken. "Nefret ediyorsun ama buna ihtiyacın var."

"Şimdilik var. Ama bu seyahat Sam Amca'dan gelen küçük bir ikramiye çeki sayesinde. Bir çeşit emeklilik ayarlaması. Bunu harcamak için doğru zaman ve yer olduğunu düşündüm."

Ve harcamak için doğru kişi.

Bana gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim Weston. Bu çok hoş bir sürpriz."

"Hemen ağlamaya başlama, daha sadece asansörleri gördük." "O zaman benim için güzel şeyler yapmayı bırak," dedi gülerek ve Kokla.

"Doktor randevuma benimle gelmenin intikamı." Asansör bizim katta açılırken söyledim.

Amherst'te tekerlekli sandalyeyle nereye gidip gidemeyeceğimi çok iyi hesaplamıştım ama Boston eski, kolonyal bir şehirdi. Sadece tuğla kaldırımlar bile sorun yaratabilirdi ve desteksiz bir yerde sıkışıp kalma riskini göze almak istemedim.

Güzel hikaye, Çorap Çocuk. Autumn'un bir oda ötede uyumasının bununla bir ilgisi olmadığına eminim.

Boston Common'a bakan bitişik odalarımız vardı. Halk Bahçeleri. Sonbahar bağlantı kapısından içeri henüz bir dakika bile olmamıştı.

"Bu muhteşem. Banyonuzu gördünüz mü? Banyoyu görmelisin."

Tezgahlar ve duş gri mermerdi, koridor sandalyemin sığabileceği kadar genişti ve barlı bir küvet vardı.

"Her şey erişilebilir, değil mi?" dedi. "Ve sonra bazıları."

"Tanrıya şükür. Biliyor musun, bu hafta sonu nereleri gezebileceğimizi araştırıyordum ve birçok yerin senin için ya imkansız ya da çok zor olması beni sinirlendiriyor."

"Anladığım kadarıyla Hop On and Off otobüs turu söz konusu değil?"

"Evet," dedi dikkatle. "Liman gezileri ve Özgürlük Yolu'nun yüzde doksanı da öyle."

"Boston eski. Bunu bekliyordum."

"Seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. "Beni çok rahatsız ediyor."

"Fark ettim." Etrafıma bakındım. "Bu konuşmaya devam edebilir miyiz? banyo *olmayan* bir yerde?"

Autumn'un gülümsemesi geri döndü. "En iyi sohbetler banyolarda ve ürün reyonlarında olur."

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ana odaya döndüğümüzde, dudaklarının olduğu yerdeki tenime dokunma isteğime direndim.

Her iki odamızda da pencere kenarında bir çalışma masası, kral boy bir yatak ve karşı duvara monte edilmiş büyük bir düz ekran TV vardı.

"Burası oldukça havalı bir , Weston," dedi Autumn, elini uzatırken. Pencere perdeleri ve Common'ın geniş alanını seyrediyor. "Belki de benim kanım için fazla süslü."

"Hayır. Tam sağladın."

Gülümsemesi güzel ve biraz da utangaçtı. "Üstümü ve sonra doktoruna gidebiliriz. Sonra yemek yer miyiz?"

"Evet."

"Nereye gidiyoruz?"

Sırıttım. "Güzel bir yer."

Boston Tıp Merkezi'ne taksiyle gittik ve beşinci kattaki Ortopedi ve Omurga Uzmanları bölümüne yönlendirildik.

"Bir kafeye gitmek ya da istemediğine emin misin?" Giriş yaptıktan sonra sordum. "Bu randevu biraz uzun sürecektir."

"Hayır, ben iyiyim," dedi Autumn kas spastisitesi üzerine bir broşürün arkasından. "Beni meşgul edecek bir sürü okuma materyali var."

"Sürükleyici bir konu," diye mırıldandım.

Elini koluma koydu, mavi balıkçı yaka kazağı, uzun siyah eteği ve botlarıyla büyüleyici görünüyordu. "İyi misin?"

"Elbette."

"Yani, gergin misin?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Bana plato çizdiğimi söyleyeceklerini biliyorum. Walter Reed'deyken, herhangi bir yaralanmadan sonraki altı ay içinde ortaya çıkacağını söylemişlerdi. Dokuz aya yaklaşıyorum."

"Bunun için üzgünüm Weston."

Omuz silktim. "Sadece ayağa istiyorum. Sadece bir kez." Kolumu sıktı. "İsteddiğini biliyorum."

İçimi hafifçe çektim. Autumn kendimi daha iyi hissetmem için bana zaman saçma sapan şeyler söylemedi ya da kimsenin istemediği bir hayatın içinde debelenip durduğum için 'ilham kaynağı' olduğumu söylemedi. Bir konuda kendimi kötü hissetmem gerekiyorsa, kötü hissetmeme izin verirdi.

Ve ironik olan şu ki, onun yanındayken kendimi daha az boktan hissediyorum.

"Ama gerçekten iki saat ya da daha fazla sürebilir," dedim. "İki farklı doktor beni muayene edecek."

"Ben iyiyim," dedi. "Alt katta bir Starbucks büfesi gördüm. Bir kahve alıp rahatlayacağım."

Zorlamadım, ikinci doktoru sormadığı için rahatlardım.

-Benimle bir daha asla seks yapamayacağım tüm yolları tartışan bir ürolog.

Muayene odalarının kapısındaki hemşire elindeki panoya baktı. "Weston Turner?"

"oku," dedi Autumn ve omzuma vurdu.

Bir odaya yönlendirildim ve hastane önlüğü giymem istendi. Birkaç dakika sonra Dr. Cerenak geldi. Kel kafalı, genç bir adamdı ve bilgi aktarma aracı olarak kendi sorularını sormayı ve cevaplamayı seven dostane bir tavrı vardı. Beni iyice muayene etti, ardından tekerlekli sandalyeye uyum, bası yaraları ve kas spazmları hakkında sorular sordu.

Spazmlar hakkında "Berbatlar ve çok sık oluyorlar," dedim. "Neden bacaklarımda ağrı hissetda bu lanet spazmları , anlamıyorum."

"Size bir reçete vereceğim," dedi Dr. C. "Ama masaj ve akupunktur da yardımcı olabilir."

"Daha fazla iğne," diye mırıldandım. "Harika."

Dr. C değiştirilen kalçamın etrafını elle yokladı, sadece hafif bir baskı hissediliyordu. Sonra sırtımı muayene etmek için hareket etti, parmakları omurgamdan vurulduğum yerdeki yara izlerinin üzerine bastırdı.

Yara yerinde buzhis alevlenirken, "Lanet olsun," dedim. "Az önce ne yaptın sen?"

"Bu acı verici mi?"

"Hayır," dedim. "Sadece sıcak... ve soğuk ve karıncalanıyor. Çok fazla his var ve hareket ediyor. Sırtımın üst kısmında ve göğsümde hissedebiliyorum. Ne

değil mi?"

"Yönlendirilmiş his," dedi Dr. C. "Bu senin yeniden düzenlenmen duyusal yollar, sağlıklı omuriliğinin bittiği ve hasarın başladığı yerde birleşiyor." Muayenesine devam etti. "Bazı omurilik bu bölgenin uyarılmasının zevkli olabileceğini bildiriyor."

"Yüzlerce kez dokundum ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu hislerimi geri kazandığım anlamına mı geliyor?"

"Yolların yeniden düzenlenmesi aylar sürebilir. Bu bir ilerleme mi? Pek sayılmaz. Sınav tamamlandıktan sonra size ne durumda olduğumuzu söyleyeceğim."

Otur demek istiyorsun.

Dr. C, ağrı ve basıncı değerlendirmek için bacaklarımı altı inçlik iğnelerle dürttü. Nefesimi tuttum, kalbim çarpıyor ve beynimin kabul etmesini istiyordum. Hiçbir şey yoktu. Basıncı var ama ağrı yok. Dr. C konuşmadan önce kararın ne olacağını biliyordum.

"Sanırım eksik SCI'nizin stabilize olduğunu söylemek yanlış olmaz," dedi. "Bu sizin için ne anlama geliyor? Muhtemelen bundan sonra duyusal veya motor fonksiyon açısından önemli bir değişiklik görmeyeceksiniz."

"İşte bu, demek istiyorsun," dedim.

Başını salladı. "İşte bu kadar. Ama robotik alanında muazzam ilerlemeler var. Kas tonunuz iyi; kendinizi formda tutuyorsunuz. Eğer ilgileniyorsan, bu yaz başlayacak yeni bir deneme için seni listeye ekleyeceğim."

"Ne için bir duruşma?" Kafamda *bu cümle* tekrar tekrar çalınırken donuk bir *şekilde* sordum.

"Belden aşağısı felçli bir kişinin beline, bacaklarına ve ayaklarına oturan robotik bir dış iskelet kullanarak yürümesini sağlayan yeni bir teknoloji. Bence harika bir aday olursunuz."

"Yürü," diye mırıldandım. "Eğer ayağa kalkabilirsem," dedim. "Ayağa kalkmak istiyorum."

O lanet sandalyeden *ayağa* kalk. Rehabilitasyondaki parmaklıkların üzerine değil. Gerçek bir yerde."

Sonbaharla birlikte.

"Deneme sizin için doğru olabilir. İlk olarak askeri gazilere sunuluyor." Dr. C elini omzuma vurdu. "Adınızı listeye ekliyorum."

Yirmi dakika sonra Dr. Rinsky, Dr. C'nin yerini aldı. Ürolog, saçları ağarmış, nazik bir gülümsemesi olan ve son derece açık sözlü, yaşlı bir adamdı.

bir şekilde. Bana bağırsak hareketleri, kateterizasyon ve sindirim hakkında binlerce soru daha sordu.

"Peki ya ereksiyon?" "Ne olmuş onlara?"

"Herhangi bir şey başarıyor musun?" "Denemedim."

Dr. Rinsky notlarından başını kaldırdı. "Hiç denemediniz mi?"

"Tamam, denedim ama sonsuza kadar sürüyor ve bitiremiyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu asla normal bir hayatım olamayacağı anlamına geliyor."

Çünkü bu o.

"Şart değil," dedi Dr. R. "Doğru koşullar altında, doğru partnerle ve bolca iletişimle normal bir hayat sürmeniz fazlasıyla mümkün."

Dişlerimi sıktım. "Bir kadının buna katlanmasını beklemek aşağılayıcı ve yanlış." Belimden aşağısını gösterdim.

"Sizi önemseyen biri bunu utanç verici ya da 'size katlanmak' olarak görmez. Aksine, bunun senin hayatının bir parçası olduğunu anlar. Seninle olmak demektir."

"Evet, tamam, artık giyinebilir miyim?"

Dr. R gözlüklerini çıkardı ve ellerini kavuşturdu. "Sende var mı Tıp mesleği dışında bu konuda konuşabileceğiniz kimse var mı? Belki iyi bir arkadaşınız ya da babanız-?"

"Hayır," dedim. "Arkadaşlarım ve babalarım yeni bitti."

Duvardaki raftan bana bir broşür uzattı: *Omurilik Yaralanması ve Cinsellik*. "En azından bunu bir oku."

Onunla dalga geçmek için broşürü aldım. Kitap değil de broşür olmasının bir nedeni vardı; SCI sonrası seks birkaç katlanmış sayfada özetlenebilirdi.

"Ve Weston," dedi Dr. Rinsky, "vücudunuz eskisi gibi değil, ama olduğundan daha fazlası olabilir. Şu anda senin için diğer her şey gibi daha çok çalışmalısın. Buna aldırış etmeyecek bir kadın bulmak da dahil. İşler senin için biraz farklı. Ve sizi temin ederim ki böyle bir kadın gerçekten var."

Bana gülümseyerek veda etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Sonbahar var.

Gezegende birlikte olmak istediğim başka bir kadın yoktu ve sınırlamalarımı görmezden gelebilecek biri varsa o da oydu. Ama o istese bile

daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlaması ne kadar sürerdi? Aylar mı? Yıllar mı? Dolu dolu bir hayatı hak ediyordu. Gebe kalmak için bir laboratuvara ihtiyaç duymadan çocuk sahibi olmayı hak ediyordu. Merdiven olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalmadan istediği yere gidebilmeliydi.

Bir de onu nasıl manipüle ettiğin ve aylarca yüzüne karşı yalan söylediğin gibi küçük bir mesele var.

Giyinmeyi bitirdim ve broşürü çöpe attım.

Autumn'un yüzü beni görünce aydınlandı ve bekleme alanında ona katıldığım da düştü. "Haberler kötü mü?"

"Beklediğim buydu. Bundan daha iyi olamayacağım," dedim. "Asla yürüyemeyeceğim. Beni bir robota dönüştürmeden olmaz."

"Özür dilerim," dedi. "Otele geri dönmek ister misin? Dışarı çıkmayı unutalım. Oda servisi sipariş edebiliriz-"

"Hayır, ben dışarı çıkmak istiyorum. Seni yemeğe çıkarmak istiyorum.

Söz verdim." "Evet, ama eğer buna hazır değilsen-"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Seni mum ışığında bir masada görmeli ve alev in gözlerindeki altın benekleri aydınlatmasını izlemeliyim.

Düşüncelerimdeki hafif beni şaşırttı ve Tıp Merkezi'nden ayrıldığımız da kötü ruh halim hafiflemişti.

O gece, bir zamanlar on dakika süren duşu otuz dakikada sonra koyu gri takım elbisemi, beyaz gömleğimi ve bordo kravatımı giydim. Alt kattaki Artisan Bistro'da rezervasyon yaptırmıştım. Koridorda buluştuk.

Odamızın dışında onu görünce nefesim kesildi. Kloş eteğinin üzerinde siyah çiçekler ve sarmaşıklar olan beyaz bir elbise giymişti. Siyah topuklu ayakkabıları ve siyah bir debriyaj çantası vardı. Yakut kırmızısı dudakları dışında çok az makyaj yapmıştı.

Çünkü dikkatleri ağzına çekmek istiyor. Öpülmek istiyor.

Son zamanlarda Autumn'la ilgili düşüncelerim kontrolden çıkıyordu ve sonunda onun da bana aynı utanmazlıkla baktığını fark ederek sakinleşmek için mücadele ettim.

"Tehlikeli derecede yakışıklı görünüyorsun," dedi. Yanaklarına pembe bir kızarıklık yayıldı.

Boğazım kurudu. "Tehlikeli bir şekilde mi?"

"Evet," dedi. "Kızlara aptalca şeyler yaptıran türden bir yakışıklı."
Ne gibi?

Çaresizce sormak istedim ama sormadım. Benimle ilgili hiçbir şey tehlikeli değildi. Artık değil. Bu sandalyede değil.

Ama sandalyede bana bakmıyor. Sadece bana bakıyor.

Çünkü onun gibi kadınlar var.

"Benim sıram," dedim an çok uzadığında ve sessizleştğinde. "Sen bak..."

Çok güzel. Çarpıcı. İnanılmaz. Hepsi doğru ama sıkıcı. Klişe. Zihnim neredeyse bir yıldır hiç olmadığı kadar havalandı ve hiçbir 'arkadaşın' bir arkadaş söylemeyeceği kadar iyi bir iltifat besteledi.

Çok zarıfsınız. Boynunun çizgisinde şiirsellik var.

Göğüslerinin kıvrımı ve dudaklarının yayı. Senin kompozisyonun mükemmel ve ben her mısrayı bilmek istiyorum...

"Weston?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Güldü. "Sanırım bana bakıyorsun." "Bakıyor muyum? Özür dilerim..."

"değil," dedi. "Şaşkın sessizlik hoş bir iltifattır."

Yeterli değildi. Bir kadın için yeterli .

Beni birkaç cümleye sığdırdı, kalbimi çırılçıplak, çıplak, nabız gibi atan ve kelimelerle dolu bir şekilde koydu. Ölüp gittiğini sandığım ama hâlâ orada olan kelimeler.

Gömülü ve silik, ama hala orada.

CHAPTER *Twenty-One*

Sonbahar

Otelin bistrosunda küçük bir masaya oturduk, aramızda bir mum yanıyordu. Giyinmiştik ve etrafımız romantik bir ambiyansla çevriliydi. Birlikte yüzlerce kez takılmıştık ama ilk kez bir randevu gibi hissetmiştik.

Weston bu şekilde mi planladı?

Gözlerimi ondan alamıyordum ve elmas gibi keskin zekâsının bunu bilmemesine imkân yoktu. Eğer sorarsa, ne diyeceğimi bilmiyordum. Weston'ın takım elbise giymesinin yasadışı olması gerektiğini, çok güzel olduğunu ve onunla birlikte olmanın beni mutlu ettiğini söyledim.

Tanrım, bu bir randevu demek. Değil mi?

Yemek boyunca Weston sohbet etmek için çabaladı. Birden fazla kez, bir şey söylemenin eşiğindeymiş gibi göründü, sonra fikrini değiştirdi ve yemeğini itmeye geri döndü. Onu rahat bıraktım. Ne de olsa bugün kötü haberler duymuştu, beklese de beklemese de. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı, her saniye gözleriyle onu soyan birine değil.

Yemek güzeldi ve Weston hafif bir sohbet yaptı ama her gibi değildi. Üst katta, kapımızın dışında bir yerde oyalandık. Gergin bir sessizlik. Yine Weston bir şey söylemek üzereydi ve ben geri çekilmem gerektiğini hissediyordum, ancak onu baş etmesi için yalnız bırakmak yanlış geliyordu.

"Bütün kahveyi tatlıda içtim," dedim sonunda. "Hiç yorgun değilim. Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?"

"Bilmiyorum..." Eğilip sağ baldırını tutarken yüzünü buruşturdu. "Lanet olası spazmlar."

"Biliyor musun, bugün bunlara yardımcı olabilecek bir şey aldım. Getireyim ve üstümü değiştireyim. Yirmi dakika sonra görüşürüz?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Tamam."

Pijama pantolonumu ve önü düğmeli gömleğimi giyerken yatağımın üzerindeki hediye çantasına baktım. Doktorun muayenehanesindeki bekleme odasında, SCI'li insanların sinirlerini uyarmak için masajın faydalarını anlatan bir broşür okumuştum. Akşam yemeğinden önce otelin spasına gittim ve bir şişe masaj yağı aldım.

Odalarımızı ayıran kapıya hafifçe vurdum. "Evet," dedi.

Yatağın üzerinde oturmuş, bir yastıkla yatak başlığına yaslanmış, üzerinde bir tişört ve uyku pantolonu vardı. Takım elbise içinde olduğu kadar yıkıcı görünüyordu. Birdenbire ona masaj yapma fikrim o kadar da masum gelmemeye başladı. Ellerimi çıplak tenine koymak onun yararından çok benim yararımymış gibi geliyordu.

"Bekleme odasındaki broşür okumalarım işe yaradı," dedim. "Masajın çok fazla ağrı ve stresi hafifletebileceğini okudum. Düşünüyordum da... sırtınızı ovabilir miyim? Eğer istersen. Aslında geciktin. Ayda birkaç kez eğitilmiş profesyonellerden masaj yaptırmalısın. Belki yarın spa'dan sana bir randevu alabilirim?"

Gevezelik ettiğimin farkındaydım. Weston'ın yanında hiç gevezelik etmezdim.

Bu konuda bir yetişkin gibi davranabilirsin. O senin arkadaşın.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"değil," dedim. "Yapmak zorunda değiliz. Sadece yardım etmek istedim." "İstedğini biliyorum."

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu ve ben de yatağa doğru yaklaştım. "Acı çekiyor musun? Bana gerçeği söyle."

"Gerçek," diye mırıldandı küçük, acı bir kahkahayla.

"Weston-"

"Gerçekten bana dokunmak mı istiyorsun?"

Ben ona mükemmel olduğunu nasıl söyleyeceğimi düşünürken, o kendi algısıyla çok kötü mücadele ediyordu. Bu arada ellerim acele edip ona dokunabileceğim kısma gelmek için can atıyordu.

"Sanırım yardımı olur," dedim, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ama sadece rahat olursan."

Bir an sessiz kaldı, keskin ifadesi yerini gerginliğe bıraktı. Başını salladı, sonra tişörtünü çıkardı.

Yağ şişesi neredeyse ellerimden kayıyordu. Kanepede geçirdiğim gece, sıcak kan dalgaları arasında kükreyerek geldi. Üstümde ve üzerimde hissettiğim vücut nihayet ortaya çıkmıştı ve her santimi hatırladığım kadar sert ve belirgindi. Göğsü, V şeklinde sivrilen pürüzsüz bir göğüs kasları düzlemiydi. Karın kasları keskin ve sertti. Ama kolları...

Aylarca sandalye itmek Weston'ın kollarını bir sanat eserine dönüştürmüştü. Bakışlarımı pazularından, omuzlarından ve hatta ön kollarından -Özellikle de bronzlaşmış, pürüzsüz teninin altında belirgin ve kesik olan ön kolları. "Yüzüstü yatayım mı?" diye sordu.

"Ah, evet. Lütfen."

Yatağa uzandı ve gövdesini yana çevirerek bir bacağını da yanına çekti. Karnının üzerine uzandı, yüzü yatağa dönüktü. Yastık.

Şampanya rengindeki yağdan birkaç damlayı, önü kadar belirgin olan sırtına döktüm. Sıcak teninin altında sert kaslar vardı. Yağı kürek kemiklerinin pürüzsüz mükemmelliğine ve aralarındaki vadiye sürdüm.

"Bu iyi mi?"

Yastığa doğru başını salladı, sesi çoktan bulanıklaşmıştı. "Bu mükemmel." "Ben de öyle düşünmüştüm," dedim rahat bir nefes alarak.

"Broşürde bunun vücudunuzu uyarmak için önemlidir."

Ellerimi sırtında gezdirdim, sıkı düğümleri yoğurdum ve parmak uçlarımı mükemmel yontulmuş sırtının kıvrımları boyunca bastırdım, aşağı ve aşağı-

"Kahretsin," diye bağırdı Weston, gövdesi ellerimin altında aniden kıvranmaya başladı. Ellerini çektim. "Ne? Özür dilerim. Seni incittim mi?"

"Hayır, hayır, yara izi. Vurulduğum yer. Ona dokunduğumda garip bir tepki veriyor." Yatağa geri yerleşti. "Doktor bugün bana bundan bahsetti. Üzgünüm, seni uyarmalıydım."

Bakışlarım pantolonunun bel bandına kayd, orada bir yara izinin beyaz dikişi görünüyor ve omurgası boyunca uzanıyordu.

"Nasıl bir his?" Ben sordum.

"Göğsümde bir sarsıntı hissettim. Soğuk, sıcak, karıncalanma." "İyi mi kötü mü?"

Bir an için sessiz kaldı. "Güzel," dedi sonunda. "İyi hissettirdi."

"Devam edeyim mi? Yavaşça mı?"

Yastığa doğru başını salladı. "Evet. Devam et."

Ellerimi belinin iki yanında gezdirdim, sonra tekrar sırtının alt kısmında gezdirdim. Keskin bir nefes aldı ve sırt kasları lezzetli bir güç ve kuvvet oyunuyla gerildi.

"Durmaliyim," dedim. *Birçok nedenden dolayı.* "Sana zarar veriyor gibi görünüyor."

Buna cevap vermedi ama "Durabiliriz. Daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim sen."

, benden bir şey yapmamı beklediği izlenimine kapıldım. Bir şeyler yap.

"Gidip ellerimdeki yağı yıkayacağım." "Harika," dedi.

Banyoya gittim ve ellerimi sabun ve suyla yıkadım. Yağ durulandı ama onun teninin anısını avuçlarımdan çıkaramadım. Aynadaki kızın yüzü kızarmıştı, gözleri parlıyordu ve Nabız atışları.

Az önce ne oldu?

Odaya tekrar göz attım. Weston gömleğini tekrar giymiş, bir yastığını başucuna, diğerini de kucağına dayamış, oturuyordu. Elinde kumanda, televizyon kanalları arasında geziniyordu. Tüm tavrı ve ifadesi çelişkili görünüyordu, ağzı aşağıya doğru çekilmişti ama gözleri parlıyordu.

Ne düşünüyordum ki ben? Onu rahatsız etmişim ve şimdi aramızdaki denge bozulmuştu. Şu anda samimi bir şey istemiyordu. Belki de hiç. Ve benimle değil.

Belki daha iyidir. Yeminim var. O benim en iyi arkadaşım. Bunu mahvetmeyeceğim.

Banyonun ışığını kapattım ve odaya girdim.

Weston gözlerini televizyondan ayırmadan, "*Pulp Fiction* oynuyor," dedi. "En iyi seçeneğimiz gibi görünüyor."

"Bir klasik," dedim. "Oturabilir miyim?"

Dev kralın bir tarafındaki yatakta ona katılmayı işaret ettim. Çünkü biz arkadaştık; birçok kez birlikte oturmuştuk ve aniden onun yanında bir sandalyeye oturmak için ısrar edersem bu daha da garip ve açık olurdu.

Başını salladı ve ben de yukarı tırmanıp yatak başlığına birkaç yastık yığdım. Filmi izledik ve bütün gece mücadele ettiğim duygu karmaşasına rağmen -ya da belki de onlar yüzünden- Bruce Willis saati için geri dönmek zorunda kaldığında gözlerim kaymaya başladı. O sahneden bir süre sonra tamamen daldım ve saatler sonra yarı uyanık bir şekilde geldim.

Işıklar kapalıydı.

Bir kol bana sarıldı.

İçgüdüsel olarak ona doğru kıvrıldım. Onun içine. Onun sıcak, güçlü bedenine ve kargaşa ile dengesizliğin olmadığı bir yere. Sadece huzur. Etrafımdaki kolu sıkılaştı. Göğsü derin bir iç çekişle yanağımın altında yükselip alçaldı.

Tekrar uyumadan önce gözlerimin arkasındaki karanlıkta son bir düşünce geçti.

gereken yer burası.

CHAPTER *Twenty-Two*

Weston

Kollarımda uyudu, vücudu benimkine karşı tereyağı gibi eridi. Onu cesaret edebildiğim kadar yakın tuttum, saçlarının elma tarçını kokusunu içime çektim. Sırtımda hâlâ duran masaj yağının daha hafif kokusuyla karıştı.

Aylarca süren hayaller, onun hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. ellerimi tenimde gezdirdi. Omuriliğimin dibindeki hassas sinir uçları düğümüne dokunduğunda sertleştirdi. O bana dokunurken hafif bir kıpırdanma hissettim ve hafif bir şey olmadığını görmek için döndüm. Yastıkla gizledim ama *lanet olsun*.

Ve Autumn'un elleri şehvet ve ihtiyaçtan daha fazlasını uyandırdı. Kelimelerimi kilitleyen duvarları yıktılar ve aniden yazmak istedim. Yazmaya *ihtiyacım vardı*.

Gecenin karanlığına kadar uykusuz bir şekilde bekledim, sonra dikkatlice kendimi ondan kurtardım. Sandalyeme geçtim ve pencerenin yanındaki masaya doğru ilerledim. Ay ışığında otel kırtasiyesini aldım ve yazmaya başladım.

Kalemim hiç durmadı ve içinden, yaralı ve nasırlı, kir ve suçlulukla kirlenmiş ellerle ona dokunmak için umutsuz, çaresiz bir arzu döküldü.

Şiir bittiğinde, kâğıdı bavuluma koydum. ve yatağa döndüm. Autumn'a bir daha uzanmadım. Yatağımın yan tarafına uzandım.

yatağa uzanmış, tavana bakarken kaçınılmaz gerçekler zihnimin karanlık manzarasında çınlıyordu.

Onu seviyorsun. Sözlerin geri geldi. Artık ona gerçeği söylemekten başka çaren yok.

Kirli Eller

*Sana nasıl bakabilirim,
gözlerim
anılar mı? Seni görüyorum
Altımda çıplak
Nefesini duyuyorum
Yakala
çalmadan önce
Benim olmayan bir öpücükle*

*Senin adını nasıl anabilirim, her
kelimenin ardından bir gerçek
gelmeliyken
Mutluluğunu yok eden? Kelimeler
benim felaketim
Onları hayata
döndürüyorsun.
Ölü bir bahçeden
bacaklarımın kemikleri
Ve bir arabanın motorunun yankıları
kaldı*

*Bu kirli ellerle sana nasıl
dokunabilirim?
Kir ve suçlulukla kaplı kırık
bedenimi mi itiyorsun?
O kadar da kırık hissettirmeyen hayatın
içinden Saat saat*

*Dakika dakika
iskele yıkılıyor*

*İkinci kez doğuyorum
En karanlık geceden Beklediğiniz
aydınlığa çıkarken
Keşke seni bu gözlerle görebilseydim Ve
bu nefesle gerçeği konuşabilseydim Ve
sana bunlardan daha gerçek ve iyi bir
şeyle dokunabilseydim
kirli eller*

PART V

February

CHAPTER *Twenty-Three*

Weston

Park yerinden yarış pistine doğru yola çıktım. Benim Amherst pistimden daha eskiydi, birkaç mil güneyde ve golf kulübünün aşağısındaydı. Erkekler ve kadınlar, ikisi arkada, biri önde, uzatılmış bir çerçevenin ucuna monte edilmiş üç tekerlekli üçgen şeklindeki sandalyelerde yarışıyordu. Yarışçıların bacakları önlerinde bükülmek yerine altlarına doğru kıvrılıyordu.

Ellili yaşlarının sonlarında, göbeğinin üzerinde bir rüzgarlık olan yaşlı bir adam küçük kalabalığın arasından sıyrılıp bana doğru yürüdü.

"Wes Turner?"

"O benim," dedim. "Ian Brown?"

"Bana Koç de." Elimi sıktı. "Frank yarışlarla ilgilendiğini söyledi?"

Omuz silktim. "Belki." Bir çift yarışçının virajda saatte otuz mil hızla ilerleyişini izledim. "Eskiden atletizm koşardım," dedim, dürüst olmanın beni öldürmeyeceğine karar vererek. "Hızlı olmayı özleyorum."

Ian sırtıttı. "Hiç şüphem yok. Bir sandalyeye bakmak ister misin?" "Elbette."

Onu modifiye edilmiş sandalyelerden birine kadar takip ettiğimde, çeşitli yerel takımların yarışçıları ve antrenörleri bana başlarıyla selam verdi. Ben de başımı salladım.

Koç, mavi çerçeveli bir modeli göstererek, "Bu sizin standart yarış arabanız," dedi. Soyulan boyasına ve yıpranmış koltuk aparatlarına bakılırsa yeni değildi. "Sandalyenizden transfer yapmak için bu yan bara tünemeniz gerekecek."

Bacaklarını koltuğun içine sokuyorsun. Popon buraya gelecek ve diz çökeceksin. Böylece kollarını büyük tekerleklerin üzerine koyarsın."

Tüm Massachusetts eyaletinin beni izlediğini hissederek sandalyemi yarışçının yanına park ettim ve Koç'un dediğini yaptım. Neredeyse kırımın üzerine devriliyordum ama bacaklarımı almayı başardım. Bu, göğsümü aşınmış deri şeridiyle aynı hizaya getirdi ve ellerime kolay erişim sağladı. tekerlekler.

"Nasıl dümen tutuyorsun?"

Koç bana ön tekerlekle aramda iz kompensatörü adı verilen bir yay mekanizması gösterdi.

"Pist sola kıvrıldığında, sola doğru bir vuruş yaparsınız. Pist düzleştğinde, sağa vuracaksınız. El molası burada."

"Tamam, gidelim."

Koç kıkırdadı. "Hadi gidelim, diyor." Başıma bir kask geçirdi ve bana, tekerlekleri çılgınca döndüren bir yarışçının ellerini korumak için hayati önem taşıyan özel, yastıklı eldivenler verdi.

"Başlamak için ağırdan alın," dedi. "Sadece hissetmeye çalışın."

"Elbette," dedim. "Güzel ve kolay." Koşarken taktığım iPod'un kulaklıklarını koluma taktım.

Imagine Dragons'ın "Natural" şarkısını ve yarışçıyı pistin iç şeridine yönlendirdim. Dengesini, normal tekerlekli sandalyeme göre ne kadar hızlı hareket ettiğini çabucak hissettim. Pist kompensatörüne vurmaya öğrenmem biraz zaman aldı ama sonra düzlüğe çıktım ve tekerlekleri daha hızlı ve daha hızlı döndürdüm.

Arkamda bir yerde Koç yavaşlamam için bağırdı.

Siktir et.

Müziğin sesini yükselttim.

Yol tekerleklerimin altından hızla geçiyordu, hiç hissetmediğim kadar hızlıydı.

bir koşucuydu. Kollarım çılgın atıyordu ve adrenalin damarlarımda dolaşıyor, beraberinde bir sürü anı taşıyordu. Keder, coşku, Geçmişin nostaljisi ve geleceğin olasılığı. Şarkı kulaklarımda çınılıyordu. Siktir git marşı.

Bu doğru, orospu çocukları, diye düşündüm. Uçurumun kenarındayım ama hala yüzüm yukarıda.

Kollarımı daha hızlı ve daha hızlı ittim, virajda kalmak için pist dengeleyicisine bir vuruş yaptım. Zamanlamam çok kötüydü, neredeyse çimlere düşüyordum ve kendimi düzeltmek için bir darbe daha vurmaya zorunda kaldım. *Onu da aştım ve*

başka bir şeride geçti, ki bu gerçek bir yarışta muhtemelen bir yığılmaya neden olurdu.

Ama hızlıydım. Lanet olsun, hızlıydım.

Son düzlüğe geldiğimde koç

Pistin ortasında kollarını sallıyordu. Kendimi yavaşlatmak için el frenini kullandım ve kaskımı çıkardım. Müziği kapattım, yerini diğer yarışçıların ve seyircilerin beni alkışlaması aldı.

Koç Ian yaklaştı ve ilk başta yüzünü buruşturmasının kızgın anlamına geldiğini düşündüm, ama kıcıyla gülüyordu.

"Tanrım, canlı bir tane var, millet." Omzuma vurdu. "Sen çılgın bir piçsin."

"Ekibinizde çılgın bir piç için yer var mı?" diye sordum. Soluk soluğa olduğum gerçeği sesimdeki çıplak umudu gizliyordu.

"Aslına bakarsanız var."

O öğleden sonra tekerlekli sandalyemi Amherst'in Yaratıcı Sanatlar Binası'nın koridorlarında sürüyerek Profesör Ondiwuje'nin ofisine gittim. Kapıyı çalmadan içeri girdim, ama profesör hiç şaşırmadan işinden başını kaldırdı, yüzünde eğlenen bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Kirli Eller "i avuç içimle masasına vurdum, zor nefes alıyordum.

"Tamamen boku yedim."

"Sizi görmek de harika Bay Turner," dedi Profesör O, masasından kâğıdı alarak. Gözleri kâğıdı tararken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bu sizin yazdığınız bir şiir mi?"

"Evet, öyle. Az neredeydim biliyor musun? Bir pistte, lanet bir tekerlekli sandalyeyle yarışıyordum."

Bir elini kaldırdı. "Şşş. Okuyorum."

O okurken sandalyemin arka tekerleklerini salladım, sinirlerimi ve hayal kırıklığımı dengemi korumaya odakladım. Sonunda,

Profesör O sandalyesinde arkasına yaslandı, hala şiiri tutuyordu, diğer elini ağzına bastırmıştı.

"Eee?" Tekrar dört tekerleğe çarparak sordum.

"Şiirler söz konusu olduğunda, bunun 'tamamen berbat' olduğunu söyleyemem."

"Önemli olan ne kadar berbat olup olmadığı değil; önemli olan onu benim yazmış olmam. Ben yazıyorum. Yazmak istiyorum. Ekonomi metinlerime bakmak beni fiziksel olarak hasta ediyor. Ve daha yeni bir yarış takımına katıldığımı söylemiş miydin?"

"Bana öyle geliyor ki, dostum - kendi şiirinde de belirttiğin gibi - travmanın karanlık ormanından yeni gün ışığına çıkıyorsun. Asıl soru, neden kutlama yapmıyorsunuz? Neden gurur duymuyorsun kendin mi?" Şiiri havada salladı. "Weston Turner, zaferlerinle gurur duymak için hayatından bir dakika ayır."

Sandalyeme çöktüm. "İsterdim *ama* beni hayata döndürdü ve bunu onunla kutlayamam."

Profesör O elindeki kâğıdı yere bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Ona gerçeği söylemediniz."

"Hayır. Ve şimdi tekrar yazabildiğime göre, ona söylemek zorundayım. Dolayısıyla, tamamen boku yedim." Ellerimi yüzümde , bana verdiği parmaksız eldivenlerin naylonu cildimi sertleştiriyordu. "Tanrım, sabote etmeden iyi bir şeye sahip olamıyorum."

"Ona gerçeği söylemekten seni alıkoyan nedir?"

"Onu kaybetmenin dışında mı? Onun sahip olduğum ilk gerçek mutluluk olması dışında mı?"

"Bundan daha fazlası var mı?"

"Ona yalan söyledim. Yüzüne karşı. Duygularını manipüle ettim..." Kendimden iğrenerek başımı salladım. "Sonunda kendine ve bana güven duymaya başladı. Hepsini yıkacağım ve bu onu *öldürecek*."

Profesör O başını salladı. "Yine de şekilde devam edemezsiniz, değil mi?" diye sordu nazikçe. "Çünkü sen onu seviyorsun, o da seni seviyor."

Sözleri kalbimi kamçıladi ve gözlerimi sıkıca kapattım. "Tanrım, belki. Bilmiyorum."

Ama kafamda bir film şeridi dönmeye başladı, Autumn ile geçirdiğim zamanın önemli anları. Uzun konuşmalar ve kahkahalar. Bana saçma sapan şeyler söylemesi ve benim ona duygusal olduğu için takılmam. Noel'de bana sarılması.

Hayatımda yaptığım tüm sekslerden daha iyiydi. Ritz'de bana nasıl baktığını, sandalyeyi değil beni gördüğünü. Asla sandalyeyi değil.

"O benim ruhuma aşık," dedi Connor. "Ve benim ruhum sensin..."

gıcırdadığını duydum ve sonra Prof Ondiwu je masasının kenarına oturdu ve elini bir hayır duası gibi omzuma koydu.

"Eğer sevgi varsa, bağışlanma umudu da vardır."

"Onun beni affetmesini istemiyorum," diye fısıldadım. "Onu incitmekten kaçınmak istiyorum."

"Bu imkansız olabilir. Ama ona verdiğin acı ne olursa olsun, affedilmeye layık olduğunu bilmelisin. Bana göre Wes, bu her zaman senin zırhının hatasıydı; onu o kadar güçlü inşa ettin ki

sizi korumaktan çok, imkansız ağırlığını taşımak için canınızı yakar."

Masanın arkasına geçti, bir çekmeceye uzandı ve maun tablanın bir form kaydardı. "Bu bir sınıf denetleme formu. .

Şiirinizi yazın ve etmeye hazır olun. Pazartesi sabahı ilk iş sizi görmeyi bekliyorum. İstisna yok."

Gazeteye bir can simidiymiş gibi uzandım. "Orada olacağım."

Gitmek için döndüm ve Prof O seslendi. "Wes, bir şey daha var." "Evet?"

"Onu kandırdığın için kendini affet. Bırak . Yeniden başlamaya söz verin ve bu sefer ona kalbinizden geçen en doğru sözlerden başka bir şey vermeyin. Çünkü *ikiniz* de bunu hak ediyorsunuz."

CHAPTER *Twenty-Four*

Sonbahar

Panache Blanc bu soğuk ve gri öğleden sonra neredeyse boştu. Weston ve ben arka tarafa yakın bir masaya kurulmuştuk, çalışma materyallerimiz etrafa saçılmıştı. Ben çalışmamın üzerine eğilmiştim, Weston ise ekonomi metinlerine neredeyse hiç dokunmuyordu. Sandalyesinin arka tekerlekleri üzerinde sallanmaya devam ediyor, elleriyle jantları ileri geri hareket ettirerek dengesini koruyordu.

"Şunu yapmayı kes," dedim. "Bana kompleks veriyorsun."

Dört tekerleğe düştü. "Kahve ister misin?"

"Elbette-"

Ben daha gitmişti. Hızlı ve kendinden emin bir şekilde fırının içinde manevralar yaptı, sandalyesini masaların arasından geçirerek tezgâha ulaştı. Aynı hızla geri döndü, fincanı bir elinden diğerine geçirdi.

diğerini yönlendirmesi gerektiğinde. Kahveyi araştırma malzemelerimin yanındaki masaya koydu, sonra sandalyesini tekrar arkaya yatırdı

"Ciddiyim Weston," dedim. "Bu beni çok geriyor." "Sen işine bak ve işinin başına dön Caldwell."

Bir peçeteyi toparlayıp ona doğru fırlattım. Hâlâ arka tekerleklerinin üzerinde tünemiş halde, canlı ve diri görünerek peçeteyi kolayca savurdu. Yarış takımına katılmak onun için harikalar yaratmıştı; artık haftada üç kez yeni ekiple antrenman yapıyordu ve mutlu görünüyordu. Hatta Amherst için yarıştığı zamanlardan bile daha mutluydu.

Ama bugünkü huzursuzluğuna bir anlam veremiyordum. Sık sık onu, gözleri düşüncelerle dolu, parçalanmış bir ifadeyle bana bakarken yakalıyordum.

Bir şeyler oluyor.

Bunu daha fazla inkâr edemezdim. Uçurumun kenarında duruyordum, atlamaya hazırdım ve anın tadını çıkarıyordum. Heyecan ve korkunun güçlü karışımı olan beklentinin tadını çıkarıyordum. Beni aşağıya itecek şeyi, anı, olayı, kelimeyi bekliyordum. Geliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Gözlerinde görebiliyordum.

"Yapacak işin yok mu senin?" Onu tekrar bana yakalayınca sordum. "Buraya ders çalışmaya geldiğimizi sanıyordum."

"Benden bu kadar."

"Yaklaşan büyük bir sınavın yok mu?"

Omuz silkerek sandalyesinde geriye doğru eğildi.

"Evet." "Ve?"

"Ben hallederim."

Sınıf çalışmalarına geri döndüm, hala Amherst'ten onur derecesiyle mezun olmayı hedefliyordum, böylece bir Harvard projesiyle geldiğimde ve eğer uygun bir aday. Ancak konsantrasyonum, beni etkisi altına alan ve bir türlü bırakmayan bir fikir karşısında dağıldı.

"Yani, Weston."

"Ee, Sonbahar." Tekrar iki teker üzerindeydi ve kuru bir sırtışıla beni tahrik etmeye çalışıyordu.

"Sana bir teklifim var." "Vur."

"Önümüzde üç günlük bir hafta sonu var ve ben de Nebraska'ya uçmayı . Benimle gelmek ister misin?"

"Ben mi?" Bir gümbürtüyle tekrar dört tekerleğin üzerine düştü.

"Ailenle tanışmayı mı kastediyorsun?"

"Şey, evet." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ve çiftliği görmek için. Bence hoşuna gidecek. Gün doğumu çok güzeldir ve güzel bir Manzara değişikliği."

Weston'ın yüz ifadesi acı ve özlemin bildik güreşine bölündü.

"Hayır diyebilirsin," dedim nazikçe.

"Gideceğim," dedi.

"Yapacak mısın?"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Bu çok hoşuma gider." Boğazını temizledi.
"Daha önce hiç çiftlikte bulunmadım."

"Harika," dedim. Dudaklarıma geniş bir gülümseme yayıldı ve göğsümde sıcaklık çiçek açtı. "Geleceğinizi haber veririm."

Cuma sabahı Nebraska'ya gitmek üzere yola çıktığımızda Weston beni evimin önünde karşıladı. O kadar karanlık ve karamsar bir ifade takınmıştı ki fikrini değiştirdiğinden emindim.

"Ne var yok?" Ben sordum.

"Sırt çantamı bulamıyorum. Hiç gördün mü?"

"Hayır. En son ne zaman aldın?"

"Emin değilim," dedi. "Birkaç gün önce mi? Dün gece eşyalarımı toplarken gittiğini fark ettim."

"Kahretsin, cüzdanını mı aldı?"

"Hayır, sadece okul ödevleri ve bazı kağıtlar..."

"Belki de fırındadır. Edmond'u arayacağım."

Weston yüzünde sert bir ifadeyle aramayı yapmamı izledi. "Tamam, yine de teşekkürler Edmond," dedim ve kapattım. "Diyor ki görmedi."

Weston başını salladı.

"Özür dilerim," dedim. "Umarım ortaya çıkar."

"Evet." Sıkıca gülümsedi. "Umarım."

Boston'a trenle, Logan International'a da taksiyle gittik. Hiçbir şeyimiz yoktu. Ancak havayolları Weston'ın tekerlekli sandalyesini kontrol etmesini istedi. Onu kapıya götürmek için bir havaalanı tekerlekli sandalyesi getirdiklerinde yirmi dakika beklemek zorunda kaldık.

Weston tekerlekleri itip , "Bu şey bir ton ağırlığında," dedi. "Neden kendi sandalyenizi tutamadığınızı anlamıyorum," dedim. "Bu sanki Birini protez bacağını çıkarıp havalimanının jenerik modelini kullanmaya zorlamak."

Weston omuz silkti. "Neyse o."

Güvenlikten geçmek için bekleyen kalabalığa katıldık. Sıra bize geldiğinde Weston tarama kapısından geçti ve kırmızı ışıklar söndü.

"Bu ," dedi bir TSA ajanı, onu yan bir alana yönlendirerek.

"Dedektörden geçemezseniz, değnekle üzeriniz aranacak."

Ajanın duygusuz ses tonundan hoşlanmadığım için dedektörden geçip ayakkabılarımı giydim ve ajanın Weston'ın üzerinde bir değnek sallamasını izledim. Sol kalçasının üzerinde biyledi.

"Orada neler oluyor?" diye sordu ajan.

Weston, "Titanyum kalça protezi, ayrıca omurgamda metal plakalar var," dedi. "Burada bir sürü donanım var."

Ajan kaşlarını çattı. "Bekleyin." Başka bir ajanla görüşmeye gitti ve geri döndü. "Efendim, daha kapsamlı bir taramaya ihtiyacımız olacak." Özel üst araması yaptıkları perdeli bir bölmeyi işaret etti.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Ben sordum. "O bir ABD gazisi. Ordu."

Adam elini bana doğru kaldırdı. "Hanımefendi, geri çekilmeniz gerekiyor. Hemen şimdi."

Weston bana " yok," dedi. "Her şey girecek."

Özel tarama alanına götürülürken dudağımı ısırdım. Birkaç dakika sonra bizim kapıya doğru ilerlemek için izin alarak dışarı çıktı.

"Bunu zorunda kaldığına inanamıyorum," dedim.

"Değil mi?" Weston ödünç aldığı sandalyeyi iterek, "Doğru," dedi. "En azından önce bana yemek ısmarlamalıydı."

"Ben ciddiylim. Aşırı görünüyor."

"Onlar sadece işlerini yapıyorlar." Sesi alçaldı. "Ama... teşekkürler sen."

Uçağa biniş öncesi grupta olmamız, yerimizi herkesten önce almamızı sağladı. Bir havayolu görevlisi Weston'ı jet yolundan geçirerek uçağın ön tarafındaki koridor koltuğuna götürdü.

Weston geçiş yaparken, "Uçuştan sonra size kendi sandalyenizi getirecekler," dedi.

Gidişini izledim ve kaşlarımı çattım. "Acil bir durum olursa ne olacak? Uçaktan nasıl ineceksin?"

Weston omuz silkti. "Eminim protokolleri vardır. Ama evet, tekerleksiz olmak garip hissettiriyor. Kapana kısılmış gibi." Biraz güldü. "Komik, ilk kez tekerlekli sandalyeye oturduğumda sanki bir parçam ölmüş gibiydi. Ama şimdi... Neredeyse hiç düşünmüyorum bile."

Küçük bir not defteri ve kalem aldım ve notlarımı yazmaya başladım. izlenimlerle . Bir fikir tohumu içimde tutunmaya çalışıyordu.

Weston kıkırdadı. "Kraliyet ailesine sert bir mektup mu yazıyorsun? FAA?"

"Olabilir," dedim. "Bu şeylerin bazıları saçmalık. Peki ya tualeti kullanarak mı? Uçuşumuz kısa ama ya Avustralya ya da Japonya'ya gidiyor olsaydık?"

'Siz' değil 'biz' dediğimi fark ettim; onunla egzotik bir yere seyahat etme fikri aklımdan geçerken düşünce trenim raydan çıkmıştı. Onunla bir kumsalda olmak

Cairns'de ya da Tokyo'da kiraz çiçeği ağaçlarının altında.

Weston'ın bakışlarından kaçındım ve defterime öfkeyle bir şeyler karaladım.

Lanet olsun, kızım. İçimdeki Ruby gözlerini devirdi. Sen tam bir gidicisin.

Omaha'ya indiğimizde, geminin geri kalanı uçaktan indik. Bir mürettebat gelene kadar on dakika boyunca boş uçakta tek başımıza oturduk.

"Gecikme için özür dilerim," dedi. "Sadece saha ekibinin tekerlekli sandalyenizi bulup getirmesini bekliyoruz."

"Elbette, sorun değil," dedi Weston, gergin yüzü ve sıkıca bağlanmış elleri bunun tam tersini gösteriyordu.

Yirmi dakika geçti.

"Bu çok saçma," diye mırıldandım. Koridorda çöpleri toplayan bir görevliye "Affedersiniz," diye sordum. "Sandalyesi nerede?" Ses tonumu eşit tuttum, ama artık öfkeden kuduruyordum.

Görevli bazı mürettebatla konuştu ve özür dileyen bir bakışla bize geri döndü. "Hâlâ bakıyorlar ama oturabileceğiniz bir sandalyemiz var."

karaya çıkmak için kullanın."

"Sandalyesini nasıl kaybedebilirsin?"

"Kaybolmadı. Bagajın geri kalanıyla birlikte-"

"Sorun *bagaj* değil," dedim. "Bu onun hareket kabiliyeti. Ona bu kadar dikkatsiz davranmamalısınız."

"Sonbahar." Weston başını salladı. " yok."

"Bu hiç iyi değil," dedim. "Buna katlanmak zorunda olmamalısın. Her zaman sandalyenizin yanında kalabilmelisiniz."

Uçuş görevlisi sıkıca gülümsedi. "Her ne olursa olsun, bir sonraki uçuş için gerçekten hazırlanmamız gerekiyor, bu yüzden mürettebata söyleyeceğim-"

"Hayır, teşekkürler," dedi Weston. "Ben burada bekleyeceğim."

Görevli sinirli bir şekilde iç çekti ve bizi yalnız bıraktı.

"Tamamen saçmalık," diye mırıldandım, dışarıda kaldırımda duran ve nerede olduğumuzu merak eden kardeşime mesaj attım.

Weston'ın tekerlekli sandalyesini getirene kadar yirmi dakika daha geçti.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın çok üzgünüm," dedim, koridordan aşağı indiğimizde.

Weston, "Senin hatan değil," dedi.

"Kendimi sorumlu hissediyorum. Yani, benimle gelmeni ben istedim." "Ben de kabul ettim."

"Biliyorum. Ben sadece..."

Her şeyin mükemmel olmasını istedim.

Bunun yerine, işler daha da kötüye gitti.

Kardeşim bizi kamyonetiyle dışarıda, kaldırımda karşıladı.

Kucaklaştıktan ve Travis ile Weston el sıkıştıktan sonra, Weston'ın sandalyesinden kamyonetin kabinine geçmesinin ne kadar zor olacağını fark ettim.

Önce ben bindim, Weston önce sandalyesinden kabinin zeminine geçerken, sonra da kendini koltuğa atarken kendimi bok gibi hissediyordum. Travis kapıyı kapattı ve tekerlekli sandalye ile valizlerimizi kamyonetin kasasına koydu.

"Çok özür dilerim," dedim.

"Olma," dedi Weston. "Başka bir yerde olmak istemiyorum."

Ona baktım, göğsümde aniden derin bir duygu kabarması oldu. O da bana kırılğan bir bakışla bakarken kalbimde dalgalar halinde çarptı.

hassas bir an. Sonra Travis, kütüphaneye dalan bir boğa gibi direksiyona geçti.

"Yola çıkmaya hazır mısınız?" dedi ve radyoyu açtı.

Weston gülümsedi. "Her zaman."
Küçük Lincoln kasabasına doğru yola çıktık.

rehber

"Şu *Lucky Billiards*'ı görüyor musun? Babam ablamla bana orada öğretti. bilardo oynamak. Ya şuradaki?" Kolu Weston'ın tarafındaki bir şeyi işaret etmek için bize doğru geldi. "Lucy'nin Lokantası mı? Aut'sun ilk randevusu orada olmuştu."

"Öyle mi?" dedi Weston. "Bana daha fazlasını anlat."

Kardeşimin koluna vurdum. "Ona daha fazla anlatma."

"Brad Miller, değil mi Aut's? Diş telleri ve bütün gün ahırda çalıştıktan sonra kıyafetlerini hiç değiştirmeyen yaşlı Brad."

"On dört yaşındaydım," dedim. "Seçimlerimden sorumlu tutulamam."

Travis neşeyle kıkırdarak, "Üzerinde biraz Miller büyüğü ile geri geldi," dedi.

"Aman Tanrım, *kapa çeneni*."

"Bu ne anlama geliyor?" Weston sordu.

Dişlerimi sıktım. "O benim ilk öpücüğümüdü. *Ve* o tam bir Beyefendi," diye ekledim Travis'e sertçe dirsek atarak. "Neyse, daha sonra ceketini üzerime geçirdi ve eve saman gibi kokarak geldim."

"Atın kışını görmüş saman."

"Seni uykunda öldüreceğim," diye kardeşime söz verdim. Weston güldü. "O senin ilk öpücüğün müydü?"

"Evet," dedi Travis. "Tam Lucy'nin önündeki kaldırımında."

Gözlerimi devirdim ve kollarımı kavuşturdum. "Ne olmuş yani? Çok ; romantik bir andı ve hiç pişman değilim."

Travis bizi kasabadan çıkarıp daha kırsal yollara götürürken, "İşte benim ablam özetle bu," dedi. "Neydi o deyim? İflah olmaz romantik. *Titanic*'i izlerken televizyonumuzu *eskitti* ve Leo DiCaprio her nalları diktiğinde ağladı. Her seferinde. Her seferinde."

"Kapıda iki kişilik yer vardı, tek bu." Weston'a baktım. "Çocukluğun en utanç verici anları söz konusu olduğunda kız kardeşlerin bu kadar iğrenç mi?"

Weston başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Bütün gün senin hakkında konuşmasını ."

Gözlerinin mavi-yeşili kilometrelerce derinlikte görünüyordu. Takside birbirimize bu kadar yakın dururken dudaklarımızın birbirine değmesi işten bile değildi. İyi bir itiş kakış

kamyonun...

"İşte " diye duyurdu Travis.

Çiftlik evimizin önünde durduk. "Tanrım, yağmurlar ne kadar kötüydü?" Evin kenarındaki çamur birikintilerini gördüğümde sordum.

"Kötü."

Ahıra ve ağıllara giden toprak yolların neye benzeyebileceğini düşününce ürperdim. "Bütün avlu bu kadar çamurlu mu?"

"Oldukça fazla," dedi Travis. "Neden? Oh." Tekrar tekerlekli sandalyeye baktı. Yollar çamurla tıkanırca Weston hiçbir yere gidemezdi.

Travis neşeyle gülümsedi. "Umarım yarına kadar biraz kurur."

Weston koltuktan yere ve sandalyeye transfer oldu.

Sonra ön kapıya doğru yöneldik.

Verandanın üç basamağı vardı ve kardeşimin kolunu tuttum. "Bunlarla ilgileneceğini söylemiştin," diye tısladım.

"Yaptım." Travis evin yan tarafına gitti ve rampa yapmak için kare bir kontrplak levhayla geri döndü.

"Bu iş yarar," dedi Weston ve yokuşu iterek çıktı. Çok dikti ve ortası eğimliydi ama . Bu yolculuğun ne kadar zor geçtiğini düşündükçe midem yanıyordu.

Travis kapıyı açık tutarak, "Annem ," dedi. "Akşam yemeği için birkaç şey alıyor ve babam da muhtemelen ahırdadır."

Sevgili evim birden gözümde küçük ve sıkışık göründü.

Evin içi, birbirine çok yakın yerleştirilmiş mobilyalar ve dar koridorlardan oluşan bir mayın tarlasıydı. Weston'ın tarlaları görmesini ama mutfak kapısından arka verandaya çıkan basamağı unutmuştum. O

Kolayca halletti ve sandalyesini kenara çekti. Güneş mısır tarlalarımızın arkasından batıyor, nemli, kâğıt gibi sapların üzerine kehribar rengi bir parıltı yayıyordu.

Weston tarladaki ışık oyunlarını izlerken sessizdi. "Özür dilerim," dedim.

"Bunu iyi planlamamıştım ve her şey bir anda

."

"Mükemmel," dedi, sesi alçaktı. "Mükemmel."

CHAPTER *Twenty-Five*

Weston

Caldwell'ler beni birinci kattaki çalışma odasına yerleştirdiler. Gerçek bir misafir odası değildi, yatak yerine kanepede uyudum. Ama çalışma odasının kendine ait bir banyosu vardı ve biraz yaratıcı manevralarla kapı sandalyemi geçirebileceğim kadar genişti.

Autumn kalacak yer konusunda perişan haldeydi ve çiftliğin etrafındaki patikaların benim için çok çamurlu olmasından üzgündü. Ben yapmadım ama umurumda değildi. Çamur, kanepeler, rahatsızlıklar ya da bunların hiçbirisiyle ilgili değil. Sadece o yerde olmayı seviyordum. Autumn'un başladığı yer. Büyüdüğü evde olmak ve en sevdiği insanlarla buluşmak bir ayrıcalık gibi hissettirdi.

Henry Caldwell sadece elli sekiz yaşındaydı ama daha yaşlı görünüyordu. Yakın zamanda geçirdiği kalp krizi canlılığının çoğunu tüketmişti. Çok konuşkan biriydi ve Autumn'un hassas kalbini ondan aldığını görebiliyordum. Lydia Caldwell bana acemi birliğindeki talim çavuşu Denroy'u hatırlatıyordu, asabiyeti ve küfürleri hariç. Güneş o izin verdiği için doğar ve batardı. Henry'den daha az sıcaktı, daha ziyade ailesine olan sevgisi yaptığı her şeyin içine işlemiştir.

Travis kolay gülümseyen mutlu bir adamdı. Sürekli memnun görünüyordu, sanki hiçbir şey onu uzun süre rahatsız edemezmiş gibi. Bana Connor'ı hatırlattı.

Çiftlikteki ikinci günümün alacakaranlık saatlerinde Henry ile verandada takılırken, Autumn da bahçede karahindibalar arasında geziniyordu.

"Söyle bakalım Wes," dedi Henry. "Nebraska hakkında ne düşünüyorsun?"

Sonbahar pamuklu bir elbise, galoşlar, bir palto ve atkı giymişti. Düşen ışık saçlarına vuruyor ve kızıl rengi erimiş bakıra çeviriyordu.

"Bayıldım," dedim. "Çok güzel."

"değil mi? Benim her zamankinden daha güzel. Ve değerli."

O benim için de çok değerli. Onu incitmek istemiyorum.

"Kalp krizi geçirdiğimde her şey değişti," dedi Henry. "Sanırım bu konuda bir şeyler biliyorsun, değil mi? Yaşamla ölüm arasındaki perdeye bu kadar yaklaşmak."

Başımı salladım.

"Bazı şeylerin farkına varmanızı sağlıyor. Her zaman orada olduğunu. Bir kez o sınıra geldiğinizde, gerçekten neyin önemli olduğunu görürsünüz. Ve bu sadece tek bir şeydir."

Bakışlarımı Sonbahar'dan ayırdım. "O da ne?"

"Hayatında ne kadar çok sevgi var." Kıkırdadı ve salıncağa geri oturdu.

"Ah, Lydia beni bir duysa. Bu tür konuşmalardan bıktı. Ama hastanede bir iki şey öğrendim. Her şeyin bir nedeni vardır. Her şeyin. Korkunç olanları bile." Salıncakta bir ileri bir geri sallanırken

Bacaklarını bir yorganla örtmüş. "Yeterince beklersen, nedenini göreceksin. Ve eğer onu geri itmeyi bırakırsan, uzun süre beklemek zorunda kalmazsın."

Sonbahar verandaya fırladı, yanakları soğuktan pembeleşmişti. "Baban sana yeni hayat felsefelerini mi anlatıyor?" Henry'nin başına bir öpücük kondurdu.

"Ona zaten bilmediği bir şey söylemiyorum. Değil mi Wes?" Onun iyiliği için başımı salladım. "Doğru, efendim."

Geri püskürtmekten *başka* ne yapacağımı bilmiyordum. Babam bizi terk ettiğinde başlayan tüm hayatım mücadele etmekle geçti. O kadar çok karşı koydum ki neredeyse kendimi yok ediyordum.

Profesör O haklıydı, diye düşündüm. Zırhım taşımak için çok ağır ve beni hiç korumadı.

Mutfak kapısı açıldı ve içeriye sıcak, kahverengi bir pişmiş tavuk ve ekmek kokusu yayıldı.

"Yemek neredeyse hazır," diye Lydia. "Travis, Autumn, Weston, gelin masayı hazırlayın."

Henry bana göz kırptı. Bana Paul'ü o kadar çok hatırlatmıştı ki, bu karşılaştırmadan ne kadar hoşlandığımı fark edince neredeyse iki kez dönüp bakacaktım.

Sandalyemi tek basamakla çıkardım, mutfağa bir gemiye biner gibi girdim ve kaptan Lydia'ydı. Travis bize katıldı, onun mürettebatına.

"Autumn, bardaklar," dedi. "Travis, gümüş takımlar. Ve işte, Weston." Kucağıma bir yığın tabak koydu. "Bunları yemek odasına götür."

Autumn bana özür dileyen bir bakış attı. "Genelde misafirlerine ev işi yaptırmaz."

"Senden hoşlandığını bu şekilde gösteriyor," dedi Travis, elleri çatal, bıçak ve kaşıklarla doluydu. "Seni çalıştırıyor."

Cilalı ahşap masanın etrafındaki yerlerimizi aldık, Henry ve Lydia uçlarda, Travis bir tarafta, Autumn ve ben diğer tarafta. O gün Masanın üzerindeki antika görünümlü ışık kehribar rengi bir parıltı yayıyordu. Caldwell ailesinin çerçeveli fotoğrafları her duvardan bize bakıyordu. Lydia'nın hazırladığı yemek gösterişli değildi ama Ritz'deki akşam yemeği de dahil olmak üzere yediğim her şeyden daha iyiydi. Fırında tavuk, bahçesinden yeşil fasulye, salata ve ekmek. Ben büyürken çok fazla oturarak yemek yemezdik. Bol bol pizza, paket servis ve annem içmediği zamanlarda ne bulursa onu yerdik.

Onu en son ne zaman bira içerken gördüğümü hatırlayamadığımı fark ettim.

Paul geldiğinden beri değil.

"Siz ikiniz bu gece nereye gidiyorsunuz?" Henry çatalını Autumn ve benim aramda dolaştırarak sordu.

"Weston'a Lucky'nin masalarını göstermeyi düşünüyordum," dedi Autumn dedi.

"Bilardo oynamaya mı gidiyorsun?" Henry kızına göz kırptı. "Onlara kimin patron olduğunu göster."

Gülümsedi. "Olabilir."

"Bilardo oynar mısın, Wes?" Henry sordu.

"Dartta daha iyiyim."

Travis . "Hey, dartta oldukça iyiyimdir. Yıllardır oynamadım. Ben de gelirim-"

Lydia tavuğunu kesmekten başını kaldırmadan, "Evet, dartta oldukça iyisin," dedi. "tamir edeceğine söz vermen çok yazık oldu. Çok fena sallanıyordu."

Travis' yüzü buruştu. "Şimdi mi? Bugün Cumartesi."

Henry su bardağına bakarak kıkırdarken, Autumn masanın öbür ucundan ona bakıyordu.

"Söz ," dedi Lydia. Yemeğinden bir ısırık aldı ve gözlerini kaldırdı. "Öyle değil mi?"

Travis sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Evet, hanımefendi."

Autumn bana döndü, kısık kirpiklerinin arasından yukarı bakıyordu.

"Sadece sen ve ben, o zaman."

"Evet," dedim. "Sen ve ben."

Bu bir randevu.

Yemekten sonra Autumn üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Ben de üstümü başımı karıştırdım.

Her ihtimale karşı yanıma aldığım tek elbise için bavul... Siyah, pahalı ve muhtemelen bir bardo salonu için fazla.

Sonbahar, üzerinde yüzlerce küçük pembe çiçek bulunan beyaz bir elbiseyle aşağı indi, saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Onunla Lucky's'e mi gidiyorsun?" Travis homurdandı. "Fazla mı giyinmişsin?"

"Sen sus," dedi Lydia oğluna. Tüm lanet aile fuayede toplanmış, bizi uğurluyordu.

Çünkü bu gerçek bir randevu.

"Güzel görünüyorsun," dedi

Autumn. "Sen de öyle," dedim.

Bunun üzerine el sıkışabilirdik; çok kuru, resmi bir andı ama babasının beni izlediğinin bilincindeydim. Duygusal ya da değil, küçük kızını incitirsem muhtemelen taşaklarımı askıya almakta tereddüt etmezdi.

"Palto getirin," dedi Lydia. "Daha fazla yağmur bekliyorlar."

"İyi eğlenceler," dedi Henry. "Ama çok fazla değil."

"Tamam," dedi Autumn, askıdan paltolarımızı alırken. Dışarı çıktıktan sonra başını salladı. "Üzgünüm, ailem çok meşgul."

"Sevindim," dedim. Bir adım daha atamadan elini tuttum. "Ve hiç de abartılı giyinmemişsin. Göz kamaştırıcısın."

Parmakları sıkıştı. "Teşekkür ."

An yakalandı ve . İkimizin de konuşmak için can hissettim. İtiraf etmek için. Eğer söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylerse, bu hayatımın en mükemmel anı olacaktı.

Ama ona söylemek zorunda olduğum şey muhtemelen bizi yok edecekti. Sessizlik uzadı ve bozuldu.

"Gidelim mi?" Sonbahar sordu, sesinde bir nefes darlığı vardı.

Ona söylemek istediğim her şey her zamanki yetersizliğime indirgendiğinde başımı salladım.

"Evet."

Autumn bizi annesinin Camry'siyle Lincoln şehir merkezine götürdü ve *Lucky's Billiards*'ın önüne park ettik. Motoru durdurdu ve ikimiz de oturup yanıp sönen neon ışığa baktık.

"Burası bana Yancy'nin yerini hatırlatıyor," dedi sessizce.

"Ben de," dedim. "Havuz için hazır olduğumu sanmıyorum. Olduğumu sanıyordum ama... yapamam."

"Connor olmadan olmaz mı?"

"Evet," dedim. "Aynen öyle."

Bana baktı. "Onu özleyiyor musun?"

"Her gün. Sanki bir parçamı daha gibi." Parmaklarımı duygusuz uyluğuma vurdum. "Öyle mi?"

Yüzünü tekrar öne çevirdi, neon ışıkları tenini kırmızı ve altın rengine boyuyordu. "Onu en mutlu olduğu zamanlarda özleyorum. Ama onun benim hakkımda ne hissettiğini sorguladığım zamanki hislerimi özlemiyorum. Mektupları beni soydu ama sessizliği beni çıplak bıraktı. İfşa oldum. Bu beni mantıklı mı?"

"Evet," dedim yavaşça. "Çok mantıklı."

"Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum ama... Yapabileceğimi hissediyorum. Sana her şeyi anlatabilirim."

Tanrım, Sonbahar.

Arabayı çalıştırdı. "Lucy's Diner'a gideceğiz. Harika milkshake'leri var."

"Lucy'nin yeri sizin meşhur ilk öpücüğünüzün gerçekleştiği yer değil mi?"

Koluna bir şaplak bekliyordum. Onun yerine çenesi eğildi ve gülümsemesi düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Kesinlikle öyle."

Lucy's'in 1950'lerin havasına sahip, küçük bir kasaba lokantası olmasını bekliyordum. Parlak ışıklar, kırmızı vinil koltuklar ve krom armatürler. Oysa loş ve müzik hatıralarıyla doluydu. Duvarlar yerden tavana kadar oyun fişleri, posterler, konser duyuruları ve albüm kapaklarıyla kaplanmıştı.

Foo Fighters'ın yanında Beatles; Beck'in yanında Roy Orbison; Alanis Morissette'in yanında Patsy Cline.

"Harika, değil mi?" Sonbahar dedi ki. "Burası alternatif müziği keşfettiğim yer. Birileri müzik kutusunu country ya da alternatif müzikten blues."

Sadece birkaç masa doluydu. Yağ ve elmalı turta kokuları havada asılı duruyordu. Kendimizi bir masaya yerleştirdik ve milkshake sipariş ettik- Benim için çikolatalı, onun için çilekli.

"Peki, karar nedir?" Autumn sordu. "Karar mı?"

"Casa de Caldwell."

"Sizinki sadece TV dizilerinde var olduğunu sandığım türden bir aile."

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Güzel. Senin ailen gibi biriyle hiç tanışmadım. Onlar Aynı güneş sisteminde, sizin ve Travis'in etrafında dönen gezegenler. Asla çarpışmıyorlar ama mükemmel bir senkronizasyon içinde sabit rotalarında kalıyorlar. Yıllardır bu şekilde olduklarını ve önümüzdeki yıllarda da böyle devam edeceklerini söyleyebilirsin."

"Vay canına," dedi Autumn usulca. "Bu onları tanımlamak için çok güzel bir yol, Weston."

Yumuşak bakışlarından uzaklaştım.

"Seninle birkaç şey hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

"Ben de," dedim, kelimeleri dişlerimin arasından geçirmeye zorlayarak. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Oh?" Arkasına yaslandı. "Kulağa ciddi geliyor."

Tereddüt ettim. Tanrım, çok güzeldi. Çok canlı ve ışık doluydu ve en güzel zamanlarının anılarıyla çevriliydi. Çocukluk mutluluğu, ilk öpücükleri ve güvenliği. Lincoln, Nebraska onun *eviydi* ve ben onun üzerine işlemeyecektim. Bu gece olmaz.

"Hayır. Önemli bir şey değil. Sen devam et."

Sonbahar kaşığıyla oynadı. "Son birkaç gündür çok düşündüm ve Harvard projemin ne olması gerektiğini biliyorum."

"Öyle mi? Ne?" "Sen."

"Ben senin projen miyim?"

"Konuşma meselesi." Kollarını masanın üzerinde ve eğildi. "İşlerin senin için ne kadar zor olduğunu gördüm. Diğerleri için basit şeyler ediyoruz. Sadece daha iyi tuvaletlerden ya da daha fazla rampadan bahsetmiyorum."

"Hayır mı?" Diye sordum ama yanımdaki uçak koltuğunda tutkusunun alevlendiğini . Ne söyleyeceğini biliyordum; tüm hayatını benim daha iyi bir hayat yaşamama yardımcı olacak bir şeye adayacağını. Ve hak etmeyen kalbim bunun için acıyordu.

Autumn şöyle devam etti. "Connor'ın ebeveynlerinin TSSB'nin gerçek bir yara olmadığını düşündüklerini, çünkü göremediklerini ve üzerine yara bandı yapıştırdıklarını gördükten sonra... Ve tekerlekli sandalye kullanıcısı olarak nelerle mücadele ettiğinizi deneyimledikten sonra. Pek çok şey Yapbozun parçaları yerine oturdu. Engelli insanların -özellikle de gazilerin- dünyada daha kolay hareket etmelerine yardımcı olacak bir proje üzerinde çalışmak istiyorum.

Sadece *olmayı* kolaylaştırmak. Kendilerini görünmez ya da acınacak hissetmemeleri, engellerinin gerektirdiğinden farklı muamele görmemeleri. Henüz tüm detaylar üzerinde çalışmadım ama ilk fikrim bu." Dudağını ısırdı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Nasıl olduğunu anlıyorum," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Harvard'a girmek için beni kullanıyorsun."

Autumn güldü. "Aynen öyle." Dirseğini masaya dayadı ve yanağını elinin arkasına yasladı. "Ama cidden, bu benim istediğim şey."

yapmak. Biyoyakıt projesinin asla yapmadığı bir şekilde doğru hissettiriyor." "Ama ya...?"

"Ya ne olursa?"

"Bilmiyorum. Ya bir zaman gelir de..."

arkadaşlar?" Boğazımı temizledim. "Diyelim ki bir gün benden nefret ediyorsun? Projen sonsuza kadar bana bağlı kalacak ve sonunda sen de ondan nefret edeceksin."

"Senden neden nefret edeyim ki?" Burnunu çekti ve bu fikri bir kenara bıraktı. "Her neyse, engelli haklarıyla çalışma fikri benim için yeni değil. Geçen yıl da kısa listemdeydi. Ama şimdi odağım çok daha net." Öne doğru eğildi. "Yapmak istediğim şey bu ve bu bana doğru geliyor. Tam olarak doğru hissettiriyor."

Bakakaldım, kafamda binlerce düşünce savaşıyordu, binlerce kelime birbirine karışmış ve çıkamıyordu.

Gülümsemesi soldu ve gözlerindeki ışık biraz söndü. "Seni kırdım mı?"

"Hayır, hiç de değil," dedim sert bir sesle. "Bence bu inanılmaz bir fikir. Aslında onur duyduğum."

Rahatlaması çok güzeldi, mutluluğu göz kamaştırıcıydı. "Çok sevindim."

İçkilerimizi bitirdik ve hesabı ödedim. Dışarıda yağmur yağıyordu ve biz lokantanın ön sahanlığında duruyorduk. Weezer'ın Toto şarkısının cover'ı, Dışarıdaki hoparlörlerden "Africa" çalıyor ve sessizliği dolduruyordu.

Tentenin altından bir adım attık ve yağmur bizi sıırıslıkla edecek şekilde şiddetle başladı. Yağmur Autumn'un porselen yüzünden aşağı akıyor ve saçlarını koyulaştırıyordu, böylece sadece yukarıdaki ışık kızıl ve altın rengini ortaya çıkarıyordu.

Yüzünü ona doğru çevirdi ve kalbim doldu; onu ne kadar çok sevdiğimi .

Acele et evlat, seni orada bekliyor.

Kendimi durduramadan elim dışarı çıktı ve onun elini yakaladı. Onu kucağıma doğru çektim, ellerimi saçlarına gömdüm ve öptüm.

Onu sertçe öptüm. Ağzım yağmur suyuyla, dudaklarının sıcaklığıyla, sallamasından gelen çilekle doldu ama yine de yetmedi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına. Her şeyine. Her şeyine.

Şaşkınlıkla nefesi kesildi, sonra bana doğru eridi. Öpücüğümü istediğim kadar derin alabilmek için ağzını ayırdı, her yerini keşfedebilmem için başını eğdi, dilim onunki boyunca kayıyor, emiyor, çekiyor ve istiyordu.

Yağmur yüzümüzden aşağı akarken ve umutsuz bir susuzlukla hareket eden ağızlarımıza girerken parmakları nemli saçlarıma kaydı. Sıcak dilinin üzerinde soğuk suyun tadını aldım, sıcak nefesinin soğuk havayı yendiğini hissettim. Kulaklarım onun boğazından çıkan nefes nefese küçük istek sesleriyle doldu.

Üzerimdeydi, vücudu benimkine yapışmıştı ve öpücüğü... Tanrım, Autumn'u tekrar öpmek savaşın, hastanelerin ve rehabilitasyonun acısını sildi.

Eve dönmek gibi.

Zaman kayboldu. Sadece yanımdan geçen birkaç kıs kıs gülen adam sonunda bizi ayırdı, nefeslerimiz zor geliyordu.

"Titriyorsun," dedim.

"Soğuktan değil." Küçük bir kahkaha atarak kucağımdan kaydı. "Ve umarım mutlusundur, Weston Turner. İlk işimi tamamen mahvettin.

"Adı her neyse onunla öpüş."

Arabaya bindik, saçlarımızdan sular damlıyordu ve ıslak giysilerimiz koltukları ıslatıyordu. Sessiz bir an için yağmurun ön camdan aşağı inişini izledik, aramızdaki hava titreşiyordu. O bana baktı, ben de ona baktım ve tekrar birbirimize uzandık.

Öpüştük, muhtaç ve hüsrana uğramıştık. Çok fazla kıyafet, çok az alan, yeterince hızlı tatmin edilemeyen çok fazla *istek*. Öpüşmemize ara vermeden, o ceketini çıkarmaya çalıştı, ben de ceketimi çıkardım, ikisi de Arka koltuktaki tekerlekli sandalyemin üzerine fırlattık.

Elbisesi vücuduna yapışmış, meme uçları sertleşmiş ve malzemeye doğru gerilmiş, ağzım için yalvarıyordu. Elim yanağını kavradı, onu daha yakına çekmeye çalıştım ama vücudumun alt yarısı beni aşağıya sabitledi.

Autumn minyonda; orta konsolun üzerinden kolayca tırmanarak üzerime çıktı ve ben de onu üzerimde hissetmek için koltuğumu yatırdım. göğüslerini göğsüme yasladı. İki elim de yukarı kalkarak saçlarını yumruk yaptı. İnledi, kalçaları benimkilere sürtünüyordu. Basınç hafifti, ama bu küçük alanda, vücudu benimkine bastırılmışken, teninin ılık kokusuyla doluydum, temiz ve yağmurla tatlanmış.

Öpücükleri boynundan aşağıya doğru takip ettim ve bir elimle göğsünü kavrayıp meme ucunu sıkarken, diğer elimle de kalçasının pürüzsüz ipeğinden yukarı doğru kaydım.

"Weston..."

"Konuşma," dedim sertçe, gerçeği bilmeden ona dokunmanın yanlışlığına karşı meydan okuyarak. "Seni boşaltacağım.

ve duymak istediğim tek şey bu. Senin gelişinin sesi. Başka bir şey değil."

Gözlerini dikmiş bakıyordu, nabızı boğazının boşluğunda atıyor, arzu gözlerini karartıyordu. Onu yakaladım ve ağzını kendime bastırdım. Isırdım ve emdim, yağmur suyunu teninden içerken ellerim sırtının ince pürüzsüzlüğünde ve elbisesinin altında gezindi. Kalçalarından yukarıya doğru kayarak kışını kavradım ve onu kendime çektim.

Avucumu yukarı çevirip bir elimi karnından aşağı, külotunun eteğinin altına doğru kaydırduğımda Autumn'un öpücüğü düzensizleşti ve kesildi.

"Evet," diye inledi. "Tanrım, evet..."

Sıcak ve ıslaktı. Onun en sıkı küçük düğümünü ovuşturdum İki parmağımı içine sokmadan önce hassas etini. Kaygan gerginlik karşısında homurdandım ve ağzım ısırmağa başladı. Serbest kalan elim saçlarına dolanarak onu öpücüğümün içine hapsederken, parmaklarım onun içinde tekrar tekrar çağırma hareketi yapıyordu.

"Aman Tanrım, Weston..."

Autumn kelimeleri içinde inledi, ama ben onu orada tuttum, dilim onları parçaladı, elimin üzerinde kıvranıp kendini sallarken onları yuttu. Saçları etrafımıza döküldü ve yağmur arabanın kaputuna vurdu. Acımasızdım.

Parmaklarım onu gittikçe daha yükseğe çıkarıyor, öpücüğüm aldıkça alıyordu.

"Ver onu bana," diye hırladım ağzının içine. "Şimdi ver onu bana, Autumn."

Dudakları benimkilerin üzerinden ayrıldı, gözleri sıkıca kapandı, vücudu gerildi.

Nefes nefese kaldı ve ben de aldım. Küçük bir acı dolu zevk sesi kaçtı ve onu da yuttum. Orgazmın onun içinde yükseldiğini hissettim ve içindeki yumuşaklık, parmaklarımı o noktaya tuttum. Bir saniye. İki. Ve sonra titredi, sırtı kamburlaştı, en saf zevk çığlığı içinden yırtıldı Arabayı.

Parmaklarımı yavaş daireler ovuşturdum, onu ikna etmeye çalıştım, son damlasına kadar kendinden geçirdim. Saçındaki elim ağzını tekrar benimkine yaklaştırdı. Dudaklarını emmem, dilimi ağzına sokmam ve azalan inlemelerinin geri kalanını almam gerekiyordu.

Sonunda bana doğru yığıldı, nefesi tekrar tekrar göğsüme çarpıyordu.

"Tanrım, Weston," dedi, başını çenemin altına sıkıştırarak. "Başım dönüyor." Eli aşağıya, belimin altına kaydı. "Ve Tanrım, sen çok

Zor. Ben-?"

"Hayır," dedim. "Burada olmaz."

Gözleri karanlıkta benimkileri ararken ısııl ısıldı. Başımı sallayarak nemli saçlarını yüzünden çektim.

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun," dedim, sesim artık yumuşaktı. Elimi yanağından geçirip tekrar saçlarının arasına soktum. "Kimse beni senin kadar iyi . Hiç kimse."

"Ben de aynısını hissediyorum. Seninleyken kendim olabiliyorum."

"Sana anlatacak çok şeyim var," diye fısıldadım, dudakları dudaklarıma değerken. Geriye doğru çekildi, kaşları çatılmıştı.

"Sorun nedir?" Dedim ki

"Hiçbir şey," dedi. "Ben sadece... Uzun zaman önce bir rüya gördüm ve sen tam olarak bu sözleri söyledin."

"Bu doğru. Çok fazla..."

Nefesini içine çekti. "Arkadaşlığımızı bu şekilde riske atmanın korkutucu olduğunu biliyorum. Ama şu anda hissettiklerimi tarif edemem.

Olmamız gereken başka bir yer yok. Sen de böyle hissediyor

musun?" Başımı salladım. "Evet, hissediyorum. Başka hiçbir yerde."

"Bunu bir süreliğine alalım. Tamam mı?" Çenemin çizgisini takip . "Bu an çok mükemmel."

Beni derin ve yavaş bir şekilde öptü, sonra başını çenemin altına sıkıştırdı. Yağmur karanlık gecede hafifçe şırırdarken birbirimize sarıldık. Sonbahar narin kolunu uzattı ve tek parmağıyla her pencereye bıraktığımız buhara bir W harfi ve etrafına bir kalp çizdi.

Gözlerimi kapattım ve ona daha sıkı sarıldım. Sonunda kollarımdaydı ve onu bırakmaya korkuyordum.

CHAPTER Twenty-Six

Sonbahar

Mart 2, 20-

Weston'a aşığım.

Kahretsin, ona o kadar aşığım ki bunu vücudumun her hissedebiliyorum. Sadece uçurumdan atlamadım, çıkıntıdan kuğu dalışı yapıyorum.

Kendimden şüphe duymuyorum. Ondan şüphe etmek yok. Güvensizlik yok. Hissettiklerimin gerçek mi yoksa sadece romantik umutların ve arkalarında ses olmayan güzel sözlerin ürünü mü olduğunu merak etmek yok. Bizi hissediyorum. Bizi onun gözlerinde görüyorum. Adımı söylerken bizi duyuyorum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiçbir zaman. En yeni, en derin cazibe sancıları içindeyken bile. Ve bir daha böyle hissedeceğimi hayal bile edemiyorum.

Hayatımda ilk kez kim olduğumu ve ne istediğimi biliyorum ve bu mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha büyük bir mutluluk. Bu duygu gerçek. Onu seviyorum.

Ve ben bu aşkı seviyorum çünkü o bizim aşkımız.

Günlüğümü Weston'dan uzak tuttum, yazmak için küçük havayolu penceresine yaslandım. Dört saat süren Boston'a dönüş uçuşunun büyük bir kısmında başını koltuğa yaslamış, gözleri kapalı oturuyordu. Bir gece önce pek uyumamıştı ve yolculuğun onu yıprattığından şüpheleniyordum.

İndik ve karaya çıktık. Havayolu şirketi bu sefer Weston'ın tekerlekli sandalyesini kaybetmedi ama yine de ilk etapta ondan zorunda kalması hoşuma gitmedi. Bunu projemin ana odak noktalarından biri haline getirmeye yemin ettim.

Tanrım, projem. Heyecandan başım dönüyordu. Bu kalbimi heyecanlandıran bir amaçtı. Jet yolundan aşağı inerken Weston'a baktım.

Çünkü kalbimi heyecanlandırıyor. Ve bedenimi. Ve ruhum. Tanrım.

Bizi tren istasyonuna götürecek arabayı beklerken Weston beni kucağına çekti; bu hareket hızla en sevdiğim şeylerden haline gelmeye başlamıştı.

"Çok güzelsin," dedi, yüz ifadesi neredeyse acı doluydu. "Çok güzelsin."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Çok mutluyum."

Cevap vermedi. Okyanusunda yorgunluktan öte bir şey çınliyordu.

Gözl

er. "Her şey yolunda mı? Fazla uyuyamadığını biliyorum-"

Beni bir öpücükle susturdu. Derin, uzun ve nefesimi kesen bir öpücük. ve beni kemiksiz hissettirdi.

"Uber geldi," dedi, sesi alçaktı. "Gitme zamanı."

Amherst'e giden trene bindik ve önce onun dairesine gittik.

"Fırına gitmem gerekiyor," dedim. "Eğer son maaş çekimi yatırmazsam, büyük bir T ile sorun çıkacak. Belki daha sonra..." *Seksle ilgili şeyler yap.*

"Takılmak mı?"

"Evet," dedi Weston alçak sesle, sonra daha yüksek sesle. "Evet. Buraya gelmeni istiyorum. Sana yemek yaparım ve konuşabiliriz."

'Konuşmak', 'soyunmak' anlamına mı geliyor diye takılacaktım ama kaşlarının arasına kazınmış endişe çizgisinin, seksin artık onun için nasıl bir şey olabileceğine dair gerginlik olup olmadığını merak ettim. Ona ne olduğunun ya da nasıl olduğunun umurunda olmadığını söylemek istedim. Sadece onunla birlikte olmak istediğimi, bu yatakta yatmak, ten tene olmak ve bütün gece öpüşmek anlamına gelse bile.

Ama bunu yüksek sesle söylemek onu daha da rahatsız edebilirdi. Duygularına hakkı vardı; sadece onu sahip olduğu bedende sevdiğimi ve onunla birlikte olmak istediğimi göstermem gerekiyordu. Nasıl olduğu önemli değildi.

Onu öpmek için eğildim. "Fırına gideceğim, sonra eve gidip duş alacağım. Beş gibi dönerim?"

"Elbette."

"Bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır." Yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmakları yanağımlı okşuyordu.

Gözleri düşüncelerle doluydu; sanki fırtınalı yüzeylerinde söylenmemiş binlerce kelime oynuyordu. "Yakında görüşürüz."

Onu tekrar öptüm. "Yakında görüşürüz."

Panache Blanc'a giderken telefonumun hâlâ Uçak Modu'nda olduğunu fark ettim. Tekrar açtım ve Ruby'den saatler önce gönderilmiş bir mesaj çıktı.

Selam kızım. Kısa bir ziyaret için eve dönüyorum. Birazdan görüşürüz xo

Telefonu çantama geri koyarken sııttım. En iyi arkadaşımı görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Uzak mesafelerde yaşamak zordu; mesajlaşmalarımız ve telefon görüşmelerimiz giderek azalıyordu.

Arkadaşlığımızı yeniden rayına oturtmak için iyi bir konuşmaya ve kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacımız var.

Phil tezgâhın arkasında siparişleri yetiştirmek için koştururken, Edmond da fırında pazar öğleden sonrası müşterilerinden oluşan bir kalabalığa serenat yapıyordu. Kapıdan onun gürleyen baritonunun dükkânı doldurmasını izlerken, Edmond'un neden fırıncı olmak yerine opera sanatçısı olmadığını ilk kez merak etmiyordum.

Arya sona erdi ve kalabalık alkışa boğuldu.

"Autumn, ma chère!" Edmond bana doğru ilerledi ve beni kucakladı. "İşıl ışılsın. Mon homme tranquille ile eve dönüş yolculuğun güzeldi, değil mi?"

"Evet, ," dedim, yüzümdeki gülümsemenin kalıcı bir demirbaş olma yolunda emindim. "Gerçekten çok iyiydi."

Edmond bana baktı, iri kara gözleri akları görünecek şekilde genişlemişti. Elleriyle önlüğünün üzerinden göğsünü kavradı. "Ah benim sevgili kızım. Benim düşünceli kızım ve benim sessiz erkeğim? Bu doğru mu?"

Başımı salladım ve gözlerimi kırpıştırdım. "Edmond, beni ağlatma."

Beni kaldırdı ve tekrar etrafında döndürdü. "Bu sevinçli bir haber. Senin adına çok mutluyum. Ve onun için. Gel." Beni elimden tuttu ve

beni tezgâha götürdü. "Bunu kutlamalıyız. Pasta, sanırım. Ya da acıbadem kurabiyesi? Hayır, böyle büyük bir gün için çok küçük."

"Kızılıcak çöreğine ne dersin?"

"Ha!" diye güldü Edmond. "Mais, oui. Unutmadan söyleyeyim, Mösyö Turner'ın kayıp çantasını daha bu sabah buldum." Zavallı Phil'e karanlık bir bakış fırlattı. "Philippe onu Perşembe günü bulmuş ama kayıp eşya kutusuna koymamış. Bir un çuvalının arkasına düşmüş."

"Bu harika," dedim arka odaya doğru giderken. "Weston onu geri aldığına çok sevinecek. Bu gece ona getireceğim."

Bu gece. Oh Tanrım, zing.

Edmond lacivert sırt çantasını tutarak uzattı. "Voilà. Mösyö Turner'ın çok güzel bir şair olduğunu söyleyebilirim. Hiç bilmiyordum."

Dondum kaldım, elimi çantayı almak için uzattım. "Ne dedin sen?"

"Onun bu kadar güzel bir yazar olduğunu bilmiyordum."

Edmond'a baktım. Sonra elindeki çantaya. Yavaşça çantayı aldım ve devrilmiş bir kovanın üzerine çöktüm. Fermuarı açıp sırt çantasından bir defter ve bir tomar gevşek kâğıt çıkardım, ellerim titriyordu.

"Bağışlayın beni," dedi Edmond. "Ben sadece çantanın kime ait olduğunu görmek için baktım. Burnumu sokmak istememiştim."

"Hayır, sorun değil." "Lirik Yazı ve Şiir" adlı bir ders için Amherst denetim formunu bulduğumda kalbim göğsümde inledi. Formun arkasında bir şiir vardı. Tanıdığım aynı pürüzlü ama düzgün yazıyla el yazısıyla yazılmıştı. Eğitim Kampı'nda kalbime kelimeleri kazıyan aynı keskin çizgiler.

Şiirin başlığı "Kirli Eller" idi. Şiiri okurken kalbim kulaklarıma kan hücumuna uğradı, öyle ki Edmond'un endişeli sorularını duyamadım.

Her kelimeyi okudum, her biri göğsüme çarptı ve tanıdık, acı verici bir güzellikle içime işledi.

*Senin adını nasıl anabilirim, her
kelimenin ardından bir gerçek
gelmeliyken
Bu senin mutluluğunu yok mu ediyor?*

"Aman Tanrım..." Şiirin düşmesine izin verdim ve sayfaları karıştırdım. Başka şiirler, başka kıtalar, kenarlara çizilmiş kelimeler buldum. Üzerinde Weston'ın adı olan ekonomi kağıtları. Buruşuk kağıt üzerine yazı parçaları. Buldum.

Daha önce okuduğum kelimeler. Ruhumu alevlendiren kelimeler.

,
*Saatler uzuyor
boğucu günlere; terli
çarşaflarda geceler
boyunca nefes nefese
gözleri kapalı
Adın sıkılmış dişlerimin
arasında kilitli.*

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Eski ve kahve lekeli başka bir kâğıt aldım.

*Aramızdaki boşlukta
Söylenmemiş binlerce kelime
Asmak
Boğazımı sıkan bir
ilmik beni boğuyor
sessiz Yüreğim
kanıyor
Sonbahar renkleri için...*

Gözyaşları geri kalanını bulanıklaştırdı ve kağıdı elimde buruşturdum, kalbimden ve ruhumdan düşük bir inilti çıktı.

"Ma chère," dedi Edmond, sert sesi şokun etkisinden sıyrılmıştı. "Bana bak." Cüssesini yanımda yere bırakırken sesi yumuşadı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Connor'ın eğitim kampından yazdığı mektuplar," dedim. "Sanırım o zaman anladım."

"Neyi biliyordun?"

"Ama ben *sordum*. İkisine de sordum ve yalan söylediler... Aman Tanrım, bana o kadar çok yalan söylediler ki..."

"Kim, ma chere? Size kim yalan söyledi?"

"Ona sordum ve hayır dedi. Yazmadı. Yazamazdı. Ve ben ona güvendim. Ona inandım *çünkü* ona güveniyordum."

"Sonbahar..."

Uyuşukluk buzlu bir su gibi bedenime çöktü. Gözyaşlarımı kuruladım, kâğıtları sırt çantama geri koydum ve titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim Edmond," dedim, ses tonum eşitti. Gülümsemek için mücadele ettim yoksa gitmeme asla izin vermezdi. "Ben iyiyim. Sizi korkuttuysam özür dilerim. Bu şiirler çok..." Sertçe yutkundum. "Çok güzeldi. Ama şimdi iyiyim. Bunu Weston'a geri vereceğim."

Onun adını söylemek içimdeki buzda bir çatlak yarattı -kalbimde sivri, bıçak gibi bir kesik- ama onu tekrar dondurdum. Buradan çıkmak zorundaydım.

Edmond başını salladı. "Autumn, ne olduğunu bilmiyorum."
_"

"Ben de bilmiyorum. Daha doğrusu, tam olarak ne olduğunu biliyorum. Sonunda." I

Burnumdan nefes aldım ve . "Yarın sabah görüşürüz."

Döndüm ve çıktım, adımlarım beni sıcak şekerli fırından hızla soğuğa taşıdı. Şehir merkezinden apartman kompleksine kadar tüm yolu yürüdüm.

Weston kapıyı benim için hep açık bırakırdı ama ben çaldım. Kalbim onunla birlikte çarpıyor, buzları kırıyor ve acının sıcak ve yağlı bir şekilde içeri sızmasına izin veriyordu.

Kapı açıldı.

Sırt çantasını uzattım. "Çantayı buldum."

Weston'ın gözleri büyüdü. Yüz ifadesi yüzüme tokat gibi çarptı. Gözlerindeki acı bana bunun gerçek olduğunu söylüyordu.

Tüm yalanlar gerçektir.

CHAPTER *Twenty-Seven*

Weston

Bitti artık.

Bu düşünce bana çarptı. *Bir şansımız olabilir ya da bunu düzeltebilirim ya da hatta Oh kahretsin, seni lanet olası aptal*, gerçi bu yakın bir ikinciydi.

Çantayı Sonbahar'dan alırken kalbim bir kaya gibi göğsümün dibine battı. Beni geçip oturma odasına doğru yürüdü, Kambur duruyordu, kollarını kendine sarmıştı. Sandalyemi çevirip onu takip ettim ve yaptığımız ilk konuşmalardan birini hatırladım. Amherst kütüphanesinde. Bana dürüstlüğün onun için ne kadar önemli olduğunu söyledi. Dürüstlük söz konusu olduğunda gerçek bir şey istiyordu.

"Ee?" Yüzünü bana döndü ve kucağımdaki sırt çantasını işaret etti. "Bu gece konuşmak istediğin şey bu muydu?"

"Evet." Hain çantayı yere fırlattım. "Evet, öyle." "Bu geceyi bu kadar özel yapan ne?" Güçlü kalmak için çabalıyordu, Ama sesi kenarlarda titriyordu. "Son *bir buçuk yıldaki* herhangi bir gecenin aksine mi?"

Alaycılığını görmezden geldim ve ona gerçeği söyledim. Hayatımda ilk kez, yüksek sesle... ve çok geç.

"Çünkü seni seviyorum," dedim. "Sana tamamen aşığım ve oldum olası-

"Hayır." Dudaklarını birbirine bastırmış, başını sallıyordu. "Böyle şeyler söyleyemezsin, Weston. *Şimdi* olmaz."

Sandalyemi yaklaştırdım. "zorundayım. ... *Kahretsin*, ben Sana her şeyi defalarca anlatmalıydım. Ama yapamadım. Ya da anlatamayacağımı düşündüm."

"Başından beri sendin," diye fısıldadı. "Bana yazıp Connor'a övgüler yağdıran sendin."

Başımı salladım.

"Neden? Bunu bana neden yaptın?"

"Connor seni önemsiyordu," dedim, kelimeler kulağa zayıf ve acınası geliyordu. "Gerçekten önemsiyordu. Ama seninle nasıl konuşacağını bilmiyordu."

"Yani hepsi onun içindi."

"İlk başta. Bir süre sonra bu ikiniz için de geçerli oldu. Düşündüm ki... Seni mutlu etmesi için ona yardım etmek istedim çünkü bunu yapabileceğimi düşünmüyordum."

"Ve ben kolay bir hedeftim," dedi Autumn. "Çünkü şiiri, romantizmi ve güzel kelimeleri severdim." Kollarını daha sıkı kavuşturdu. "Nasıl oldu? Şiiri yazdın ve lisedeki sınav cevapları gibi ona mı verdin?"

"Her şey mesajlarla başladı," dedim. "Ve gereken de buydu. Ama o ilk şiir-"

"Beni onunla yatmaya ikna eden mi? O şiir mi?"

"Bunu onun için yazmadım," dedim. "Kendim için yazdım. Senin için. Ama sen onu buldun ve Connor onun olduğunu söyledi. Bu bir mazeret ya da gerekçe değil ama olan bu. ederim. Senin üzerinde kullansın diye bir şiir yazmadım. İlk başta çaldığı için ona kızmıştım-"

"Ona kızgındın," dedi. "Ama kendimi daha derine gömmekten beni koruyacak kadar değil. Bana gerçeği söyleyecek kadar değil."

"Çok geç olduğunu düşünmüştüm," dedim. "Seni seviyordum. Ama onu da sevdim."

İkinizin de mutlu olmasını istedim."

Bir an bana baktı, kollarını kavuşturdu ve ellerini kalçalarına götürdü.

"Başka ne var?" dedi. "Şiirler. Eğitim kampından mektuplar ve-?"

"Nebraska'daki telefon görüşmesi."

"*Telefon görüşmesi* mi? Babam *kalp krizi* geçirdiğinde mi? O telefon *Sen?*"

Onun inanmayan bakışlarına karşılık verdim, çünkü bunu kabul etmek zorundaydım. "O bendim."

Sendeleyerek geri çekildi ve kanepenin kenarına çöktü. "Tanrım. Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır, ben-"

"Üşüttüğünü söylemiştin. Babam için çok korkuyordum, o kadar yorgundum ki doğru düzgün düşünemiyordum ve sen bunu kullandın-"

"Hayır, yemin ederim öyle değildi," dedim ellerimle sandalyenin kenarlarını sıkarak. "Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı ve daha iyi hissetmeni istedim. Connor'ın beceremediği bir şekilde önemsendiğini ve sevildiğini hissetmeni istedim. göstereceğim."

Başını iki yana salladı, dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Tanrım, Connor acı çekerek geçirdiğim zamanı düşündüğümde. Ne kadar çok uykusuz gece geçirdim. Kaç ay bekledim, endişelendim ve bizimle ilgili *her şeyi* sorguladım. *Şükran Günü'nü* onun evinde, ailesiyle geçirdim. O lanet mektuplar için kendimi aptal yerine koydum."

Mutlu musun, Çorap Çocuk? En büyük korkun gerçek oldu.

Midem çalkalandı. Nefret ettiğim şey buydu; gerçeğin *onu* sanki hataları kendisi yapmış gibi hissettirmesi; tek yaptığı bize kalbiyle güvenmekken, kendi gözünde bile haksız yere yargılanması.

"Siz aptal değilsiniz," dedim. "Bize güvendin ve bunu yapman için hiçbir neden yoktu. değil."

"Bu doğru, çünkü hayatım boyunca, bunu yapacağına inanamadım. Benim için böyle bir şey. Ve sonra devam et ve devam et. Savaşın içinden. Hastaneler, rehabilitasyon ve aylar ve aylar boyunca sen ve ben..."

Başını salladı, gözyaşları kucağına döküldü.

"Biliyorum," dedim, göğsüm sızlıyordu. "Çok fazla zaman geçti. Her şeyi geri almak imkânsız gibi geliyordu. Connor sonra her şeyi unutacağımı düşündüm. Zaten tek kelime bile yazamazdım. İçimde ölmüştü. Yazdıklarım gitmişti, bir daha asla göremeyecektin. Sana söylemenin seni daha çok inciteceğini düşündüm."

"Her şey acıtıyor," diye bağırarak başını kaldırdı. "Az ya da çok acı yok; sadece olanlar var ve bu çok yanlıştır. Connor için bir şeyler hissetmemi sağladın ve sonra o gitti ve tüm bu kelimeleri de yanında götürdü."

"Haklısın," dedim. Elini tutmaya cesaret ettim. "Haklısın. Yüzlerce hata yaptım ve artık mazeretimin yok. Seni seviyorum-"

"Şunu söylemeyi kes." Elini çekip kurtardı ve kalktı. "Artık bunu söyleyemezsin."

"Sana söylemek zorundayım," dedim, sesim yükseliyordu. "Kelimeleri kendi lanet olası sesimle söylemek zorundayım. Bu son birkaç ay hayatımın en güzel aylarıydı. Hayatta kalmamın sebebi sensin."

"Hayır..."

"ederim Autumn, yazdığım her şey ve şu ana kadar konuştuğumuz her şey gerçektir."

"Gerçek," diye fısıldadı. "İstediğim tek şey ve parmaklarımın arasından kayıp giden tek şey."

"Sahip olduğun şey gerçektir. Sadece Connor değildi." Gözlerim yaşlarla doldu. "O bendim."

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için içimde bir parça umut belirdi. Gözlerinde affetmeyi ne kadar çok istediğini gördüm.

"O gece kanepede," dedi. "Tanrım, hayatımda bir erkeği hiç bu kadar çok istememiştim. Tekila ve yalnızlığı suçladım ama daha fazlası olduğunu biliyordum."

"Öyleydi," dedim. "Her şeydi."

Başını salladı, bir süre tavana baktı. "Yüzüne karşı o mektupları onun yazıp yazmadığını sordum, sen de evet dedin. Connor'ın yüzüne o mektupları onun yazıp yazmadığını sordum, o da evet dedi. Ve ben ikinize de inandım. Size güvendim. Ama kendi duygularım konusunda bana güvenmedin. Connor'la kendi özgür irademle yattım, ama ikinizin oynadığı oyun yüzünden onunla *kaldım* ve tekrar tekrar yattım. Siz konuşlanana kadar beni oyaladınız. Tam Connor'la işimizin bittiğini düşünürken, acemi birliğinden mektuplar geldi. Ve Tanrım, Weston, o zaman çok sert düştüm. Çok sert."

O benim ruhuma aşık ve benim ruhum da sensin.

"Özür dilerim, Autumn," dedim. "Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladı, gözleri dışarıda gecenin çöktüğü, karanlık ve soğuk penceredeydi. "Üzücü olan şu ki, Connor harika bir adam. Belki yıldızlarda yazılı değildik ama bunu yapmasına gerek yoktu."

"Benim sende gördüğümü o da gördü," dedim sessizce. "Biri senin sevgine sahipse, onu elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu."

Bunu yapmamaları aptallık olur."

"Ama benim aşkım senin için olmalıydı Weston," dedi, "Hepsi. Tüm bu zaman boyunca. İçimde gördüğün her ne varsa seninle olmak istiyor, ama şimdi..."

"Bana çok geç olduğunu söyleme. Lütfen. Yapamam..." Gözyaşlarımla tıkanan boğazımda kelimelerim boğuldu.

"Biliyorsun," dedi, kendi sesi de . "Eğitim Kampı'ndan gelen o çarpıcı mektupları okudum ve *'Tanrım, bunlar benim için'* diye düşündüm. *Bunlar İnanılmaz düşünceler ve duygular, içlerindeki şiirsellik ve taşıdıkları sevgi... Hepsi benim için.*"

"Onlar senin içindi," dedim kısık sesle. "Hâlâ öyleler. Ben her şeyi kastettim kelime.

" "Çünkü sen beni sevdin." Kalbimle birlikte onun sesi de kırıldı. "Evet."

"Beni o kadar çok sevdin ki, Boot'tan eve döndüğünde Camp, hiçbir şey söylemedin." Acı dolu bakışları kalbimi delip geçti. "Connor ve ben doğruca yatağa gittik."

Gözlerimi kapattım, tüm utancım ve suçluluk duygum yenilmişti. Gözlerimi açtığımda, çantasını kanepeden alıyordu.

"Artık gitmem gerekiyor."

Sandalyemin yanından geçerken elini tuttum. "Autumn, bekle. Ben...? Biraz daha konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Bu iş bitmiş olamaz.

"Bilmiyorum Weston," dedi. "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Elinin tersini dudaklarıma bastırdım. Konuştuğumda, sözcükleri sıcak tenine bastırdım, içeri sızmaları ve beni bulmaları için dua ettim. onun cömert kalbinin dipsiz kuyusu.

"Başına gelenleri hak etmedin. Ben de başka bir şans hak etmiyorum. Ama son bir kez bencilce davranıp bir şans daha isteyeceğim.

Çünkü sensiz yaşama düşüncesi..." Gözlerimi sıkıca , sesim fısıltıya dönüştü. "Bu dayanılmaz bir şey, Autumn."

Saniyeler sonsuzluğa uzanırken hareketsiz durdu.

Sessizlik.

Sonra elini avuçlarımdan kaydırıp ve kapıyı usulca arkasından kapatarak .

CHAPTER *Twenty-Eight*

Sonbahar

Gece iyice bastırıldığında Weston'ın ayrıldım, karanlık ve yıldızsızdı. Soğuğu pek hissetmesem de kendime sıkıca sarıldım. Düşünmeden yürüdüm, sadece evde, kendi alanımda, yalnız olmak istiyordum. Weston'ın suçluluk ve pişmanlık yüklü güzel yüzünü görmezden geldim. Kendi düşüncelerimi sıralamaya ihtiyacım vardı.

Bir değişiklik için önce duygular.

Anahtarı dairemin kilidine soktum, sonra zaten açık olduğunu fark ettim. Kapıyı ittim ve Ruby'yi oturma odasında ayakta durmuş, telefonunu çılgınca kurcalarken buldum, bavulları kanepenin yanına yığılmıştı.

Tanrı'ya şükür, diye düşündüm, kot pantolon ve yumuşak gri bir bezelye kaban giymiş en iyi arkadaşımı görünce gözlerim doldu. Kapıyı kapattığımda kafasını kaldırdı ve panik gözlerini aydınlattı.

"Auts, sen ne...?" Bakışları yatak odalarımıza giden koridora doğru kaydı. "Sadece sana mesaj atmaya çalışıyordum."

"Aman Tanrım, Ruby, burada olmana çok ."

Banyodaki tuvaletin sifonu çekilince ona doğru ilerlemeye başladım. "Oh, yanında biri mi var?" Muhtemelen yeni bir İtalyan Erkek arkadaşım. Bu gece bununla başa çıkamazdım. Şimdi olmaz. Ruby'ye ihtiyacım vardı.

Sonra banyonun kapısı açıldı ve Connor Drake dışarı çıktı.

Midem yere düştü ve kalbim onun üzerinde çarpmaya başladı.

Her gümbürtü, bir yapboz parçasının yerine oturması gibiydi. On saniye içinde, ben

resmin tamamını gördüm. Her şey anlam kazanmıştı. Connor'ın bunca zamandır nerede olduğunu tam olarak biliyordum.

"Aman Tanrım." Çantam sinirli parmaklarımın arasından düştü ve bakışlarım onların arasında gidip geldi.

"Tuvaleti gerekiyordu, değil mi?" Ruby ağzının kenarından mırıldandı.

"Hey, Autumn," dedi Connor. Sağlıklı görünüyordu. Bronzlaşmış ve canlı. Hastanede gördüğüm kırık dökük adamdan bin ışık yılı .

Bir adım geriye sendeledim. "Böyle bir şey olmayacak."

Connor bana yaklaşarak, "Konuşmamız gerek," dedi.

"mi?" Ben sordum. "Weston'ı davet edelim mi, sana tercümanlık yapar mı?"

Ruby gözlerini kapattı. "Oh, Tanrım."

"Oh, bunu da mı biliyordun?" Bedenimin dışında hissederek küçük, acı bir kahkaha attım. "Her zaman en son benim bilmem ne kadar komik."

Ruby kısık bir sesle, "Hayır," dedi. "Öyle bir şey değil. Yani öyle, ama... kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.*"

Connor'ın koluna vurdu, küçük bir hareket aşinalık ve samimiyetle damlıyordu. "Bu doğru değil. ... Tanrım. Autumn, çok üzgünüm..." O bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri attım.

"Bebeğim," dedi Connor, "bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin lütfen?" Ruby bana baktı. "Sorun olur mu?"

"Elbette *bebeğim*," dedim. "Neden olmasın?"

Çantasını aldı. "Claire's Café'de olacağım." Beni geçmeye başladı ve durdu. "Auts, özür dilerim. Sana bu şekilde söylemek ."

"Mektup mu yazacaktın?"

Gözleri yaşardı ve dışarı çıktı.

"İyi görünüyorsun," dedim Connor'a. "Kolun iyileşmiş gibi görünüyor."

Sol kolunu büktü ve sonra bıraktı. Kot pantolonu, botları ve şık yün ceketle uzun ve güçlü duruyordu. Daha önce hiç görmediğim bir özgüven yayıyordu, Amherst'teki ilk günlerde bile.

"Ne kadar sürecektir?" diye sordum. "Siz ikiniz...?"

"Buradan doğrudan İtalya'ya gittim," dedi. "Ama Ruby'nin geleceğime dair hiçbir fikri yoktu. Bir anda kapısının önünde beliriverdim."

"Ve seni hemen içeri aldı."

"Hayır," dedi küçük, sevecen bir gülümsemeye. "Kapıyı yüzüme kapattı. yüz."

Başımı kapıya doğru salladım. "Hiç böyle bir şansım olmadı."

Gülümsemesi düştü. "Bak, bu uzun bir hikaye, ama bilmen gerekir ki Bunu *planlamadım*, yemin ederim. Boston'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Herhangi bir yere. I

İtalya'da olduğunu biliyordum, ben de gittim. Uzun zamandır arkadaşlık-"

"Sikişmeye başlamadan önce."

Nefes aldı. "Evet."

Kanepeye uzandım ve bir yastığı göğsüme bastırdım. "Bugün ikinci kez yer yarıldı da yerin girdim. Çok iyi gidiyorum."

"Özür dilerim." Connor küçük bir sandalyeyi yaklaştırdı ve oturdu. "Wes sana yazıdan bahsetti mi?"

Yeşil bakışları üzerimde endişeliydi. Bu gözler beni çıplak görmüştü ama merak ve endişe dolu uykusuz gecelerime hiç tanık olmamıştı.

"Hayır," dedim. "O bana *söylemedi*. Sen de bana söylemedin. Ruby ne zaman öğrendi?" Sesim eşitti ama kollarım yastığa sıkıca yapışmıştı. "Çünkü o da bana söylemedi. Kaç kişinin önünde kendimi aptal durumuna düşürdüğümü merak ediyorum."

"Ruby bilmiyordu. Başta bilmiyordu."

"Ama bu öğleden önce biliyordu, değil mi? önce?" Başımı sallayarak bir elimi kaldırdım. "Ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok. Kimin umurunda?"

"Umursuyorum," dedi Connor. "Ruby'nin de umurunda. Birlikte olmamızı nasıl karşılayacağın konusunda çok endişeliydi. Seni incitmek istemedi."

"Ama bana bundan da bahsetmedi," dedim. "Herkes duygularımı koruma konusunda *çok* düşünceli davrandı. Gerçekten. Bana güvendiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Connor'ın başı bir an için düştü. "Çıktığımda berbat bir haldeydim," dedi çenesini ovuşturarak. "Beni gördün. Enkaz gibiydim. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Ailemden uzaklaşmalıyım. İtalya'da bir plaj lanet olası bir cennet gibi görünüyordu. Ruby'yi, ailemle birlikte olan birinden fazlası olarak görmüyordum.

Gerçekten gülmeye ihtiyacım olduğunda beni güldürdü. Başka bir şey olmam için baskı yapmadan kendim olmama izin verdi."

"Onu sana hiç giydirmedim," dedim sessizce.

"Yapmak zorunda değildin," dedi Connor. "Kasıtlı olarak değil. Sen çok şey hak ediyorsun ve ben bir süre *o adam* olmaya çalıştım ama Wes'in yardımına ihtiyacım vardı."

"Bana yalan söylediniz," dedim sesim titreyerek. "İkiniz de yalan söylediniz. Ruby de öyle."

"Biliyorum," dedi. "Özür dilerim. Sana mektuplardan bahsetmek istedim ama yapamadım. Durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemek istemedim. Sonra Ruby senin ve Wes'in çok sık takıldığınızdan bahsetmeye başlayınca aranızdaki her şeyi mahvetmek istemedim."

Etrafımda ve arkamda dolaşan bu kadar bilgi karşısında ne yapacağımı bilemeden ona baktım.

"Wes nasıl?" diye sordu, sesi hırçındı. "O iyi mi?"

En iyi arkadaşı için duyduğu sevgi ve endişe yüzünün her çizgisindeydi. tuttuğum alaycılığın sert kabuğuna sızdı ve onu eritti.

"O iyi," dedim. "Ve bence artık gitmelisin. Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Bekle, söyle bana, acemi birliğinden gelen mektupları hâlâ sende mi?"

"Evet."

Rahatlamış bir şekilde iç çekmesi kanımı kaynattı.

"Onları yakmalıydım," dedim, yastığı bir kenara fırlatıp ayağa fırlayarak. "Bana o mektupları senin yazdığını söylemiştin. Sana açıkça sordum ve sen yüzüme karşı yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Tam olarak değil."

"*Tamamen* değil mi?" Ağladım. "Tanrım, *inanılmazsın*."

Connor, "O mektuplarda yazılanların doğru olup olmadığını sordunuz," dedi. "Ben de evet dedim çünkü öyleydi."

"Saçmalık."

"Saçmalık değillerdi. Sadece *benden* değillerdi. Wes'ten geliyorlardı. Onun kalbinden. Autumn, o seni seviyor."

"Dur..."

"O seni en başından beri seviyor. Ama ben senin için deli oluyordum ve Wes'in senin için daha iyi bir adam olduğunu göremeyecek kadar bencil ve kördüm. Ve kendisi için bir duruş sergileyemeyecek kadar bana sadıktı. Her zaman beni ön planda tuttu, beni korumaya çalıştı ve... o sadece çok *inatçı*..."

bir şekilde gülümsedi, en iyi arkadaşına duyduğu sevgi gözlerinde parlıyordu. Ve *benim* en iyi arkadaşıma.

"Ruby ve ben... biz sadece mantıklı davranıyoruz. Birbirimizi mutlu ediyoruz. İlk defa ailemin ne düşündüğünü gerçekten umursamıyorum çünkü hayatta neyin gerçekten önemli olduğunu bilmek." Connor bana baktı. "Sen ve

Wes mutlu mu?" diye sordu. "Yani, tüm bunlar önce. İyi miydi?"

Sıcak gözyaşları bütün gece beni saran soğuk hissizliği eritti. "Çok iyiydik," diye fısıldadım. "Ona aşığım."

Connor'ın yüzü içten bir rahatlama ve sevinçle güzel bir gülümsemeye dönüştü. "Tanrım, Autumn, seni çok seviyor. Eğer birine kızacaksan, bana kız. Wes o ilk şiiri seni yatağıma atmak için yazmadı. I ondan çaldım. Seni sevdiğini fark ettiğimde ise doğru olanı yapmadım, yani gerçeği söyleyip çekip gitmedim."

Bakakaldım, bitkin ve tükenmiş bir halde, binlerce duygu beni hırpalıyordu. "Çok mu geç?" Connor söyledi. "Lütfen çok geç olmadığını söyle."

"Benden ne beklediğini biliyorum," dedim donuk bir sesle. "Sen ve Ruby birliktesiniz. Weston ve ben birlikteyiz. Affetmeli ve unutmalıyım çünkü o artık beni seviyor. Her şeyi olurlarına bırakmalıyım ve herkes daha iyi hissedecek." Cevap veremeden sözünü kestim. "Bir gün için yeterince ifşaat yaşadım. Şu anda bildiğim tek şey yalnız kalmak istediğim."

Koridordan odama doğru yürümeye başladım ama Connor'ın eli üst koluma yapıştı. Beni çevirdi ve nazikçe sarıldı.

"Yapma..." Fısıldadım, gözlerim sınıksıkı kapalıydı ve yaşlarla yanıyordu, kollarımı göğsüme bastırmıştım. "İyi olmana çok sevindim. Çok rahatladım, ama Connor, yapamam..."

"Benden nefret ediyorsan sorun değil," diye mırıldandı Connor. "Senden nefret etmiyorum; sadece sana *bakamıyorum*."

"Anlıyorum ve çok üzgünüm. Ama lütfen mektuplarını bir kez daha okuyun. Mektupların ondan geldiğini ve her kelimesinde ciddi olduğunu bilin."

Beni , avucuyla yanağıma dokundu. "Orada yazılanlar gerçek. Yemin ederim."

CHAPTER *Twenty-Nine*

Weston

Uyanık bir şekilde yağın yağmurunu dinliyordum, damlalar saniyeleri sayarak saatlere dönüşüyordu. Dönüp duramamak beni daha da sıkışmış ve hareketsiz hissettiriyordu. Gecenin derin saatlerine kadar yağmur beni ince bir uykuya daldırırken, yorgun zihnim vücut yastığını Sonbahar'a dönüştürdü. Onun sıcaklığına sarıldım ve her şey yolundaydı. Buradan şok olmuş ve ihanete uğramış bir şekilde ayrılmamıştı. Beni hâlâ seviyordu. Birlikteydik.

Şafağın soğuk gri ışığı pencerelerden süzülürken, soğuk bir yastığa tutunarak tek başıma uyandım.

Çünkü bitti, Sock Boy. O-V-E-R.

Yastığı yere attım, dolaşım battaniyesini bacaklarımın üzerinden attım ve . Tekerlekli sandalye erişimine uygun, son teknoloji ürünü daireme baktım ve içimden bir kaçma isteği geldi. Connor'ın yaptığını yapmak için. Ayağa kalkmak ve uzaklaşmak. Kaçmak.

Ya da sadece *ayağa kalk*.

Profesör O'nun sözleri, uzun zaman önce gördüğüm bir rüya gibi aklıma geldi.

Belki de bu, evrenin sana ve bunu kabul et deme şeklidir.

Mutluluğa o kadar yakındım ki, uzanıp ona dokunabilirdim. Vücudumu etrafına sarar ve uyurum. Ama bir parçam babamın araba kullanmasını izledi.

Hayatım boyunca kaçmak beni yönetti. Asla yakalayamayacağım bir şeyi kovalamak için sürekli .

Ve bundan çok sıkılmışım.

Autumn'un bugün bütün gün fırında çalıştığını biliyordum. Olay çıkarmak ya da onu utandırmak istemedim ama onu görmeliydim. Gitmesine izin vermeyeceğimi söylemeliydim. Savaşmadan olmaz. Ve eğer bir kafe dolusu insanın önünde olması gerekiyorsa, öyle olsun.

Giyindim ve yola çıktım. Evimden şehir merkezine kısa bir yolculuk değildi. Panache Blanc'a vardığımda güneş doğmuştu ve müşteriler Phil ve Edmond'un siparişlerini doldurmasını bekliyordu.

Sonbahardan iz yok.

Edmond beni kapıda görünce yüzünde tereddütlü ve meraklı bir gülümseme belirdi.

"Mösyö Turner," dedi. "Sizi gördüğüme sevindim." "Sonbahar burada değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hasta olduğunu söyledi."

"Lanet olsun. Teşekkürler." Dönmeye başladım ama beni geri çağırdı.

"Weston," dedi. "Kızımız için endişeleniyorum. Dün buradan ayrıldığında kendinde değildi."

Bizim kızımız. Neredeyse ona artık *o bizim* kızın bir parçası olmadığını söyleyecektim. Sözlerimi geri aldım. Sahip olduğum tek şey küçük bir umut aleviydi ama onu da söndürmek istemedim.

"Ben de," dedim ve fırından çıktım. Pleasant Drive'dan Autumn'un dairesine doğru zorlu bir yürüyüşe başladım. Profesör O'nun sözlerine bir mantra gibi sarıldım ve tekerlek jantlarını zamanında ittim:

Sevginin yerde bağışlanma umudu da vardır.

Başım eğik ve düşüncelerle doluydu, nereye gittiğime dikkat . Son anda frene neredeyse karşıdan gelen bir adama çarpıyordum.

"Lanet olsun, defol git başımdan-" Adama baktım ve onun gerçekliği yüzüme yumruk attı.

Connor duruyordu, bronzlaşmış ve dinçti, ellerini yün ceketinin ceplerine sokmuştu.

"Hey," dedi. Gözleri açık ve berraktı. Gittiği geceki öfkeli, tekinsiz bakışlarından eser yoktu.

"Hey," dedim, zihnim artık tamamen boştu. Ağzımın gülümsemeye başladığını ve göğsümün rahatlama ve mutlulukla açıldığını hissettim. Ben olsaydım

Ayakta dursaydım, ona sarılır, aramızdaki tüm eski şeylerin ölmesine izin verirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum. "Geri mi döndün? Temelli mi?"

"Henüz değil. Ziyarete geldim. Birkaç günlüğüne. Ama Haziran'da geri geleceğiz." "Biz mi?"

Çenesini kaldırdı. "Ruby ve ben." "Ruby."

İçimde tutmaya çalıştığım umut dalgalandı ve neredeyse "Ruby... Sen ve

beni? Ruby." diyecektim. düğümlendi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedi. "Bir birlikteyiz. Ve onu seviyorum." "Onu seviyorsun..."
İki elimle yüzümü ovaladım. "Does

Autumn biliyor mu?"

Connor ensesini ovuşturdu. "Artık öyle." "Her şeyin canı cehenneme," dedim yığılıp kalarak.

"Evet. Zamanlama berbattı. Dün gece ben otele giderken Ruby onunla konuşacaktı. Ama işlemem gerekiyordu ve Autumn da o sırada eve geldi."

"Dün gece mi?" Ağladım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ve , Sonbahar ve benim için beslediğim acınası umut ateşi söndü.

"Wes-"

"İnanılır gibi değil. Ben onun kalbini kırıyorum ve sen gelip bitiriyorsun. Harika." Sandalyemi iterek yanından geçmeye başladım ama o yolumu kesti.

"Tanrım, Wes. Bekle."

"Çekil, pislik."

Geriye doğru yürümeye devam etti.

"Konuşabilir miyiz?" "Şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Evet, biliyorum," dedi. "Ve sessiz kaldığım için cidden benimle alay mı ediyorsun? Sen mi? Çünkü bu saçmalık Wes ve sen de bunu biliyorsun."

Biliyordum. Yalanlar, sırlar ve ifşaatlardan oluşan bu berbat karmaşa beni daha da kızdırdı.

"Gitmem gerekiyordu," dedi Connor. "Yardıma ihtiyacım vardı. Ve ailemin yardımına değil. Her şeye yeniden başlamak gerekiyordu."

"Ama ailen banka hesabına altı milyon dolar yatırana kadar değil."

"Dostum, neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun?"

Çünkü sen gittin. Sana ihtiyacım vardı. Sen benim en iyi arkadaşımydın, ve sen

Sola.

"Çünkü neredeyse bir yıl boyunca nerede olduğunu söylemeden çekip gittin.

gittin mi ya da iyi misin?"

"Ailemle iletişim halindeydim," dedi. "Tanrım, Wes, beni gördün. Enkaz gibiydim. Baş ağrıları, bilinç kayıpları ve her lanet olası gürültü beni rahatsız ediyordu. Biri tükenmez kalemimi düşürdüğünde kulağıma silah sesi gibi geliyordu." Çene kasları yumuşamadan önce bir kez kasıldı. hiç görmemiştim. "Ama Ruby ile birlikte olmak... Çok harikaydı. Yani, benim saçmalıklarına katlanmıyor ve bana danışmanlık ve iş bulmamda yardımcı oldu... O inanılmaz. Sonunda kendime *uygun* birini buldum."

"Ruby," dedim. "Dünyadaki tüm lanet kadınlar arasında."

"Kimi seveceğimizi seçemeyiz," dedi. "Autumn'a yaptığımız tüm o pislikler? O benim suçumdu. Ona söyledim-"

"Onunla konuştun mu?"

"Dün gece."

"Ve?" Ellerim sandalyenin kenarlarını kavradı ve sandalyeden fırlayıp tüm konuşmayı kelimesi kelimesine ondan duymamak için kendimi zor tuttum.

"Oldukça üzgündü," dedi. "Ama ne olduğunu ve bunun benim hatam olduğunu anlattım."

"Ve bu her şeyi daha iyi yaptı, değil mi? Sana inandı, bu yüzden bana koştu, kollarıma atladı ve her şey affedildi." Bu Amherst Pisliği'nin sesi şimdi ağzımdan çıkıyordu. "Güzel özrünü diledin, çekici gülümsemeni takındın ve şimdi işin bitti.

Ellerin temiz, böylece sen ve Ruby gün batımına doğru vals yapabilir ve bana *hiçbir şey* bırakmayabilirsiniz."

"Sen neden bahsediyorsun? Denedim-"

"Unut gitsin." Bu konuşmayı şimdi bitirmezsem gerçekten affedilemez bir şey söyleyecektim. "Kadınına geri dön. Parana. Spor barını aç ve mutlu ol. Zaten mutsuzlukta berbatsın. En iyisi bu işi profesyonellere bırak."

"Bu doğru Wes," dedi. "Sen sefalet konusunda profesyonelsin. Hayatın boyunca kendin için beklediğin şey buydu. Bil bakalım ne oldu? Elde ettiğin şey bu."

Çenesi sıkıştı. "Kendin için hiç ayağa kalkmadın. Önemli olduğunda değil. Şimdi de yapamıyorsun."

Ona baktım. Gözünü kırpmadı ya da irkilmedi.

"Bu şekilde ifade ettiğim için üzgünüm ama gerçek bu. Ruby ve benim, sen ve Autumn için bardağı taşıran son damla olduğumuzu düşünüyorsun ama değiliz. Berbat bir zamanlama, yalan söylemeyeceğim ama oldu. Ve-"

"Evet, olur böyle şeyler," diye hırladım, öfkem yeniden alevlenmişti. "Bazen yapılacak tek şey küçük servetinizi alıp bir yıl boyunca İtalyan Rivierası'nda yaşamaktır, haksız mıyım?"

"Gitmek zorundaydım," dedi, sesi alçaktı. "Yapamadım-

"Bana bakmaya dayanamadın. Hatırlıyorum."

İçini çekti ve bir an için gri gökyüzüne baktı. "Bunu söylediğim için özür dilerim. Bunu söylediğim için nefret ediyorum. Ama suçluluk duygusu beni paramparça ediyordu. O bendim-"

"Sikeyim hayır. Bu saçmalığı bir daha duymayacağım."

Dişlerimi sıkarak ve saf öfke kollarıma güç vererek etraftan dolaşım. Tekerleklerim kaldırımdaki bir çatlağa çarptı ve öne doğru savruldu. Sertçe. Connor beni sabitlemek için omzumu tutmasaydı lanet sandalyeden yuvarlanacaktım. Fiziksel temas bir şeyleri kırdı. İçimde gevşedi ve kolumu . "Sakın bana dokunma."

"Tanrım, Wes-"

"Hayatımın geri kalanını sandalyede geçirecek olmamın senin suçun olduğunu söylemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sen biliyor musun?"

Gözlerini dikti.

"Kötü, Connor. Gerçekten çok kötü. Sanki senin varlığın bana olanlarla tanımlanıyor ve *ikimiz* de bunun acısını çekmek zorundayız. Bu şekilde yaşamayacağım. Kıcımlı çok zorladım ve çok uzun zamandır tüm hayatın vicdan azabına dönüşür."

"Anlıyorum," dedi Connor, sesi yükselmişti. "Ve eğer bir saniyeliğine kapatırsan... Lanet olsun Wes, şu kaldırımdan inebilir miyiz? bir yere gidip konuşalım mı?"

"Tanrım, çok isterdim ama meşgulüm," dedim. "Autumn'a gitmem ve yaptığımız enkazdan bir şeyler kurtarmaya çalışmam gerekiyor. Dün gece onunla konuştuğun için de çok teşekkürler. Eminim aylardır onun en iyi arkadaşını becerdiğini öğrenmek onu çok rahatlatmıştır."

Connor beni durdurarak, "Ruby şu anda orada," dedi.

Döndüm.

"Bu gece Boston'a gidiyoruz." Sesinin düzlüğü hayal kırıklığından daha kötüydü. "Autumn'la arasını düzeltene kadar gitmek istemiyor. Ya da düzeltmeye çalışıyor."

Bakışları benimkilerle buluştu. Kurduğumuz bağ, zamana ve mesafeye rağmen hâlâ oradaydı.

Kal, dedi bana. Konuş benimle.

Kalmalıydım. Onu özlediğimi söylemeliydim. Bu üç kelime kolay olurdu. Herhangi üç kelime.

Seni

özledim.

Seni

seviyorum.

Çok özür dilerim.

Ama hala koşuyordum.

"İyi yolculuklar," dedim.

Tekerlekli sandalyemi geri çevirdim ve eve döndüm.

CHAPTER *Thirty*

Sonbahar

Berbat görünüyordum.

Kırmızı çerçeveli gözler banyo aynasından bana bakıyordu, ağlamaktan şişmiş ve koyu halkalarla çevrilmişti. Saatlerce uyanık kalmış, yağmuru dinlemiş ve gecenin umduğumdan nasıl bu kadar farklı sonuçlandığını düşünmüştüm. Şafak sökene kadar Weston'ın kollarında yatacağımı, sıcak bedeninin benimkine sarılacağını düşünmüştüm. Karışık, ayrılmaz ve mutlu.

Onun yerine, soğuk bir yatakta tek başıma yatıyordum, gözyaşlarım yastığımı ıslatıyordu.

Kanepeye doğru yürüdüm ve telefonumu çantamdan çıkarıp işe hasta olduğumu söylemek için aradım. Edmond'un sesi endişeyle doluydu ama sorularını geçiştirdim ve telefonu hızla kapattım.

Bir battaniye ve bir kutu mendille koltuğa kıvrıldım ve kablolu televizyonu açtım. *Groundhog Day* yine açıldı. Oynamasına izin verdim. Ne de bu benim hayatımın hikayesiydi. Kaderinde aynı günü tekrar tekrar yaşamak, aynı hatalardan muzdarip olmak olan biri, sonunda doğru olanı yapana ve Aşk. Gerçek aşk.

Bir gün, doğru yapacağım.

, apartman kapısının çalınmasıyla uyandım. *Groundhog Day* bitmişti ve *Sex and the City: Filmi* oynuyordu. Biraz nostalji: Bu Ruby'nin ve benim en sevdiğimiz yemeklerden biriydi. Bizde o zamanlar Ama Carrie ve Company için her şeyi bırakırdık.

Ölüm gibi iç çekerek kendimi koltuktan kaldırdım. İki gün önce bu halimle kapıyı açmayı hayal bile edemezdim. Her zaman olabildiğince güzel giyinirdim, çünkü başarılı olmak istiyorsan, zaten başarılıymışsın gibi giyin.

Ve eğer kırık bir kalbi atlatmak istiyorsan, milyonlarca parçaya ayrılmamış gibi davranmalısın düşündüm.

Kapıyı Ruby'ye açtım, pek uyumamış gibi görünüyordu.

Ya da

Çünkü bütün gece Connor'ı becerdi.

Bu düşünce düşündüğüm kadar acı . Ya da dürüst olmak gerekirse, hiç.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Burası senin yerin," dedim. "Sormana gerek yok."

"Öyle hissediyorum. Biraz vampir gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Vampirlerin insanları içeri davet etmesi gerekmiyor mu?"

"Tam ," dedim. "İnsanların vampirleri davet etmesi gerekiyor. Yani..."

Kapıyı sonuna kadar açtım. "İçeri gelsene?"

"Ouch."

Kanepedeki yuvama geri döndüm, Ruby de peşimden geldi.

"Çok gerginim," dedi, "ama seninle gerçekten konuşmak istiyorum."

"Keyfine bak," dedim, gözlerim filmdeydi.

"Şey..." Kanepenin diğer ucuna, ayaklarıma yakın bir yere oturdu.

"Connor'la hiçbir şey planlamadığımı bilmeni her şeyden çok istiyorum."

"Biliyorum. Bana dün gece söyledi. , arkadaşınız-" "Hayır. Onu görünce şok oldum-"

"Özür dilerim, benim hatam. Kapıyı yüzüne kapattın. *Sonra* arkadaş oldunuz ve sonra birlikte yatmaya başladınız. Hikayenin sonu."

"Ama bu bir son değil," dedi Ruby. "Bu bir başlangıç. O ve ben... Hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Ve sana yüz kere söylemek istedim. zamanlar."

Filmde, Sevgililer Günü'ydü ve Miranda, kalbi kırık Carrie'den bir sırrı uzun süre sakladığı için gözyaşları içinde özür dilemeye çalışmıştı.

"Kahretsin, Carrie Bradshaw, *biliyorum*." Ruby uzaktan kumandayı kaptı ve televizyonu kapattı. "Lütfen sadece bana bakar mısınız?"

Koltuğumdaki köşeme daha küçük bir şekilde , kollarımı kavuşturdum ve ona baktım.

"Seni incitmek istemedim," dedi.

"Hı hı," dedim. "Bunu daha önce de duymuştum. Neden herkes beni korumaya kararlı? titreşim bu mu? Ben kırılğan küçük bir Güzel bir adamın ilk sıcak bakışında eriyen bir kar tanesi miyim? Hiçbir konuda gerçeklerle başa mı inanayım?"

"Sen-"

"Bak, Connor ve senin adına gerçekten çok mutluyum. Belki bir gün oturup onun yatakta nasıl olduğu hakkında notlarımızı karşılaştırabiliriz."

Ruby yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten gerekli miydi?" "Sen söyle."

Bana ters ters baktı. "Sana söyleyebileceğim tek şey bunun sen olmadığın" dedi kollarını kavuşturarak. "Bu alaycı, umursamaz tavır mı? Sen *gerçekten* umursuyorsun. Her şey hakkında. Bu seni zayıf yapmaz, Auts."

"Gerçekten mi? *Ben* dahil kimse bana güvenmiyordu. Kendime hiç güvenmedim ve bu bir virüs gibi değer herkese yayıldı. O ikisi beni kandırmak için *aylar* harcadı. Bana yalan söyleyerek. Tüm o şiirsel saçmalıklara kanacağımı biliyorlardı çünkü ben bir aptal ve umutsuz bir romantiğim. Ve sen de bunu biliyordun."

"Birkaç gün öncesine kadar bundan haberim yoktu. Boston'da olmamızın sebebi bu. Connor bana söyler söylemez geri dönmemiz gerektiğini anladım. Ama planlama konusunda berbat bir iş çıkardım ve o da hiç yardımcı olmadı. İkimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk. söyle."

"Hayatımın hikâyesi," diye mırıldandım.

"Özür dilerim, Autumn. Her şey için. Gerçekten üzgünüm."

Gözlerimi kaçırdım, yanaklarım yanıyordu. Ruby'ye kızgın olmak beni daha da kötü hissettiriyordu. İçimdeki her zerre kanepeden aşağı fırlayıp onun kollarına atılmak istiyordu. Ona sıkıca sarılmak ve her şeyi eskisi gibi yapmak.

En iyi arkadaşımı geri istiyorum.

Gözlerimdeki yaşları sildim. "Yani? Connor İtalya'da ortaya çıktı. Sonra ne olacak?"

Rahatlamış bir şekilde nefes aldı. "Yemin ederim hiçbir şey önceden planlanmamıştı. Onun her zaman seksi ve eğlenceli olduğunu düşünmüştüm ama La Spezia'da kapımda belirdiğinde ne seksi ne eğlenceliydi. Berbat haldeydi, çok içiyordu ve TSSB'siyle başa çıkamıyordu. Altı milyon dolarıyla bir kumsalda uzanabileceğini ve tüm sorunlarının sihirli bir şekilde ortadan kalkacağını düşünüyordu. Ama ben onu yardım almaya zorladım. Ona bir iş bulmasını, hem parası hem de iyileşmesi için çalışmasını söyledim. O da çalıştı. Canını dişine takarak çalıştı ve ben onunla gurur duydum. Onun hayata dönüşünü izledim ve... işte o zaman ona aşık oldum."

Ani bakışlarım karşısında başını kaldırdı. "Özür dilerim, Auts, ama..." Omuz silkti ve yanağındaki bir damla yaşı sildi. "Ama gerçek bu. Onu seviyorum."

Ruby hiç ağlamazdı. Ruby asla duygusal değildi. Ruby hiç düşmedi Aşk.

"Connor'ı seviyor musun?" Dedim. "Ona aşıksın." "Tanrım, çok aşığım ve o-"

İçimden bir hıçkırık koptu. Gerçekten çirkin bir ağlama. Gözyaşları akıyor, burun koşuyor ve nefesim sık hıçkırıklarla kesiliyordu. "Tanrım, Autumn, özür dilerim."

Başımı ellerimin arkasından yüzüme doğru salladım. "Hayır, üzgün olduğum için ağlamıyorum. Senin adına *mutlu* olduğum için ağlıyorum." Uzattığı peçeteyi kaptım. "Tanrım, benim neyim var böyle?"

"Hiçbir şey," dedi yaklaşarak. "Sadece tatlı, nazik ve en iyi arkadaşım olduğun için."

Gözlerimi kuruladım ve burnumu sildim. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Şimdi gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve ona bir mendil uzattım. Gözlerini sildi ve uzun bir iç çekti. "Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Sadece tekrar yakın olmamızı istiyorum."

"Ben de."

"Ve şimdi sana gerçekten sarılmak istiyorum." "Ben de."

Sıkıca sarıldık, kolları daha fazla gözyaşı dökmemi sağladı.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye fısıldadı. "Ve ben kodu kırdım."

"Connor'ın en iyi arkadaşına aşığım," dedim. "Birçok kod var kırıldı."

İkimiz de daha fazla mendil için uzanırken güldük ve sel.

"Yani..." Ruby yavaşça söyledi. "Connor ve benimle bir sorunun yok. birlikte olmak?"

Başımı salladım. "Alışmak biraz zaman alabilir. Tanrım, onu aldattım ama şimdi her şeyi düşününce... neden hiç *aldatmış* gibi hissetmediğimi anlıyorum. Çünkü gerçek aşk her zaman Weston'daydı."

"Onu affedecek misin?" Ruby nazikçe sordu. "Connor, Wes'in sana uzun zamandır aşık olduğunu söyledi."

"hissediyorum, hangi yöne gideceğimi bilemiyorum."

"Kalbinin sesini dinlemediğin için kafan karışık," dedi Ruby. "Bak, sana yaptıkları berbat bir şey, ama -ve biliyorum ki bu

Şimdi bunu benden duymak çok garip gelecek ama Connor'ın da sana karşı hisleri vardı. Sana gerçekten değer veriyordu. Sırf seninle uğraşmak için zalimce bir oyun değildi."

"Biliyorum."

"Mektupları tekrar okudun mu? Onlardan gelenleri okudun mu?"

Wes?"

"Hayır. Henüz onlarla başa çıkamam. Bu çok fazla."

"Bazı şeylerin çözülmesine yardımcı olabilirler. Dürüst olmak gerekirse, sen

Saçmalıkları bir kenara bırakırsak, geriye Wes'in sana aşık olduğu kalır. Sana bir yığın aşk mektubu ve şiiri kaleme alan parlak bir yazar." Kaşlarını salladı. "O bir şair ve sen bunu bilmiyordun bile."

İnledim.

"Çok mu erken?"

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım. "İyi ki seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Peki söyle bana, ne istiyorsun? Ya da neye ihtiyacın var? Connor bu gece ailesini görmek için Boston'a gitmek istiyor ama ben gitmek zorunda değilim."

"Weston'ı gördü mü?"

"Konuştuğumuz gibi. Umarım iyi gidiyordur. Connor Wes'i inanamayacağın kadar özliyor. Destansı bir kankalıkları var. Bay Büyük'ün dediği gibi" -TV'yi işaret etti- "Ben sadece yakın bir ikinci olmayı umabilirim."

"Weston da Connor'ı özliyor."

"Bundan sonra ne olacağını söyle. Bana ihtiyacın olursa, kalırım."

"Connor'la Boston'a git," dedim. "Büyük bir an olacak. Destansı.

Bayan Drake sizi seviyor ve Connor çok mutlu olacak."

Ruby gülümsedi ve onu bu kadar erken bırakmak istemesem de doğru kararı verdiğimi biliyordum.

"Biraz heyecanlıyım," dedi. "Hatta gerginim."

"Connor ailesini göreceği için gergin mi?"

Başını salladı, koyu renk gözleri gururla parlıyordu. "O çok değişti. Artık onu ellerinde tutamıyorlar. Ve değil

güven parası yüzünden. Daha fazlası var. Onun içindeki bir şey." "O mutlu," dedim. "Onu mutlu ediyorsun."

Gözlerini devirdi ama dökülmemiş yaşlarla parlıyorlardı. "Evet, tamam, beni rahat bırak." Kendini koltuktan kaldırdı. "Bu duygusal özlü şeylerde yeniyim."

Onunla birlikte kapıya kadar yürüdüm, orada bana sarıldı. "Oku bakalım Hazır olduğunuzda mektup yazarsınız" dedi. "Eğer mektuplar sende Wes'in evine uçup beynini dağıtma isteği uyandırıyor, bunu düşünme. Sadece yap."

"Bu mu senin bilgece tavsiyen?"

"Her zaman." Bana bir kez daha sarıldı. "Beni affettiğin için teşekkür ederim." "Kızgın olmaktan daha iyi hissettiriyor. Öfke çok yorucu."

"Bu, karışık kalbinin sana bir sonraki adımda ne yapmak istediğini söylemesi olabilir. Sadece söylüyorum."

Bana bir öpücük verdi ve . Düşünmeme izin vermeden odama ve yatağın altındaki umut sandığını aldım.

Yere bağdaş kurup, eğitim kampından gelen mektupları tekrar okudum. Her birini. Onların Weston'dan geldiğini yeniden hayal etmeye çalıştım ve yeni bir aşk ve coşku dalgasının beni alıp götürmesini bekledim.

Hiç yoktu.

Mektupları ilk kez okuduğumda, kelimeler yeni ve güçlüyken, izlerini bırakmışlardı. Kalbime Connor'ınki olarak nakşedilmişlerdi. Altında bir imza vardı ve bu Weston'a ait değildi.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldadım.

Kanepeye geri döndüm, battaniyenin altına ve başka bir film açtım. Yağmur camlara vuruyordu ve ben uyuyordum.

Beni nazikçe kucağına çekiyor ve yüzümü tutuyor. Elleri sert ve nasırlı ama dokunuşu nazik. Neredeyse saygılı. Başparmakları beni öpmek için eğilirken elmacık kemiklerimi okşuyor. Derin, yalvaran bir öpücük, ruhumda hissettiğim istek ve ihtiyaç dolu.

Uzaklaşıyor ve ben gözlerimi açıyorum.

"Sana anlatacak çok şeyim var," diyorum ve gülümsemesi çok güzel. Rahatlama ve umut dolu.

"Söyle bana..."

Bir kez daha kapının çalınması beni uykumdan uyandırdı. Bu sefer parmak eklemlerime akıllıca vuruluyordu. Pencere koyu griydi, öğleden sonrayı uyuyarak geçirmiştim.

Battaniyeden çıktım ve pijamamın önünü düzelttim. Gözetleme deliğinden, asker üniforması giymiş, şapkalı ve beyaz eldivenli genç bir adam gördüm.

Kapıyı açmak için uzandığımda ellerim titriyordu, kendimi günümüze yönlendirmem gerekiyordu.

Evlerindeler. Güvendeler. Bu o değil.

"Evet?"

"Autumn Cowel?"

"Caldwell."

"Ben Teğmen Oren Banks, 1^{inci} Tabur, Uçuş Sıhhiye Uzmanıyım. Geçen yılın Haziran ayında Suriye'den havalandığımızda Connor Drake ile birlikteydim."

", " dedim yavaşça. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Hayır, hanımefendi. Bir dakika bile sürmez," dedi belli belirsiz bir Boston aksanıyla. "Biz dışarı çıkarılırken, Er Drake bana size ait olan bir şey verdi."

"Bana mı?"

Bana küçük, düz bir kutu uzattı. "Savaşta ayrılışımız Bölge oldukça kaotikti. Birden fazla yaralımız ve bir kaybımız vardı. Her neyse, bana verdi ve ben de sırt çantama koydum ... Hanımefendi, özür dilerim. Ondan sonra onu kaybettim." Yüz ifadesi mahcuplaştı. "Dürüst olmak gerekirse her şeyi unutmuşum. Çok özür dilerim."

Yavaşça kutuyu açtım.

"Turne sonrasında ekipmanım benimle birlikte eve geldi," diyordu Banks. "Karım bir dolapta saklıyordu. Bir tur daha yaptım, eve ve tüm eşyalarımı düzenlerken... bunu buldum."

Ellerim titriyordu artık. Kutuyu devirdim ve küçük, kirle kaplı bir defter açık olan elime düştü.

Banks, "Drake için onu almanız çok önemliydi," dedi. "Ve biz asla bir asker arkadaşımızı hayal kırıklığına uğratmayız. Sadece ilk adını hatırlıyordum, R ile başlayan bir sokak ve Amherst. Bu yüzden izinizi bulmam biraz zaman aldı. Ama işte buradayım. Gecikme için gerçekten üzgünüm."

" değil," diye nefes aldım. "Teşekkür . Her şey için."

"Benim için zevkti, hanımefendi." Bir kez başını salladı ve gitti.

Kapıyı kapattım ve kanepeye doğru ilerledim, gözlerim defterin kapağına sabitlenmişti. Eğildim ve açtım.

İlk satırlarda içimden bir hıçkırık koptu. 'ın gözyaşları ve kanla lekelenmiş kelimelerini okurken elimi ağzıma bastırdım.

*Senin için yıldızları
aşağı indirirdim,*

ateşlerini çelenkle
elmas gibi
boynuna dola ve
onları izle
Nabız
kalbinin atışına

Senin için
mum ışığını içinde
yakalarım Nefesimi
veririm
ona hayat
vermek için
Bir fısıltı,
"Aşkım
Böylece büyüyebilir
Parlak ve sıcak
Ve yak beni

Senin için
tuzlu okyanusları iç
derinliklerine kadar
Yutuldular
içimin derinliklerine
Ne kadar derin bu hayat
Bu aşk, senin için
Dibe dokunamam, asla
dokunmayacağım.

Senin için
Taşlı toprağı
mayınlayın Zamanın
sırlarından vazgeçene
kadar Taştaki
çatlaklar
Dünyanın kırıksıklıkları
Yüzünü yeni bir güne
çevirirken Ve bu
yüzden yaşamak
istiyorum

*Benimkilerin her biri
seninle*

*Senin için, kendim
olurdum
Sonunda
Kendi tenimde yaşırdım
Ve kelimelerimi kendi
sesimle solurdum
Aksanlı
Asla durmayacak bir arabaya
seslenen bir çocuğun
Ve solan yankıda Gerçeğimden
başka bir şey kalmadı
Bu senin aşkın*

*Seni iki elim arkamda bağlı
sevdim Kalem ve mürekkeple
bağlı
Kağıt ve kelimeler
Bu ana kadar başkasının adıyla
mühürlenmiş
İçinde bir insandan
başka bir şey olmadığım
bir kadını seven.
Söyleyecek bir şey kalmadı.
Tüm kalbimle
senin için*

Benim gözyaşlarım da Weston'katıldı. Defteri kalbime bastırdım ve birkaç derin nefes aldım. Defterde daha fazlasını aradım ama sayfalar boştu. Ama arka yaprakta titrek, düzensiz bir yazı vardı:

Sonbahar,

Wes bunu ve diğer her şeyi yazdı. Senin için.
-C

İşte Weston'ın sadece benim için yazdığı güzel sözler. Ve Connor'ın bana gerçeği söyleyen sözleri. Herhangi bir özür ya da itiraftan daha anlamlıydı. Şiir ve ithafı sonunda beni üçümüzü bağlayan oyundan kurtardı. Her iki adama duyduğum sevgi içime aktı ve ılık gözyaşlarıyla birlikte kucağıma düştü. Connor'ı seviyordum. Bir her zaman bunu isterdi. Ama Weston...

Tanrım, ona olan aşkım kısmen değil, her şeyimdi. Bunun vahşeti nefesimi kesti. Artık hiçbir kafa karışıklığı ya da üzüntü olmadan, düşüncelerim birlikte geçirdiğimiz zamanı yeniden canlandırdı. Birbirimizi öğrenmek için harcadığımız aylar, haftalar ve anlar.

Gerçektir.

*Bir deftere çiziktirdiği, gözyaşları ve kanla bağladığı aşk... Bu gerçek.
O benim.*

Ona gitmem gerekiyordu. Defteri sehpanın üzerine koydum. Sonra iki kez düşündüm ve odama götürüp yatağın üzerine koydum. Ben duş alırken, giyinirken ve saçlarımı tararken sabırla bekledi. Çantama güvenle koymadan önce onu öptüm. Sonra da ayrıldım.

CHAPTER *Thirty-One*

Weston

Yağmur evimin penceresine vuruyordu, sert ve acımasız. Kanepeye oturup televizyona baktım ve başka bir yağmuru hatırladım. Acemi birliğinde yağmur çarşaf gibi yağmış, ben şınav çekerken Talim Çavuşu Denroy kulağıma beyinsiz olduğumu haykırarak beni iliklerime kadar ıslatmıştı.

Haksız değildi, Sock Boy.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Bu sestən bıkmıştım. Connor'a tükürdüğüm ve Autumn'a yalan söylemek için kullandığım kelimelerden bıkmıştım, oysa kalbimin en gerçek kelimeleri yüzeyde, söylenmeye hazırды. Ya da yazılmaya.

Ama en güzel şiirimi Sonbahar'a yazmıştım ve Suriye'den dışarı çıkamamıştı. Kelimeler gitmişti ve onları asla geri getiremezdim. Onları yazdığım gibi değil - tüm kalbim ve ruhumla, gözyaşlarım ve kanımla sayfaya döktüğüm gibi.

Red Sox maçını izliyordum ki telefonum tanımadığım bir numarayla çaldı.

"Wes Turner?"

"Evet?"

"Bu Ian Brown." "Oh, hey, Koç."

"Kendini iyi hissediyor musun? Üşütmüş gibisin."

"Hayır, ben iyiyim."

"Harika. Çünkü Cumartesi günü sağlıklı ve hazır olmanı istiyorum." "Ön eleme mi?" Kaşlarımı çattım. "Son antrenmanda bana bu kadar

hazır."

"Sen değilsin." Kıkırdadı. "Direksiyonun üzerinde çalışılması gerekiyor. Ama sen çok hızlısın ve benim de hızlıya ihtiyacım var. Zack bileğini burktu. O dışarıda ve sen içeridesin. Hazır mısın?"

Buna var mısın, Sock Boy? Tekerlekli sandalyeyle pistte yarışmak mı? Kalabalığın önünde mi?

"Ben varım," dedim. "Ben yaparım."

"Harika. Her zamanki gibi Salı ve Perşembe günleri antrenman var.

Yağmur ya da güneş.

Umarım parlar."

"Görüşürüz, Koç."

Bir parça heyecan beni bulmaya çalıştı ama tam olarak yakalayamadı. Acaba sonra her şey böyle mi olacaktı; kötü günler daha da kötüleşecek ve iyi günler onsuzluğun gölgesinde kalacak mıydı? Her şey böyle mi olacaktı? Aynı ama biraz daha boktan. Çünkü bizi mahvetmişim.

Profesör Ondiwuje'nin sözleri boşlukta yankılandı.

Kendin için savaş. Kim olduğunuz için. Kendiniz ve sevdiğiniz şey için savaşın. Kimi sevdiğin için.

Kanalları değiştirdim, sevdiklerimi de incitmeden onlar için nasıl savaşacağımı bulmaya çalıştım.

Citizen Kane açıldı. Telefonumu elime aldım ve bir pizza sipariş ettim, sonra da kışımı koltuktan tekerlekli sandalyeye attım. Kapının yanındaki masaya bir yirmilik koydum, işlemek için tuvalete gittim, sonra tekrar kanepeye geçtim.

Öğleden sonraydı ama dışarıda gökyüzünü kaplayan yağmur bulutları gece gibi hissettiriyordu. Tek ışığım televizyondur. Siyah beyaz filmin ürkütücü ve gümüş rengi titriyordu.

Kapı çalındı.

"Açık," diye seslendim omzumun üzerinden. "Masanın üzerine bırak. Para orada."

"Teşekkürler, ama buraya para için gelmedim."

Autumn'a bakmak için döndüğümde kalbim durdu, sonra tekrar hızlandı.

"İçeri girebilir miyim?"

Sessizce başımı salladım. Ceketini çıkardı ve askıya astı.

Dizlerinin etrafında hafifçe süzülen koyu mavi bir elbise giymişti. Elmas gibi yağmur damlaları saçlarına yapışmıştı.

"Merhaba," dedi çantasından bir şey çıkararak.

"Hey." Televizyonun sesini kapattım ve baktım. Tanrım, yüzünde gözlerimin görmek istediği her şey vardı. Onu , bakışlarım sonunda elindeki defterde durdu.

Defterim.

Daha dokunmadan, kirli, kan lekeli sayfalarındaki anılar beni sardı. Tüm o patlamalar, çığlıklar ve silah sesleri. Sıcaklık ve ölüm. Hayatımı paramparça eden ve son anda beni kurtaran el bombası.

Aynı zamanda. Bir daha asla kullanamayacağım bacaklarımla son yarışımı koşmadan önceki anlar. En iyi arkadaşımı kurtarmak için koşarken Autumn'un sözleri kalbime bastırdı.

"Kaybolduğunu sanıyordum," dedim.

",," dedi. "Ve şimdi bulundu." Bacaklarımla yanında diz çöktü ve bana uzattı. Gözleri sıcak ve karanlıktı.

Bağışlamak mı?

Umut etmeye cesaret edemedim. Ama o zaman burada ne işi vardı?

Titreyen parmaklarımla kitabı açtım ve şiiri okudum. Sözcükler, bu nemli ve yağmurlu gecede, en son okuduğumda olduğu kadar gerçek ve doğrudu. çöl kumuyla çevrili olduklarını yazdı.

"Arkasına bak," dedi usulca.

Kitabı en iyi arkadaşımın titrek el yazısına baktım, gerçeği -bizim gerçeğimizi- kendi kelimeleriyle anlatıyordu. Göğsüm sıkıştı ve nefesimi içime çektim.

"Yazdım," dedim kısık sesle. "Senin için yazdım. . Her şeyi. Ve özür dilerim." Omuzlarım, parmaklarımda sımsıkı tuttuğum defterin üzerinde yuvarlandı. "Sana hiç söylemediğim için çok üzgünüm..."

Koltuk minderlerinin eğildiğini hissettim, sonra Autumn diz çöktü, bacaklarını altına aldı. Kollarını bana doladı ve yumuşak güçleri karşısında öleceğimi sandım. Bağışlayıcılığı, uzun süre kapalı kalmış karanlık ve soğuk bir yere sızan güneş ışığı gibi içime sızdı.

Ona sarıldım, içine doğru ağladım. Ellerimin altında vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Ellerimi çektiğinde gözleri yaşlarla ıslanmıştı ama bakışları sabitti. Konuşurken sesi yumuşak ama kararlıydı.

"Connor'la yaptığınız şey beni incitti. Ve bunu aşk için yaptığınızı biliyorum. Hem onu hem de beni sevdiğin için. Ama ben dürüstlüğü hak ediyorum. Ve saygıyı. Orada olmayan bir şeyin üzerinde durduğumu asla merak etmek ya da endişelenmek istemiyorum. I gerçek bir şeyi hak ediyor."

"Evet," dedim. "Evet, biliyorsun."

"Ve Weston." Eli çenemin üzerinden kaydı. "Sen de öyle. Sen boş bir sokakta koşan o küçük çocuktan çok daha fazlasısın. Sen mutlu olmayı da hak ediyor. Söyle bana..." Sesi çatallaştı. "Son birkaç aydır mutlu muydun?"

"Evet," dedim. "Mutluluğun imkânsız olduğunu düşündüğümde mutluydum."

Tekerlekli sandalyeden daha imkansız olması gerekirken." Avucunu öptüm. "Büyük bir adam bana oturup olduğum kişi ile birlikte olmam gerektiğini söyledi. Hayır.

daha fazla koşmak. Ve haklıydı."

"Seni seviyorum," dedi. "Sana çok aşığım."

Kelimeler derimden kemiklerime ve iliklerime kadar işledi. Sevgisi her hücreme ve molekülüme işlemişti. Vücudumun hissedemediğim yarısında bile onun artık benim bir parçam olduğunu biliyordum.

"Tanrım, Autumn," dedim yüzünü tutarak. "Seni çok uzun zamandır seviyorum. Seninle kütüphanede ilk kez karşılaştığımızda sanki yeniden bir araya gelmişiz gibi hissettim. Seni binlerce yaşamda sevdim. Bunu hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı. "Hayatım boyunca seni aradım." "Ben buradayım."

Parmakları saçlarımdaydı, sonra eli göğsümdeydi, Onun olan kalbimin atışını hissederek. "Ben buradayım."

kucağıma çektim ve öptüm. Onu sahip olduğum her şeyle öptüm. Yazdığım tüm kelimelerle ve henüz yazılmamış tüm şiirlerle. Hiç kelimem kalmayana kadar yazabilirdim ve bu yeterli olmazdı.

Autumn'un yumuşak, sıcak vücudu bana karşı eridi, öpücüğü derin ve acildi. Vermem gereken her şeyi benden alıyor ve karşılığında bana her şeyini veriyordu. Küçük sesleri ağzımı doldurdu ve ben de onları içime çektim. Onu içime çektim, ellerim saçlarına dolandı ve sırtından aşağı süzüldü, benimle olan her parçasını hissettim çünkü bu sefer gerçektir.

Öpüşmelerimizin derin yoğunluğu alev aldı ve o çıktı. Elleri saçlarımı taradı. Ellerim vücudundan aşağıya, kışının yuvarlak kıvrımlarına doğru ilerledi. Onu kendime doğru ittim ve çektim, o da ağzımda inledi.

Ölü olduğunu düşündüğüm hisler belimin altında kıpırdandı. Tanıdık hiçbir şey yoktu; sadece yankılar, çok uzaklardan gelen ama orada, yükselen sinyaller. Yaralandığım bölge karıncalandı ve şarkı söyledi, his daha yukarılara, göğsüme, kalbime tırmandı, çünkü Sonbahar için duyduğum en büyük arzu orada yaşıyordu. Şehvet, tutku ve aşk tek bir ezici istek duygusuna dönüşüyordu.

Eli aramıza girdi ve flanel pantolonumun önünü okşadı. "Çok sertleşmişsin," diye fısıldadı ağzıma karşı. "Hissedebiliyor musun?"

Elinin tekrar tekrar pantolonuma yaslanan ereksiyonun üzerinde kaymasını izledim.

"Hissediyorum," dedim. "Tanrım, seni hissediyorum."

Beni derinden öpmek için eğildi, dillerimiz kayarak keşfederken ellerimiz arsız ve muhtaç bir hale geldi. O benim flanel pantolonumun bağlarına uzanırken, benim parmaklarım da elbisesinin önündeki düğmelere gitti. Kapının zili bizi ayırdığında elbiseyi üzerinden yırtıp atmaya hazırdım.

," diye tısladım. Ellerim iki yanıma düşerek kanepeye yaslandım.

Autumn küçük bir kahkaha attı ve alnını benimkine dayadı. "Çin yemeği mi?"

"Pizza."

"Daha sonra aldığına memnun olacaksın." Son bir öpücükle üzerimden kalktı, kapıyı açtı, adamın parasını ödedi ve kutuyu mutfak tezgâhına taşıdı. Sonsuzluk gibi gelen iki dakika.

"Yatak odasına gitmek ister misin?" Tekrar önümde durduğunda sordum.

Başını salladı ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. "Kanepeyi istiyorum. O gece başladığımız şeyi bitirmek istiyorum."

Siktir, evet.

O düğmeleri iliklerken ben de tişörtümü çıkardım ve kollarını teker teker omuzlarından çektim. Koyu renkli kumaş ayaklarının dibinde birikti. Sütyeninin kancasını açtı ve dantelli iç çamaşırını kalçalarından bacaklarına doğru kaydırды. Filmin titreşim ışığı altında çıplak kalan teni aydınlık ve mükemmel.

"Tanrım, çok güzelsin," dedim kısık sesle.

Eğildi ve beni tekrar öptü, saçları göğsümün üzerine düşüyordu ve ağzının tadı çok tatlıydı. Ellerini flanel pantolonumun bel bandına koydu.

"Seni çok istiyorum," diye fısıldadı.

"Sonbahar..." Nefesim . "Bunu nasıl ya da... miyim bilmiyorum."

"Sadece deneyelim," dedi. "Ne olacağı umurunda değil ama durmak istemiyorum."

"Tanrım, hayır," dedim. "Asla durma..."

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarmama yardım etti ve onları bir kenara fırlattı. Arsız bir arzuyla sert uzunluğuma baktı. çıkarken tüm düşünce ve endişeler buharlaştı, hafif gövdesi kalçalarımın tünedi. Ne yapabileceğimi ya da yapamayacağımı düşünmeyi bıraktım ve sadece *yaptım*.

Göğsümün derinliklerinden gelen sert bir sesle onu kollarından tutup kendime doğru çektim ve küçük bir meme ucunu ağzıma aldım. Küçük bir çığlık attı ve kanepenin arkasını kavradı. Her bir göğsünü emebilmek, ısırabilmek ve öpebilmek için onu istediğim yerde tuttum.

"Şimdi," diye fısıldadı. Yalvarıyordu. "Lütfen..."

Ağzını kendime yaklaştırıp öperken ellerim çıplak teninin ipeğinden aşağı kayarak ellerimde küçücük kalan ince belini kavradı. Kalçalarımın yaslanırken uzun saçları bileklerimi okşuyordu.

Ellerim şimdi kalçalarındaydı, parmaklarım içeri giriyordu, kendimi elimden geldiğince dizginliyordum çünkü bu ilk sefer sadece bir kez olacaktı. Aşk ve şehvetin ikiz duyguları içimde bir gelgit dalgası yaratmıştı, onu o kadar çok seviyor ve istiyordum ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye fısıldadı, yüzü şimdi benimkine karşı ıslaktı.

"Ağlama."

"İsteyerek yapmıyorum ama her şey çok mükemmel geliyor. Öyle değil mi?"

Konuşmak için kendime güvenmiyordum, içimden bir hıçkırık mı, kahkaha mı yoksa küfür mü çıkacağından emin değildim. Bunun yerine o aramıza uzanırken onu öptüm. Etrafımdaki elinin hafif baskısını hissettim.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, kendimi destekledim. Onu asla hissetmek istediğim gibi hissedemeyeceğimi biliyordum. Onun içinde olmanın sıcaklığını ve ıslaklığını asla bilemeyecektim. Birleşmemizin bütünlüğünü asla hissedemeyecektim. Bir an için konuşlanmadan önceki gece kendimi tuttuğum için kendime lanet ettim. O zaman ona sahip olabilirdim, onun içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilebilirdi. Sadece gerçeği bilmediği için durdum.

Ama şimdi her şeyi biliyordu.

Nefesimi tuttum.

İç çekti ve sonra nefesi kesildi. "Tanrım..." Kollarını boynuma dolayarak üzerime . "Beni hissedebiliyor musun?"

Belki de hafızam ve hayal gücüm vücudumun bana söyleyemediği boşlukları dolduruyordu ama Sonbahar üzerime eğildi ve ben onu hissettim. Hafif basınç . Daha da ısındı, ta ki ben onun derinliklerine girene kadar.

"Seni hissediyorum," dedim. "Bunu hissedebiliyorum."

Gözleri kilitlendi, beni öptü, saçları omuzlarıma döküldü, bakışlarımızı hiç ayırmadan üzerimde hareket etti.

Bir nefes daha, bir öpücük daha, bu sefer daha derin. Bir nefesle ayrıldı ve başı geriye düştü, yüzünde coşku yükseliyordu.

"Lütfen... Daha sert." Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Sana o kadar ihtiyacım var ki
Kötü."

Onu daha sıkı kavradım. Onu kaldırıp geri , onu derinden tutmasını ya da hızlı ve sert hareket ettirmesini izledim. Beni bedenine almasını tekrar tekrar izledim, ikimizin görüntüsü sonsuza dek yok olduğunu düşündüğüm hislere dönüştü.

Autumn'un göğsümde gezinmeyi hiç bırakmayan elleri, benim Omuzlarımda, sırtımda, boynumda ve saçlarımda... Üstümde zarıfçe dalgalanırken bana hissedebileceğim hisler vermeyi hiç bırakmadı.

"Seni boşaltmak istiyorum," dedim.

"Evet," diye fısıldadı sıkıca. Titrek ışıktaki yüzü o kadar güzeldi ki. gerilimin yükseldiğini hissettim; orgazm oluyordum. Parmakları omuzlarımı sıyırdı ve kalçalarını benimkilere doğru yuvarlarken çığlıkları daha da yükseldi.

"Şimdi, Autumn," diye . "Göster bana..." "Evet.

Evet..."

Boşalırken kelimeler boğuklaştı, vücudu kasıldı, ağzı sessiz bir çığlıkla ayrıldı. Başparmağım, onun sıkı et düğümünün üzerinde daireler çizmek için gerildi, bana doğru sarkana kadar bırakmadı. Göğüslerini bana bastırdı; kalp atışları sanki benimmiş gibi göğsüme .

Bir süre sonra dudakları kulağıma değdi. "Şimdi de sen."

Elleri sırtımla koltuk minderlerinin arasına kayarken ağızlarımız ezici bir öpücükle buluştu. Parmakları yaralı derimi buldu ve okşadı. Bir kıvılcım ateşlendiğinde homurdandım.

"İyi mi?"

"Evet... Siktir, ..."

Sıcaklığı ve ısısı, teri ve ağzı. Eli kırık üzerinde geziniyor, yaralı etime hayat veriyordu. Okşadı ve

Vücudunu üzerime bastırırken, orgazmın yeni versiyonunu inşa ettim. Kısmen his, kısmen anı, kısmen arzu, kısmen aşk. Stanzalar, bütünü oluşturmak için üst üste inşa edildi.

"Seni seviyorum," diye
fısıldadı. Ve boşaldım.

Beyaz bir zevk patlaması değil. Daha ziyade belimde bir yumruk sıkarak gibi bir sıkışma oldu. Sonra gevşedi, parmaklar açılarak ısı ve buzun garip, heyecan verici bir kombinasyonunu serbest bıraktı. Göğsümü doldurdu ve yaralanma bölgemdeki sinir karmaşasında çılgınca titreşti. *Şarkı söylüyordu*. Aşk ve şehvet mükemmel bir uyum içinde, dalga doruğa ulaşarak çökene kadar yükseliyor ve yükseliyordu. Göğsümü yıkadı, sonra çekildi ve beni huzurla doldurdu.

Ürperdim ve kalçalarını bıraktım. Parmaklarım narin teninde izler bırakmıştı.

Çünkü o benim, ilkel düşünce geldi.

Ve ben de onunum. Öleceğim güne kadar.

"Aman Tanrım, boşaldın," dedi beni öperek. "Hissettim."

"Tanrım, evet. Hissettim... her şeyi."

Avuç içleri çenemin üzerinde kayıyordu. Beni tekrar öptü, sonra kollarını bana doladı. Teni terden kaygandı, nefesi omzuma tatlı tatlı değiyordu.

Vücutlarımız binlerce farklı yere değdi ve ben her birini hissettim.

Bir.

CHAPTER *Thirty-Two*

Weston

Yağmur nihayet durdu ve pist Cumartesi günkü yarış için kuruydu. Sahanın etrafına yiyecek kamyonları yerleştirilmişti ve yarış görevlileri bilgi alıyor ve numaraları dağıtıyorlardı.  nceki ben böyle bir olayı asla fark etmezdi. Benim için görünmez olurdu.

Bazen hissettiğim gibi görünmezdi. Bu, sezon başlamadan önce yapılan bir  n yarıştı ama  ocuk pikniğı değıldi.

Bu bir hayat.

Benim takımım, New England çevresindeki yerel yarışlarda mücadele eden tekerlekli sandalye yarış ılarından oluşan yarı profesyonel bir ligdeki altı takımdan biriydi. Bu

küçük bir ligdi, ancak Koç Brown bir tür dahiydi: yarış ılarından birkaçı Paralimpik Olimpiyatlarda madalya kazanmıştı.

Ekip  yelerim T54 olarak sınıflandırılmıştı - hepimizin belden yukarısı tamamen hareket edebiliyordu. Diğ r sınıflandırmalar serebral palsi veya daha yüksek omurilik yaralanması olan yarışçılar için ayrılmıştı. Sabah ilerledikçe tribünler daha kalabalık hale gelmeye başladı. Amherst'te gördüğümden daha azdı ama bir ön eleme için çok da kötü değıldi.

Takım arkadaşlarımdan biri, Ron Sellers adında çift ampute bir adam, ben yuvarlanırken bana başıyla selam verdi. "N'aber Wes?"

Selamlamak için elini uzattı. Eski hayatımda olsaydım, mesafemi korurdum. Arkadaş edinmek için değıl, kazanmak için oradaydım. Ama artık After'daydım.

Elini ve ona bir yumruk attım. "Nasıl gidiyor Ron?
Biraz kık tekmelemeye hazır mısın?"

"Her zaman." Güldü. "Senin için ilk yarış. Gergin misin?"

Çenemi rakiplerimize doğru savurdum. "Onlar için mi? Tabii ki evet." Ron kıkırdadı ve sonra Koç moral konuşması için bizi bir araya topladı.

"Turner," dedi. "Bu senin ilk yarışın. Senin işin yok olmamak. Bu benim tek koçluk direktifim."

"Elimden geleni yapacağım, Koç."

Sabahın geç saatleri yağmurlardan sonra gri ve suluydu ama temiz kokuyordu. Yeni. Sanki eski olan pek çok şey yıkanıp gitmişti.

Kendi yarış sandalyemi kazanana kadar ödünç aldığım yarış sandalyeme geçtim.

-Ve diz çökmek için bacaklarımı altına aldım. Koç bana yarış eldivenlerini (elin ortasını saran yağ yastıkları) uzattı ve omzuma bir tokat attı.

"'Kaza yapmayın' diye bırakacağımı , değil mi?"

Sandalyemin yanına çömeldi ve piste baktı, konuşurken çeşitli noktaları işaret etti.

"İyi bir başlangıç yapın. Bu sizin en iyi avantajınız olacak. Önde olmadığınız sürece iç şeritten uzak durun. Aksi takdirde, . Tabii ki yetişmek daha zor olacak ama düzlüklerde gücünü kullan ve eve dön. Anladın mı?"

Atletizmde koç bana ne zaman gelmem gerektiğini söylerdi ve ben de gelirdim. Benden yaşça büyük erkekler tarafından verilen tavsiye ya da yönlendirmelerden rahatsız olurdum. Beynimin bir yerinde hala bir babam olduğu konusunda ısrar eden kısmı, sahtekarlara tahammül edemiyordu.

O tanıdık rahatsızlık bugün de vardı ama hafıftı. Eski bir yaranın gibi.

"Teşekkürler, Koç,"
dedim. "Ve sakın kaza yapma."

Benimki günün son yarışıydı; sekiz yüz metre. Takım arkadaşlarıma tezahürat yaptım ve öğrenebildiklerimi öğrenmek için onları yakından izledim. Yarışım erdiğinde sarı yarış tişörtümü giydim. Koç omzuma son bir kez vurdu.

"oku, çılgın piç." "Tamamdır."

Diğer sekiz yarışçıya karşı sıraya girdim ve üçüncü kulvarda manevra yaptım.

İki numaralı adam baktı. "Hey.

Yeni misin?"

Düşman konuştu.

"Evet," dedim.

"Harika. İyi şanslar, çaylak."

Dudaklarımın arkasında yüzlerce kesici, ukala söz kilitli ve yüklüydü.

Adama bir gülümseme verdim. "Sana da dostum. İyi şanslar."

Hazır ol çağrısıyla damarlarımda adrenalin yükseldi. Sekiz çift kol sarmalanmış, yaylanmaya hazırды.

Silah patladı.

Tekerlekleri zorladık, herkes yavaş ilerliyor ama hızla hız kazanıyordu. İyi bir başlangıç yarışı kazandırabilir.

Başlangıcım bok gibiydi.

Tam diğer yarışçılar bir araya gelip beni sıkıştırırken yetiştim. Tıpkı Koç'un dediği gibi, dış şeritten gitmek zorunda kaldım ve bu da virajda beni mahvetti. İlk iki yüz metreye girerken sonuncuydum. Derin nefes aldım ve sahip olduğum her şeyi kollarıma kanalize ederek düzlükte yer kazandım ve iki sıra yükseldim.

İkinci virajda Koç'un sözünü dinlemedim ve içeri doğru ilerledim. Diğer tarafımdaki çocuklar elleriyle jantlarını iterken rüzgârı hissedebiliyordum.

Uzaktan, küçük bir alkış ve tezahürat mırıltısı duydum.

Kalabalık.

Kaza yapmamayı ya da birine çarpmamayı başardım ama soğuk terler Efor sarf etmekten sırtımdan aşağı damlıyordu. Son düzlükte sürüde bir boşluk gördüm ve kalabalıktan kaçmak için iki yarışçının arasına girdim.

Benim

Kollarım merhamet diliyordu ve ciğerlerim yanıyordu ama iki pozisyon daha kazandım ve diğer üç yarışçının arkasından bitiş çizgisini geçtim.

Before'daki ben kaybettiği için çok kızgın olurdu. O Wes de *kazandığı* için kızardı. Ama çizgiyi 4^{üncü} sırada geçtiğimde, saf coşkudan başka bir şey bilmiyordum.

Ve sekiz sandalyelik bir yığılmaya neden olmadığım için rahatladım.

Tribünlerin yanından geçerken kalabalık tezahürat yaptı. Kollarım kurşun gibiydi ama uzanıp birkaç rakibimi yumruklamayı başardım. Sonra duydum.

"Sen benim oğlumsun, Blue!"

Kollarım tekerleklerimin yanına düştü. Tribünlerin yanından hızla geçip ararken çarpan kalbim neredeyse ters dönüyordu.

Seçilmesi kolaydı; kalabalığın geri kalanı yerlerine oturmuşken o dimdik ayaktaydı. Herkes telefonlarına dönmüşken o hâlâ ellerini çırpıyordu. İki parmağını ağzına götürdü ve ıslık çaldı. "Aferin, T!"

Kahretsin, o burada. . Benim için.

Gözlerimiz buluştu ve Connor elini kaldırdı, gülümsemesi geniş ama tereddütlüydü.

Bir elimi geri kaldırdım, nabzım boğazıma kadar yükseldi ve orada sıkı bir yumru halinde yapıştı.

Takımına ve olabildiğince hızlı bir şekilde tekerlekli sandalyeme geçtim. Koç bize bazı eleştirilerde bulundu ve ben de pek duymadığım için başımı salladım. Birkaç çocuk bira içmek isteyip istemediğimi sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedim üzerine bir sweatshirt geçirerek. "Başka zaman." Bir saniye durakladım, sonra ekledim, "Bir dahaki sefere kesin, tamam mı?"

" "

Ellerini ön ceplerine sokmuş bekleyen Connor'ın yanına geldiğimde kalbim hâlâ güm güm atıyordu.

"Hey," dedim.

"Harika yarıştı, dostum."

"Teşekkürler. Bu buluşmadan nasıl haberiniz oldu?"

Gözleri doldu. "Ne zamandan beri senin yarışlarından birini kaçıyorum?" "Hiç kaçırmadığımdan beri," dedim sesim kalınlaşarak.

"Sonbahar sana söyledi mi?"

"Ruby'ye söylemiş. O da bana söyledi."

Bir an için içinde bulunduğumuz durumun garipliği üzerimizden kalktı ve park yerine doğru yola koyulduk.

"Onunla işler nasıl gidiyor?" Connor sordu.

"Harika," dedim ve sonra saçmalamayı kesmeye karar verdim. "Aslında o tam bir mucize. Onunla geçirdiğim her gün benim en güzel günüm."

"Sevindim dostum," dedi. "Ciddiyim."

"Ya Ruby?"

Yanaklarından hava üfledi. "Onu seviyorum."

"Evet, geçen gece bundan bahsetmiştin."

Güldü. "Biliyorum, ama yine de başaramıyorum. Ve bunu kastetmeyi. Harika hissettiriyor ve çok kolay."

Onu bu kadar mutlu görmek göğsümü sıktı. Neredeyse eski hali gibiydi ama gözlerinde yeni bir derinlik vardı. Savaşta bulunmuş tüm askerlerde vardır diye düşündüm. Bölgeyle birlikte geliyor.

"Bunu hak ediyorsun," dedim.

Sessizce birkaç metre daha ilerledik ve tribünün sonuna geldik.

"Bir saniye bekle," dedi Connor. Benimle göz hizasına için bir koltuğun kenarına oturdu. "Bir şey söylemem gerekiyor."

"Hayır, sen-"

"Evet, biliyorum ve bir kez olsun çeneni kapatıp dinleyeceksin."

Sesinde kahkaha vardı ama son derece ciddiye.

Sustum ve dinledim.

"Gittiğim için özür dilerim. Sana olanlardan kendimi sorumlu hissettim.

Bu

Hayatına ne görmek beni öldürdü, ama beni en çok üzen şey bunu düzeltememiş olmamdı. Yaranı kendim alamazdım ama almak istedim."

Sağ kolu dalgınca yeniden inşa edilmiş sol dirseğinin etrafına dolandı. "Ben de kendimi düzeltmeye çalışmak için ayrıldım çünkü ne burada ne de Boston'da başarabilecektim."

Kısa bir sessizlik oldu. Aramızdaki uçurum tam oradaydı ve en eski acımdan ve kendi kendini yok eden öfkemden kazılmıştı. Drake'ler Connor'ı desteklediğimi, onu okula götürdüğümü ve yanında durduğumu düşünüyorlardı. Ama gerçek şu ki, ben uzun zaman önce çökmüşken o beni yıllarca bir arada tuttu.

"Her konuda haklıydın," dedim. "Kendimi savunmadığım konusunda. Hayatımda iyi olan pek çok şeyi sabote ettim çünkü ya hak etmediğimi ya da güvenilmez olduğumu düşündüm. Muhtemelen elimden alınacaktı, o yüzden alınmadan önce mahvedeyim bari." Ona baktım. "Tıpkı senin gibi. Sen hayatımdaki en iyi şeydin. Adı her neyse kucağıma yemek bıraktığı günden itibaren. Ve sana hiç söylemedim."

"Hiç zorunda kalmadın dostum."

"Söyledim. Bazı şeylerin yüksek sesle söylenmesi gerekir."

Connor başını salladı. "Orada hayatımı kurtardın. O lanet el bombasına koştun ve hayatımı kurtardın."

"şu an yine yaparım. Çünkü sen benim de hayatımı kurtardın. Ve sadece Suriye'yi kastetmiyorum."

Bir için kaşlarını çattı, sonra bakışlarında yavaşça anlayış ve ağzı her şeyi ifade eden bir gülümsemeye dönüştü.

"İyi misin?" Kalın bir anın ardından sordum. "Yani... onca şeyden sonra bok mu?"

"Daha iyi." Connor'ın bakışları evin etrafındaki kalın yeşil çimenler üzerindeydi.

ama kayalık çöller ve yanmış deniz kabukları gördüğünü biliyorum.

evler. "Silah seslerinin hiç susmayacağını düşündüğüm o kadar çok gece oldu ki."

"Evet," dedim. "Ama ikimiz de hâlâ buradayız, değil mi?"

"Evet. Hâlâ buradayız." Uzandı ve elini omzuma koydu. "Seni seviyorum, dostum."

Avucunun ağırlığı içime battı. Okulda onun kağıtlarını yazdım. Ordu kayıt formuna imzamı attım. Canlı bir el bombasına koştum. Onu mutlu etmek için hayatımın aşkından vazgeçtim. Hepsini onu sevdiğim için yaptım, ama kelimeleri hiç söylemedim.

Elimi ensesine koydum ve onu kendime çektim, alnından alnına.

"Ben de seni seviyorum," dedim demirden bir boğaz tarafından boğulurcasına. "Teşekkür ..." Bir an için dişlerimi sıktım.

Söyleyin. Gerçek olsun.

"Senin için."

Connor başımı salladı. "Aynısı, Wes. Lanet olası aynı. Her zaman."

Birkaç hırıltılı nefes için kıpırdamadan durduk, sonra kollarımızı ıslak yüzlerimizde sürükleyerek .

"Ee, hazır mısın?"

"Evet, hadi gidelim."

Yan yana park yerine doğru ilerledik. "İtalya'ya geri mi dönüyorsun?" diye sordum.

"Birkaç gün içinde." bir göz attı. "Aracın nerede?" "Uber'e gidecektim."

Connor önümüzde park etmiş olan Dodge Hellcat'e doğru başını salladı. "Seni bırakayım. Tıpkı eski günlerdeki gibi." Koluma vurdu. "Ne de olsa yorgun olmalısın. *Dördüncü* olmak zor iş."

"Siktir git," dedim. "Bu benim ilk yarışımdı."

"Her neyse. Mide gribiyle dörde dört yüz koştuğun zamandan beri dördüncü olamadın. Bu arada, Turner'ın yarış sonrası kusmuşu nerede?" Başını acımasızca salladı. "Bu yarış izlemek için iyi para ödedim."

Orta parmağımla gözümün kenarını kaşıdım. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Kendi orta parmağı favorisinin kenarını ovuşturdu. Sonra bana bir sırtış attı ve aramızdaki bağ ortaya çıktı. Daha derinlere uzanan bir aşk

dostluktan, aileden daha derin. Kan ve kemiği aşan, savaşta test edilmiş bir bağ.
Ruh eşleri.

CHAPTER *Thirty-Three*

Sonbahar

Panache Blanc'taki sabah vardiyamdan sonra duş almak ve kalabalık bir fırında çalışmanın verdiği un ve terden arınmak için Weston'ın evine geri döndüm. Sadece birkaç gün olmuştu ama ikimiz de geceyi kendi yataklarımızda yalnız geçirmeye dayanamıyorduk. Tam ben havluya sarınırken eve geldi.

"Sonbahar mı?"

"Buradayım," diye . "Bana her şeyi anlat."

Weston hala yarış kıyafetleri ve kazağıyla yatak odasına girdi ve dönmüş bir avcı gibi görünüyordu. Aç bakışları beni bir aşağı bir yukarı tararken kollarımdaki tüyler diken oldu.

"Eee?" Havadaki elektrik uğultusunun üzerinden sordum. "Connor'la nasıl gitti?"

"İyi," dedi, mavi-yeşil gözleri çıplak bacaklarımdaydı. " yok." "Bu kadar mı?" Küçük bir kahkaha attım. "İyi misiniz?"

Başını salladı, sandalyesini yaklaştırdı. Bacaklarımdan arkası yatağı değene kadar geri çekildim, kalbim göğsümde çıldırıyordu ve sıcaklık zaten kalçalarımdan arasında birikiyor.

"Yarışı kaçırdığım için üzgünüm," diyebildim. "Sizin yalnız kalmanızı istedim."

Bileğimden tuttu ve beni kucağına çekti. "Seni affediyorum," dedi, sesi alçak ve ihtiyaçtan sertti. Eli havlunun altından yukarı kaydı.

"Ve sana ihtiyacım var. Şu anda."

"Çok talepkârsın," dedim, nefesimi zor tutmama rağmen rahat davranmaya çalışarak "Yatak odasında çok patronluk taslıyorsun."

Ama o sadece bir şey değil, birçok şeydi. Weston yatakta da çok tatlı ve düşünceli biriydi ama böyle olduğunda kanım .

Ağzım değdi, kelimeleri içine üfledim. "Bana ne istediğini söyle."

Beni öptü, sert ve talepkâr. "Yatağa gir."

Kucağından inip yatağa oturdum, tüm vücudum ağrıyordu ve onun için hazırdım. Dizlerimi ayırdı ve içeri girdi.

"Arkana yaslan," dedi. "Şimdi seni boşaltacağım."

Bunu kesin bir dille söyledi, anlaşma tamamdı; tek yapmam gereken onun istediği her şeyi yapmaktı. Sandalyesini yatakla aynı hizaya getirdi ve havluyu kalçalarımın üzerine itti. Bir saniye boyunca sadece nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim. Sonra ağzı aşağı indi. Dilinin o ilk dokunuşuyla vücudumda bir sarsıntı oldu ve boğazımdan bir çığlık döküldü.

"Tanrım, Weston..."

Sırtımı onun ağzına doğru verdiğimde havlu açıldı. Kalçalarım ellerinin altında titrerken o da beni okşuyordu. Hafifçe ısıyor, emiyor, dili dönüyor ve çığlık atmamak için tek yapabildiğim şey olana kadar yalıyordu. Kıvrandım ama o beni istediği yerde tuttu. Acımasızdı.

"Çok iyi," diye homurdandı. "Şimdi gel, Autumn. Dilimin üzerine gel ve sonra seni tekrar alacağım."

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Sadece sözleri bile beni ilk orgazmıma doğru sürükledi. Vücudumu ağzının merhametine bırakarak daha derine indi. Kendimi bir dirseğimin üzerine dayadım, diğer elimle saçlarını yumrukladım. Homurdandı, Bacaklarımı omuzlarına attım ve sonra bitti. Çığlıklarımı bastırma zahmetine girmedim. Yatak odasını doldurdum, ta ki sonunda beni bitkin ve gevşek bir halde bırakana kadar.

"anasını." Bulanıklaşan gözlerimin üzerinde tavan dönüyordu. "Sanırım adımı unuttum."

Birkaç kez göz kırptım, sonra bakışlarıyla buluşmayı başardım. Emredici, otoriter tavrı gitmişti ve şimdi gözlerindeki ateşli uyarılma fiziksel olmaktan çok daha derindi. Vücudum canlı bir tel gibi uğulduyordu ama ben daha fazlasını istiyordum.

"Buraya gel," dedim ve geriye doğru çekildim.
Eşofmanını ve tişörtünü çıkararak bronzlaşmış, heykelsi güzelliğini ortaya çıkardı.

"Bakıyorsun, Caldwell."

"Ağzımın suyu akıyor,
Turner."

Sandalyesinden kalktı, kendini yatağa attı ve başını benimkinin yanındaki yastığa koydu. Aynı anda birbirimize uzandık, tüm umutsuz ihtiyaç başka bir şeye dönüşerek derinleşti. Ağzımın keşfedilmemiş hiçbir yerini bırakmayan yoğun öpücüklere doyamıyordum. Vücudum onun için ağrıyordu. Ellerim aynı anda onun her yerine dokunmak istiyordu.

Yarış şortunu çıkaracak kadar uzun bir süre ayrı kaldık ve o da yan yattı.

"Terliyim," dedi.

"Güzel."

"İçinde olmak istiyorum," dedi, öpücüğü yumuşak ve durgunlaştı, gözlerinin mavi-yeşil okyanusu yumuşak ve sıcaktı. "Senin üstünde. İstiyorum her şey..."

Beni daha sert öptü, sırtüstü yatırdı ve muhteşem kollarını kullanarak hareket etti. Vücudunun sıcaklığını, mükemmel ağırlığını, teninin benimkine seviyordum. Ona ihtiyacım vardı. bütünlüğümüzü havaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Aramıza uzandım ve kalçalarımı kaydırarak onu içime almak için yukarı kaldırdım.

"Weston... Aman Tanrım..."

"Seni eziyor muyum?"

"Hayır. Tanrım, içimde çok derinsin. Bunu seviyorum. Seni seviyorum."

Weston kollarının üzerinde durdu ve günün parlak ışığına baktı, Kaslarının hatları belirgin ve gücünü gösteriyordu. Ön kolları mükemmeldi. Onu gördüğümde içimi taze bir sıcaklık kapladı.

Omuzları ve pazuları, boynunun geniş göğsüne uzanan çizgileri, karın kaslarının sıkı dalgalarına kadar.

"Tanrım, Weston," diye fısıldadım dudaklarına karşı. "Doyamıyorum sen."

Yarım gülümsemesinin güzelliği yürek parçalayıcıydı. Biliyorum hala Kendisiyle ilgili algılarla mücadele ediyordu ama bu algılar kayboluyordu. Değerini, onu sevmesi gereken birinin başarısızlıklarına dayandıran adam yavaş yavaş yerini alıyordu. Karanlık bir yerden aydınlığa çıkarken Gün.

Okyanus gözlerim elmas aklım, diye düşündüm hareket ederken, dokunurken ve öpüşürken. Tanrım, o çok güzel. Çok güzel.

Ellerim sırtının geniş düzlemlerinde, alt omurgasının yaralı etine kadar dolaştı. Parmaklarım üzerlerinden geçti, dokunun değiştiğini hissettim, pürüzsüzden pürüzlüye, tekrar tekrar.

"Tanrım, seni seviyorum," dedi, kollarını içimde hareket ettirmek için kullanırken sesi hırıltılıydı, ben de onu içine almak için kalçalarımı kaldırdım. "Seni seviyorum..."

Hareketlerimiz, mükemmel bir eşzamanlılık, çaresizliğe dönüştü. Muhtaç. Kendi koreografimizi yaratmak zorundaydık ama onun ve benim koreografimiz olmasını çok sevdim. Bizim. Bizim.

"Kimse beni sevemez," dedim, içine doğru yükselerek onu tekrar tekrar bedenime aldım.

"Sonbahar..."

"Başka bir şekilde sevilmek istemiyorum. Bir daha asla."

O zaman beni şiddetle öptü ve geri çekildiğinde gözleri derin ve karanlıktı. "Üste çık," dedi. "Seni hareket ettirmem gerek."

Sırt üstü döndü ve beni üzerine çekti. Elleriyle belimi kavradı ve beni tekrar tekrar üzerine çekti. Ona sertçe asıldım ve karnımda kaynamakta olan orgazm, Weston'ın her hamlesiyle daha da hararetlenen beyaz bir aleve dönüştü.

"Weston, ben gidiyorum..."

"Gel, Sonbahar," diye . "Geleceksin. Doğru Şimdi."

Yaptım, vücudum onun güçlü, ikna edici sözlerine itaat ederken sert uzunluk içimde derinlere işliyordu. Onun sözleri, her zaman Weston'ın sözleri...

Orgazm bir dalga gibi geçerek vücudumu kamburlaştırdı. sesimi, nefesimi bastırıyor, sonra dalga tepeye ulaşp kırılırken beni serbest bırakıyordu.

"Tanrım, Weston...evet. Evet..."

Kolları -o görkemli kolları- beni ona doğru ve bedenimi kendi salınımını sağlamak için kullanmasının çiğ, hayvani eylemi, ilkinin hemen ardından hızlı bir orgazm daha yarattı.

"Sonbahar..."

Çenesini sıkı, gözlerini kapadı ve dalganın onun da üzerine çöküşünü izledim. Karın kaslarının kesimi daha keskinleşti, nefesi kısaldı. Bana artık orgazmlarını göğsünde hissettiğini söyledi. Tüm şehvet ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş fiziksel bir his olarak ortaya çıkması gereken

Kalbindeki bana olan sevgiyi. İçimden su gibi akıp gitmesine izin verdim, sonra başımı çenesinin altına sıkıştırarak göğsünün üzerine uzandım. Kalbi kulağımın altında çarpıyor ve nefesini tutarken göğsü inip kalkıyordu.

"Çok iyi," diye mırıldandım. "Tanrım, çok iyi..." "Yeterli mi?"

Başımı kaldırdığımda kaşlarının çatıldığını ve gözlerinde şüphe olduğunu gördüm. "Şimdi iyi," dedi. "Ama birkaç yıl içinde..."

"Biraz yıl, birkaç on yıl sonra ben de aynı hissedeceğim. Başka bir şey istemiyorum."

Saçlarımı okşadı. "Asla işten eve gelip seni duvara yaslayamayacağım. Ya da seni kanepeye yatırıp beynini sikemeyeceğim."

"Duvar seksi abartılıyor. Ve belki de bir kanepeye yatırılıp beynimin sikilmesini istemiyordumdur."

"söyleyince..." Gülümsemesi soldu. "Ama sana verebileceğimden daha fazlasını isteyeceğin zamanlar."

Parmağımı göğsünün üzerinde gezdirdim, çizgiler ve girdaplar çizdim. "Kimse bana senin verebileceğini veremez. Şu anda hissettiğim şey, şimdiye kadar istediğim her şey ve hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

"Seni seviyorum," dedi, yüzümü tuttu ve beni derinden öptü. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Ve bunu seviyorum. Burada seninle yatakta uzanmak, konuşmak ve öpüşmek. Bu benim için seks kadar önemli. Belki daha fazla."

"," dedi. "Yalan söylemekte gerçekten iyiyimdir." "Pek çok şeyde iyisin. Bana yarıştan bahset." "Dördüncülük," dedi omuz silkerek.

"Dördüncü mü?" Koluna vurdum. "Weston, bu inanılmaz. İlk yarışında mı? Neden bana söylemedin?"

"Önemli değil. Sadece orada olmak hoşuma gitti. Ve Connor geldi." Gözleri yumuşadı. "Bunu sen yaptın."

"Onu sana doğru yönlendirdim. Hiçbir şey onu senden uzak tutamazdı." Cevap vermedi ama bu fikrin onu nasıl etkilediğini görebiliyordum.

"Paul dönüş yolunda beni aradı," dedi bir dakika sonra. "Annemin doğum günü için herkesi Boston'da akşam yemeğinde bir araya getirmek istiyor. Sanırım ona evlenme teklif edecek."

"Bu çok harika," dedim. "O harika biri ve annene karşı çok iyi." Weston'ın yanağına dokundum. "Bu iyi bir şey değil mi?"

Weston başını salladı. "Sanırım öyle. Ama önce yapmam gereken bir şey var." Eli sert ve nasırlıydı ama yanağıma dokunuşu yumuşaktı.

"Benimle gelir misin?"

"Herhangi bir yere," dedim. "Nereye gidiyoruz?"

Weston'ın gözleri sertleşti. "Eve."

CHAPTER *Thirty-Four*

Sonbahar

Uber aracının penceresinden gördüğüm kadarıyla Woburn, Massachusetts şirin bir kasabaydı. Parklar ve güzel ormanlarla çevrili kolonyal binalar. Sürücü otoyola bitişik, daha az yeşil alan ve birbirine yakın küçük fiçı tahtası evlerin bulunduğu bir mahalleye döndüğünde Weston'ın eli elimde sıkıştı.

"Bu mu?" diye sordu şoför.

Weston başını salladı. "Evet. İşte bu "

"Beklememi mi istiyorsun?"

"Hayır teşekkürler, böyle iyiyiz."

Dışarı çıktık ve Weston sandalyesine geçti. Sokak sessiz ve ıssızdı.

"Hangisi?" Ben sordum.

Weston önümüzde uzanan çıkmaz sokağın sonundaki beyaz çatılı küçük mavi evi işaret . Sert bir nefes vererek tekerleklerle bir itti ve caddede yürümeye başladı. Ben de onun yanında yürüdüm.

"Her şey çok küçük görünüyor," dedi sokağın sonuna . "Annem bizi taşımak zorunda kaldığından beri buraya hiç gelmedim." Anılar gözlerinde parıldarken ifadesi sertleşti.

"Çocukken size daha büyük görünmüş olmalı."

"İşte buradaydı," dedi tekerlekli sandalyesini evin önündeki kaldırım boyunca hareket ettirerek. "Tam buraya park etti ve sonra . Annem

çığlık atıyor ve ağlıyor."

Mahalle, Boston aksanının ağzında yükselmesine neden olmuştu.

Annem çığlık atıp ağlıyordu.

"Ve o piç durmadı. Onu kovaladım. Dikiz aynasından beni görmüş olmalı ama durmadı."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Onları öfkeyle uzaklaştırmasını bekledim ama bu sefer bıraktı.

"Durmadı lan." Sesi öfke ve acıyla kalınlaşmıştı, kelimeler gözyaşları arasında sıkışıyor. "Devam etti. Onu terk etti. Onu *hiçbir şey*siz bıraktı. Ve bizi terk etti. *Çocuklarını* bıraktı... En kötüsü de lanet kısmı... Ben..." Başını salladı, her şeyi kontrol altına almakta zorlanıyordu. "Onu hâlâ seviyorum. Umarım cehennemde çürür ve ben onu hala severim."

Weston o anda çöktü, omuzları titriyordu. Bir dirseğini sandalyesinin tekerleğine dayadı ve eliyle yüzünü kapattı. Kollarımı ona dolamak için arkasına geçtim. Başını omzuma yasladı, gözyaşları hırkamın kolunu ıslatıyordu. Çok ağladı ve ben de ona sarıldım.

Çektiği acı beni iliklerime kadar yaralasa da, bunun iyileşmenin başlangıcı olduğunu hissettim. Uzun zamandır iltihaplanmış olan yara nihayet temizlenmişti.

"Üzgünüm," dedi yüzünü omzuna kurularak. "Senin için pek de iyi bir yolculuk olmadı."

Yanına yaklaştım ve kucağına oturdum, böylece onu daha yakından tutabiliyor ve göz göze bakabiliyordum. "Bu hayatımda çıktığım en iyi yolculuk."

"Nedenmiş o?"

"Umutsuz bir romantik olduğumu bilmek sizi şaşırtabilir." "Sen mi? Şehirden defol."

"beri, bir gün seveceğim adamla ilgili bir hayalim vardı. *O kişi*. Onunla tanıştığımda nasıl olacağını hayal ederdim ve hayalin gelinliklerle ya da şövalyeli şatolarla hiçbir ilgisi yoktu. parlayan zırh. Bunun yerine, ona Nebraska'daki çiftliğimizi göstermeyi hayal ettim. Ailemle tanışacak ve nereden başladığımı görecek. Karşılığında da beni Onun başladığı yerde, ben de onu aynı temel şekilde anlayacaktım. İkimizin birbirimizi bu şekilde anlaması, en gerçek, en doğru şeydi. sahip olabileceğim aşk. ." Omuz silktim ve yüzüne dokundum. "Ve işte buradayız."

"İşte " diye mırıldandı. Bakışları eski evi ve boş sokağı taradı. Son bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve ben gülümsedim.

Nihayet Weston, aşkım, buradaydı.

Weston

Boston sahilindeki InterContinental Otel'deki odamıza yerleştik. Paul o akşam yemek için Miel restoranda rezervasyon yaptırmıştı. Ben koyu gri bir takım elbise giydim, Autumn da koyu yeşil bir elbise giydi.

"Çok güzelsin," dedim kravatımın düğümünü sinirli bir şekilde çekiştirerek. "Gerginsin," dedi benim için düzeltmek üzere eğilerek.

"Sen

gerçekten soracağını düşünüyor

musun?" "Sanırım."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Bir omzumu kaldırdım. "Henüz emin değilim."

"Bence bu harika." Yanağımdan öptü. "Ona bir şans ver, tamam mı?"

Umursamaz bir ses çıkardım.

Saat yediye on kala restoranın lobisine indik. Ruby ve Connor çoktan oradaydı. Connor benimkinden daha açık gri tonlarında bir takım elbise giymişti, Ruby ise kırmızıydı.

Kadınlar sanki birkaç dakika önceki bir sohbete devam ediyormuş gibi birbirlerini selamladılar. Connor ve ben el ele kucaklaştık. Ama sonra o ve Autumn karşı karşıya geldi ve Ruby ve ben aynı anda onlara biraz yer açmak için geri çekildik.

Ama çok fazla yer olmasın, Drake.

Connor ensesini ovuşturarak, "Hey," dedi.

Autumn başını sallayarak biraz güldü. "Oh, Tanrı aşkına..." Uzandı ve kollarını onun omuzlarına doladı.

Ona tekrar sarıldı ve gözleri rahatlayarak kapandı. Kulağına bir şeyler fısıldadı. *Teşekkür ettiğini biliyordum.*

Jefferson ve Cassandra'nın da aralarında bulunduğu Drake'ler daha sonra ortaya çıktı.

Connor'ın onların etrafındaki tavrındaki değişim inanılmazdı. Tüm o eski

Üzerindeki baskı kalktı ve küçük bir servete sahip olmanın yardımcı olduğunu bilsem de, gözlerindeki babasının onayına duyduğu umutsuz ihtiyaç ortadan kalktı.

"Selam baba," dedi ve ona sarıldı. "Anne." Victoria'nın yanağını öptü, sonra Jefferson'a başıyla selam verdi. "aber Jeffy?"

Jefferson gözlerini devirdi. "Bana böyle hitap etmeden nefret ettiğimi biliyorsun." "Bunu neden yaptığımı sanıyorsun?"

Zihnime not ettim. *Jeffy olsun. Şu andan itibaren sonsuzluğa kadar.*

Annem, kız kardeşlerim ve Paul en son geldiler, bir kuş sürüsü gibi lobiye doluştular.

"Vay canına, şuna bak," diye mırıldandı Autumn.

Ben de aynı düşünceyle baktım. Felicia pantolon ve güzel bir bluz. Saçları kısa kesilmiş ve omuzlarına dökülmüştü. Yüzündeki solgun yorgunluk gitmiş, sanki yıllar süren uykusuzluğun ardından bir ay boyunca deliksiz uyumuş gibiydi.

Kimberly o kadar rahat görünüyordu ki onu tanımakta zorlandım. En küçük kız kardeşim her zaman temkinli ve gergindi, sürekli çalıların arasından fırlayıp üzerine atlayacak bir hayata hazırlanırdı. Şimdi, aynı özenli saçları ve ağır makyajı altında bile sakın görünüyordu. Neredeyse dingin.

Yanağımı öpmek için eğildiğinde güldü. "Bir fotoğraf çek, daha uzun sürer."

Bir pitcha al, uzun süre dayanır.

"Sakin ona zorluk ," dedi annem, çullanarak. "Şuna bak, benim güzel oğlum."

Bana sarılmak için eğildiğinde onun parfümüyle sarmalanmışım. Ağartılmış saçları omuzlarına dökülüyordu ve akrilik tırnakları her zamanki gibi uzun ve ışıltılıydı ama mutluluk saçıyordu.

Sock Boy birkaç saat önce Woburn'deki o sokakta ölmüştü ve sanki at gözlüklerim çıkarılmıştı. Paul Sheffield'a baktım; takım elbiseyle mezuniyete hazırlanan beşinci sınıf fen bilgisi öğretmenine benziyordu; Bıyıkları taranmış, kel kafası ve gözlükleri otel lobisinin kehribar ışığında parlıyordu.

Annem ve kız kardeşlerimden onun sorumlu olduğunu fark ettim. Onların mutluluğundan değil ama onlara bir şans verdiği için.

"Ne kadar yakışıklı görünüyorsunuz, değil mi?" Annem Conner ve beni için geri çekildi. "İkinizi bir arada görmek, aman Tanrım. Kalbim yerinden çıkacak. *Patlayacak* diyorum size."

"Doğum günün kutlu olsun anne," dedim.

Connor, "Mutlu yıllar Miranda," diye .

"Şu haline bak. O güzel gülümsemen geri gelmiş," dedi Connor'a, çenesini avucunun içine alıp yüzünü hafifçe sallayarak. "Ve sen," dedi bana dönerek. "Sonunda yüzünde sürekli o ekşi ifade yok."

"Teşekkürler anne," diye mırıldandım.

Sonbahar'a döndü. "Bu senin sayende, seni güzel melek." "Doğum gününüz kutlu olsun Bayan Turner," dedi Autumn. "Özür dilerim. Miranda." "Bu daha iyi." Annem dördümüze bakmak için geri çekildi.

"Eee. Oldukça.

Hepinizin oynadığı sandalye kapmaca oyunu, ha?"

"*Tanrım*, anne."

Connor bir kahkahayı elinin arkasına sakladı, omuzları titriyordu. Ruby ve Autumn aynı kırmızı tonlarına döndü.

Paul devreye girdi. "Herkes mutlu olduğu sürece, değil mi?" Bana baktı. "En önemli şey bu değil mi?"

Senatör Drake hostes standından içeri girdi. "Masamız hazır. Gidelim mi?"

Autumn'un elini dudaklarıma bastırdım. "İçeride buluşuruz." Beni öpmek için eğildi. "Nazik ol."

"Sanki bir tür ünüm varmış gibi konuşuyorsun."

"Düşünebiliyor musun?" Gülerek gözlerini devirdi ve diğerlerinin peşinden restorana girdi.

"Hey, Paul, bir dakikan var mı?" Dedim.

"Başım belada mı?" diye sordu ama beni biraz kenardan takip etti. "Aslında ben de sana bir şey sormaya hazırlanıyordum."

"Annemle evlenmek istiyorsun."

Yumruğunun içine öksürdü. "Planım bu. Ama önce senin onayını almak istedim. Senin," dedi. "İznini değil. Saygısızlık etmek istemem ama onu seviyorum ve soracağım. Ama bu benim için çok önemli. bizim için mutluydu. O beni mutlu ediyor. O bir savaşçı, biliyor musunuz? Bazen kirli dövüşebilir ama her zaman herkes için en iyisini ister ve ben onun bu yönünü seviyorum."

"Ben de öyle," dedim.

"Babanın yerini almaya çalışmıyorum ama-"

"Paul..." Tekerlekli sandalyemde kıpırdandım, onunla göz göze gelemiyordum.

Bugün zaten bir kez lanet bir bebek gibi ağladım, çok teşekkür ederim. Çok fazla.

"O kadar da kötü olacağını sanmıyorum..." Boğazımı temizledim.
"Sanırım senin gibi bir babam olduğu için çok mutlu olurdum."

"Şey... Şey, bu..." Paul gözlüklerini çıkardı, mendiliyle temizledi ve gözlerini tekrar taktı. "Teşekkür Weston," dedi boğazını temizleyerek. "Bunun benim için anlamı senin tahmin edebileceğinden çok daha büyük."

Bana elini uzattı. Eline baktım ve tekrar ona . İçinden ağlamaklı bir kıkırdama yükseldi.

"Pekâlâ o zaman," dedi ve bana sarılmak için eğildi. Ben de ona sıkıca sarıldım ve sonra erkekçe sırt tokuşturarak ve gizlice koklaşarak ayrıldık.

"Harika," dedi. "O zaman anlaştık."

Autumn'un yanına oturabilmem için masadan bir sandalyenin yemek odasına geçtik.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

oturan kadına baktım, bakır rengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve mükemmel yüzünü çerçeveliyordu. O çarpıcı gözleri Değerli taş yeşili, altın ve kahverengi. Zekâsı ve nezaketiyle keskin; dünyada bozulmuş olanın küçük bir parçasını düzeltmeye çalışmak için kullanacağı iki özellik. Bakışlarım daha sonra masanın etrafını dolaştı. Elindekilerle elinden gelenin en iyisini yapan anneme. O yapamadığında boşlukları dolduran Drake'lere. gelen en iyi şey olan Paul'e. Connor'a ve onun sevgisine. Ve tekrar Sonbahar'a.

Benim ailem.

"şey olması gerektiği gibi."

Epilogue

Weston

Ocak, bir yıl sonra.

"Sanırım ben senden daha gerginim," dedi Autumn, MIT kampüsünün kaldırımında sandalyemin yanında yürürken.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim. "Çünkü hiç gergin değilim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Connor diğer tarafımdan söyledi. "Dışarısı on derece ve ben taşaklarıma kadar terliyorum."

Johnson Atletizm Merkezi'ne yaklaşmıştık; son üç haftadır bugüne hazırlık amacıyla Amherst'ten özel rehabilitasyon için buraya gidip geliyordum. Dr. Cerenak'ın adımı listeye koyduğu denemede nihayet benim için bir yer vardı.

İçeri girdik ve koridorlardan geçerek basketbol sahalarından birine gittik. Spor salonları.

"İşte bu," dedim. Yüzü daha solgun olan Autumn'a baktım. her zamankinden daha fazla. Elini sıktım. "İyi misin?"

Kendinden emin bir şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece biraz gerginim. Bana aldırmayın."

Spor salonu basketbol sahası büyüklüğündeydi ancak seyirci koltukları yoktu.

Dr. Angie McKenzie ve robotik mühendislerinden oluşan ekibi geçen ay orada bir mağaza kurmuştu.

Angie'yle ilk tanıştığımnda kot pantolon, botlar ve üzerinde "*Herkes Kung Fu dövüşçüsü değildir*" yazan bir tişört giymişti. Ben onun stajyerdi ama Stanford'dan yeni mezun olmuş ve çift anadal yapmıştı. Ortez ve tıbbi robotik alanında. MIT'de amputeler için protez uzuv mühendisliği yaparak yüksek lisansını tamamlıyordu.

Ama asıl bebeği ExoSuit'ti: belden aşağısı felçli bir kişinin kalçalarına, bacaklarına ve ayaklarına oturarak yürümesini sağlayan robotik bir dış iskelet.

Bugün Angie gri bir tişörtün üzerine bir laboratuvar önlüğü giymişti ve üzerinde "BU BENİM KÖTÜ BİLİM ADAMI KOSTÜMÜM" yazıyordu. Asistanı Carl, fazla konuşmayan, uzun boylu, sıska bir adamdı.

"Heya, Wes," dedi Angie. Koyu renk, kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülmüştü. "Siz Connor ve Autumn olmalısınız. Ben Dr. McKenzie, ama bana Angie diyebilirsiniz. Ailem yanımda olmadığı sürece. *Doktor*, öğrenci kredilerim konusunda kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyor. Pekâlâ, seni hazırlayalım Wes. Bugün büyük gün. Büyük, büyük gün."

ExoSuit bir çerçeveye asılmıştı. mekanik bacaklar sarkan bir sırt çantasına benziyordu, ki teknik olarak öyleydi. Pille çalışan bu makine ayağa kalkmamı ve yürümemi sağlayacaktı.

"Tamam, şimdi heyecanlandım," dedim.

Connor'ın eli omzuma vurdu ve Autumn elimi sıktı.

Angie beni basketbol sahasının bir ucuna yönlendirdi. O ve Carl, ExoSuit'e bağlı tekerlekli bir arabanın üzerindeki bilgisayar konsoluyula uğraştılar, sonra çerçeveyi bana doğru yuvarladılar. Carl'ın sırt çantası takmama yardım edebilmesi için sandalyemin kenarına doğru kaydım.

"Bu ne için?" Connor sordu.

Carl kayışları göğsümün etrafına sararken Angie, "Bu batarya paketi," dedi. "Bu kötü çocuk dış iskelete sekiz saate kadar güç sağlayabilir."

Connor tellere ve metal diş tellerine kaşlarını çatarak baktı. "Görünüşe şeyler. göre çok fazla"

"Şu anda öyle," dedi Angie. "Ama Exo Wes'e uyum sağladıktan sonra onun için daha iyi. Nasıl hareket ettiğini öğrenecek ve o zaman tüm bu aparatlara gerek kalmayacak. Sadece batarya, ExoSuit ve o."

Connor'ın gözleri büyüdü. "Wes bunu her zaman kullanabilir mi? Tekerlekli sandalye ?"

"Pek sayılmaz," dedi Angie. "Tekerlekli sandalyeden kurtuluş, bir Exo'ya sahip olsanız bile bir gecede gerçekleşmeyecek. Bu aşamada değil. Çoğu kullanıcılar hala tekerlekli sandalyelerini en kullanışlı araç olarak görüyor. Ancak teknoloji daha da gelişecek. Tıpkı bir iPhone gibi," dedi göz kırparak. "Daha akıllı, daha hızlı ve daha hafif hale getirmek için her zaman daha yeni, daha iyi modeller geliştiriliyor."

Carl bana özenle hazırlanmış koltuk değneklerini uzatırken Autumn dudağını kemirdi. Her bir kolun başparmakla çalıştırılan kontrolleri vardı.

"En önemli şey sağlığa faydaları, değil mi?" Sonbahar sordu.

Angie, "Kesinlikle öyle," dedi. "Exo, insan vücudundaki bası yaralarını iyileştirir, kemik yoğunluğunu artırır, dolaşımı ve kan basıncını iyileştirir. Tek yapmamız gereken sigorta şirketlerini bu işe dahil etmek."

"Değil mi?" Autumn sordu

Angie başını salladı. "Şu anda tüm exo'lar deneysel olarak sınıflandırılıyor. Sigorta onlar için ödeme yapmıyor." Kürek kemiklerimin arasına bağlanmış bataryalı sırt çantasını okşadı. "Ve bu bebek de ucuz değil. bunun üzerinde de çalışıyoruz."

"Yardım etmek istiyorum," dedi Autumn. "Yardım . Ne yapabilirim?"

Angie gülümsedi. "Wes bana senden bahsetti. Bir ara kahve içip sohbet etmeliyiz. I-"

"Gelecek hafta mı?" Sonbahar sordu. "Çarşamba ve Perşembe öğleden sonra boşum. İkisinden biri. Ya da ikisi birden."

Angie güldü ve bana baktı. "Şaka yapmıyormuşsun." "Hayır," dedim. "O ciddi."

Angie Autumn'a, "Çarşamba günü buluşmayı çok isterim," dedi. "Şimdi adamını ayağa kaldıralım ve yürütelim."

Kalk ve yürü.

"Lanet olsun, bu oluyor," dedim.

Angie bacaklarımın etrafındaki ve ayaklarımın altındaki desteklerde birkaç ayar daha yaptıktan sonra geri çekildi. "Seni ayakta duracak pozisyona getirmek için ExoSuit'i çalıştıracam. Dengede durmak için koltuk değneklerini kullan. Yavaş gideceğiz.

Sadece yavaş ve sakın ol. Hazır mısın?"

Başımı salladım. Ellerim koltuk değneğin saplarını öyle sıkı kavradı ki kemiklerim sızladı. Autumn ve Connor birkaç adım geri gittiler.

"İşte başlıyoruz." Angie akıllı pedindeki bir düğmeye bastı ve ExoSuit beni sandalyeden kaldırdı, dizlerimi düzeltti, kalçalarımı açtı

ve beni yavaşça ayağa kaldırdı. Görüş açım yükseldi, daha da . Tam boyuma ulaştım, 1.80 boyunda.

Ayaktaydım.

Lanet olsun.

Autumn ve Connor ile göz hizasındaydım, boynumu yukarı kaldırmıyordum.

Autumn'un parmakları ağzını kapattı, gözleri parlıyordu. Connor'ın çenesi sıkıştı ve ellerini kalçalarına koydu. Bir an tavana baktı, sonra tekrar bana döndü.

Derimden ve kemiklerimden daha derin bir yerden, artık çalışmayan ve çalışan sinir uçlarının altından içimde yükselen hissi anlatmak için binlerce şiir yazılabiliirdi ama yine de bunun için tek bir kelime vardı.

Aşk. Her şey, her yerde.

"millet?" Angie nazıkçe sordu.

Autumn burnunun üzerine diktiği ellerinin üzerinden öylece bakarken Connor, "haldeyim," dedi.

"Bir iki adım atmaya hazır mısın, Wes?"

Başımı salladım, henüz sesime güvenmiyordum. Angie ve Carl ellerimdeki kontrolleri son bir kez kontrol ettiler.

Angie, koltuk değneğinin sapının yan tarafındaki düğmeyi göstererek, "Unutma, kendi adımlarını kendin tetikleyeceksin," dedi. "Kendinizi rahat ve dengeli hissettiğinizde bir sonraki adımı başlatın."

"Anladım."

"Yavaş git. Ben hemen arkanda olacağım."

Düğmeye bastım ve sol bacağım bir adım attı. Sonra sağa. Bacaklarımda hissettiğim hafif basınç ilk defa

Ayaklarımla altı, baldırlarım, dizlerim ve kalçalarım. Bedenimin alt yarısı altımda hareket ediyor ve üst yarımı da beraberinde götürüyordu. Bir deja vu ya da geçmiş bir yaşamın rüyası ve yine de gerçekten oluyor. Aynı anda hem gerçeküstü hem de gerçek.

Sol bacak.

Sağ

bacak.

Connor başını sallıyordu. "Vay canına... Siktir..."

"Kutsal bok doğru..."

Ağlamak istedim. Ya da gülmek. Ya da her ikisi de, ama koltuk değneklerini adımlarımla aynı hizada tutmaya konsantre olmak zorundaydım. Aylar boyunca

Paralel barlar, üst bedenimi buna hazırlamak yaradı. Dengemi korudum. Yürümeye devam ettim.

Yürüyordum.

Autumn Connor'ın omzuna yaslanmış, onun elini tutarak ağılıyordu.

Daha

"Aferin T," dedi Connor, sesi .

"Harika gidiyorsun," dedi Angie, arkamdan . "Tek kelimeyle mükemmel, yakın.

"Nasıl bir his?" Sonbahar sordu.

"Bu gerçek dışı. Kanımın farklı hareket ettiğini hissedebiliyorum."

Wes." "Bunu bir profesyonel gibi yapıyor," dedi Angie. "Siz ikiniz bir

onunla kucak mı?"

Connor sağ tarafıma, Autumn sol tarafıma geçti. Yürüyüşün ritmine daha da kendimi ve Angie ile ekibi bizi izleyip notlar alırken spor salonunun etrafında yavaş bir tur attık.

"Ne kadar hızlı gidebilirim?" diye sordum.

"Ah, koşucu konuştu," dedi Angie gülerek. "Çok heyecanlanma Barry Allen. Giysinin maksimum hızı saatte bir nokta bir mil."

"Bu bir başlangıç," dedim.

Autumn gözünü sildi ve kaşları çatıldı. "Barry Allen kim?"

"Flash," dedim. "Rehabilitasyon uzmanım bir inek." Omzumun üzerinden ona takdir dolu bir bakış attım. "Ve ukalanın teki."

Angie güldü. "Amin, kardeşim. Sertifikalı taze."

Connor'a baktım. Kelimelere gerek yoktu. Telgraf tellerinin üzerinden, yüksek sesle ve net bir şekilde, tüm mutluluğu ve sevgisi geliyordu.

Sonbahar'a baktım. Yukarı yerine *aşağıya*. "Başının üstü mükemmel," dedim.

Ağzını sıkıca kapatmadan önce biraz güldü. Yürümeyi bıraktım ve elimi koltuk değneğinin sapından çekip yüzüne dokundum. "İyi misin?"

Başını salladı, sonra iki yana salladı.

Connor'a döndüm. "Bize bir dakika izin verir misin?"

"Evet, dostum." Elini bir an omzuma koydu ve Angie ile Carl'ın yanına gitti.

Autumn'a baktım. "Neyin var bebeğim?"

"Bu senin için iyi," dedi. "Bu sizin sağlıklı kalmanıza yardımcı olacak, ki bu benim için şeyden daha önemli. Ve sigorta şirketlerinin herkes için ödeme yapmasını sağlay. Ama Weston..."

"Ne oldu?"

"Ne olursa olsun," dedi, elleri sırt çantasının askılarında geziniyor ve bir kadının erkeğinin takım elbisesinin önünü düzeltmesi ve kravatını düzeltmesi gibi, orada olmayan tüyleri fırçalıyordu. "Ne olursa olsun, seni seviyorum. Seni tekerlekli sandalyede ya da dışında, otururken ya da ayakta seviyorum. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum," dedim ellerim koltuk değneklerinin saplarını kavrarırken. "I yap."

Başını göğsüme yasladı, tam göğsümün küçük karesine. Tişörtüm sırt çantasının askıları arasındaydı. Elinden geldiğince kollarını bana doladı ama hantal aparat kucaklamasının tamamını hissetmemi engelledi.

"Seni bu halde tutamam," diye fısıldadım saçlarına doğru.

"Seni hâlâ hissedebiliyorum," dedi. "Ve çok mutluyum. Sen de mutlu musun?"

O an hissettiğim sevinç saftı. Ve bunu hak etmiştim. ExoSuit'i giymeden çok önce kendimi savunmuştum. Angie McKenzie iki yıl önce ortaya çıksaydı, sırf kendi korkumu gizlemek için giysinin sınırlamaları karşısında aylarca hüsrana katlanırdım.

Koşmaya devam etmek için kullanırdım.

"Mutluyum," dedim. "Elbiseyi giymeden önce de , çıkardığımda da mutlu olacağım."

Autumn'dan küçük bir hıçkırık yükseldi. Geri çekildi ve parmak uçlarında durarak beni öptü.

"Böyle hissedeceğini biliyordum ama bunu yüksek sesle duymak istedim. Senin sesinden." Gözlerini silerken gülümsemesi ıslıl ıslıldı. "Devam edelim."

Spor salonunun sonuna kadar devam ettik. Yanımdaki muhteşem kadınla yavaş adımlarla birbiri ardına yürüdük. Yürürken el ele tutuşamadığımız için yumuşak parmakları bileğimi sarmıştı. Henüz değil.

Ama bu bir başlangıç.

Ağustos.

Mektupları karıştırdım ve düz bir zarfın üzerinde durdum.

Emerson College, Kabul Ofisi

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Amherst'te ekonomi eğitimimi tamamladıktan sonra iki yıllığına geri döndüm.

Emerson'a Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans başvurusu yapabilmek için yoğun bir dönem boyunca yazı ve şiir dersleri aldım. Yanıt nihayet gelmişti ama Zarf kabul mektubu olamayacak kadar inceydi.

Ben giremedim.

"Orospu çocuğu..."

Profesör Ondiwuje ile kabul mektubunu birlikte açmak üzere sözleşmiştik ama bir an için *neden zahmet* edeyim ki diye düşündüm.

Ama söz vermiştim. Kitabı yırtıp hayal kırıklığımı teyit etmek yerine, Profesör Ondiwuje'nin şiir koleksiyonu *The Last Song of Africa* ile birlikte sırt çantama koydum ve kampüse doğru yola çıktım.

Profesör O, ben ofis kapısının parmaklarını tıkırdatırken başını kaldırdı. Yüz ifademi gördüğünde gülümsemesi yarıda kesildi.

"Geldi," dedi.

"Evet, öyle oldu." Zarfı masanın üzerine koydum. Mührü yırttı ve mektubu çıkardı.

"Çok ince, değil mi?" Dedim ki. "Evet, koca bir bilgi paketi alırsın ve-"

"Şşş. Okuyorum."

O okurken ben sandalyemin arka tekerlekleri üzerinde sallanıyordum, yüzü kayıtsızdı. Çıldırıncı bir yavaşlıkla kitabı yüzüstü masasına bıraktı, kollarını kavuşturdu ve bakışlarını bana dikti.

"Eee?"

"Özür dilerim Wes."

Dört tekerleğe düştüm, kalbim de düştü. "Kahretsin."

"Ama Emerson College'ın Yaratıcı Yazarlık Yüksek Lisans programına kabul edildin."

Bir kahkaha patlatıp bana sarılmak için yanıma geldiğinde bakakaldım.

"Üzgün müsün?" Dedim, kızgın görünmeye çalışarak, ki bunu yapmak kolay değil

yardım yoluyla.

"Senin adına çok mutluyum," dedi. "Ama gitmene üzüldüm." "Ben de," dedim, "ama o Harvard'a girdi."

Bunu söylemekten hiç bıkmadım.

"Tabii ki öyle. Güzel Sonbahar," dedi gülümseyerek ve kollarını açık gri takım elbisesinin üzerinde kavuşturdu. "Senin bağlılığının nesnesi."

"Sana çok şey borçluyum," dedim sesim kalınlaşarak.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Senden istediğim tek şey hayatını doğrulukla, onurla ve kendi hayallerine ve yeteneklerine saygı duyarak yaşamam.

kalp." Sinsice sırıttı. "Ve yayınlandıktan sonra ilk şiir koleksiyonunuzun imzalı bir kopyası."

Öksürdüm ve boğazımı temizledim, gitmek istemiyordum ama vakti gelmişti. Bu adama veda etmek zorundaydım, tıpkı Autumn'un şehrin diğer ucunda Edmond'a veda ederken önlüğüne sarılıp ağladığı gibi.

Profesör O'nun önünde ağlayacak değildim ama mücadele Gerçek.

Sırt çantamdan yırtık pırtık, yıpranmış, yıpranmış kopyamı çıkardım. *Afrika'nın Son Şarkısı*.

"Lafi ..." Ona uzattım. "Yapar mısın?"

Kitabı elinde tuttu. "Normalde, ruhum bir kitabı -herhangi bir kitabı- bu kadar acınası bir halde görünce geri tepdi. Ama bu..." O Altı çizili pasajların ve kenar boşluklarına karalanmış düşüncelerimin olduğu sayfaları karıştırdım. "Bu inanılmaz bir iltifat Bay Turner."

Bir kalem aldı ve ön sayfalara birkaç satır yazdı, geri verdi. "İrtibatı koparma, Wes," dedi. "Lütfen."

"Yapacağım."

Kucaklaştık ve gözlerimi kapattım, bana kendi hayatımda arkaya kaymak yerine ön sırada nasıl oturacağımı gösteren bu adam için içimde minnettarlık kabardı.

Oturup almak için, çünkü o benim.

Kitabı açıp yazısına bakmadan önce Yaratıcı Sanatlar Binası'nın dışına çıkana kadar bekledim:

Wes için,

*Bir yazar, bir yarışçı, zırhını çıkarmış savaşçı bir şair.
Arkasından gelenlerin yolunu aydınlatmak için karanlık ormanından
çıkan İki Kez Doğmuş bir adam.
-Michael Ondiwuje*

Eylül...

Boston'daki yeni dairemiz Park Street'te zemin katta bir daireydi. Emerson College'a yuvarlanma mesafesinde ve Harvard'a giden T hattında düz bir atış. Ev küçüktü ama tekerlekli sandalyemi rahatlıkla taşıyabiliyordu, özellikle de mobilyaları asgari düzeyde tuttuğumuz için. Connor'ın bana verdiği paradan arta kalanı alıp Harvard Üniversitesi'ne bağışlamıştık. Wounded Warrior Project ve bunun için daha rahat nefes aldım. Kendi başımızın çaresine bakacaktık -biz iki burslu çocuk- ve evimiz ikinci el dükkânlardan bulduğumuz eşyalar ve çok sayıda ev bitkisiyle döşenmişti.

Autumn, Amherst'ten onur derecesiyle mezun olduktan sonra yazı, dünyayı engelli insanlar için daha kapsayıcı hale getirmeye yardımcı olacak kapsamlı bir program hazırlayarak geçirdi - görebildikleriniz ve göremedikleriniz yapamazdı. Harvard başvuru inceleme ekibi, böyle bir program için tam olarak doğru zaman ve yer olduğunu söyledi.

Belki önyargılıydım ama aynı fikirdeydim.

Kabul mektubunu açtığını gördüğümde hayatımda hiç bu kadar gurur duymamıştım. Sadece kabul değil, tam burs. Ve Sonbahar Sonbahar olduğu için biyoyakıt araştırmasını, konuyu meslektaşlarıyla ele alacağına söz veren Senatör Victoria Drake'e devretti. Şimdi üç senatör -Nebraska, Iowa ve Kansas'tan gelenler davayı savunuyor ve yasa taslakları hazırlıyorlardı.

"Mısır benzini bana göre değildi," dedi Autumn, "ama ailemi hayal kırıklığına ."

Tercümesi: Autumn her şeyin üstüne de kimya diploması almak zorunda kalsaydı, bunu yapardı. O kadar sıkı çalışıyordu ki, öğleden sonra eve dönüp ona bütün gün neler yaptığımı anlatmak beni daha da mutlu ediyordu.

Ben içeri girince masasından başını kaldırdı.

"Hey, sen. Connor'la öğle yemeği nasıldı?"

"Tamam." Ceketimi çıkardım ve palto ağacımızın alt kancasına astım.

"İş görüşmesi falan derken kısa tutmak zorunda kaldım."

"Bana bugün bir görüşmen olduğunu söylememiştin."

Masanın yanına geçtim ve onu öptüm. "İşi aldığımı ben de sana söylemedim. Ama aldım."

Arkasına yaslandı. "Ne?"

"Yarı zamanlı, her sabah sekizden öğlene kadar. Emerson'daki derslerim öğleden sonraya yığılmış durumda, bu yüzden mükemmel."

Autumn kollarını kavuşturdu ve gülümsemesini zorlukla gizledi. "Bana işin ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa olasılıkların bir listesini mi çıkaracaksın?"

"Liste lütfen," dedim. "Alfabetik olarak."

Autumn koluma vurdu. "Konuş."

"VA Boston ofisinde," dedim. "Yaralanan ve sivil hayata geri dönen gazilerle çalışacağım. Onlara iş başvurularında, evrak işlerinde yardımcı olacağım ve nasıl iş bulacakları konusunda biraz danışmanlık yapacağım. yeniden ayarlayın."

"Ciddi misin? Tanrım, Weston, bu çok güzel." Bir kolunu boynuma doladı ve beni öptü. "Peki ya ExoSuit terapin? Ve yarışların? Zamanın olacak mı?"

Boston'a taşındıktan sonra yeni bir lig bulmam gerekti. Koç Brown beni Boston Atletizm Birliği'nin yerel bir bölümüne soktu. Onu özleyecektim ama yine de eski takım arkadaşlarımı yarışma sırasında pistte görebilecektim.

"Her şey için zamanım olacak," dedim. "Daha da önemlisi, *sen* zamanım var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin bursların, ordunun okul harcımı karşılaması ve şimdi de bu iş sayesinde çalışmak zorunda kalmayacaksın."

Sonbahar gözlerini kırıştırdı. "Yapmayacak mıyım?"

"Hayır." Arka tekerleklerimin üzerinde geriye doğru sallanarak haberlerin işlemlerini izledim. İkimiz de iş arıyorduk - Boston'da iş bulmak çok daha kolaydı.

Amherst'ten daha pahalıydı ama o öğleden sonra bulduğum bir tanesi düşündüğümünden daha fazla ödedi.

"Weston..." Masasının üzerindeki iş yığınınına baktı.

"Zamanını Cheers'ta garsonluk yapmaya değil, dünyayı kurtarmaya ayırabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Tanrım, seni seviyorum."

"Biliyorum." Onu kucağıma çektim. "Ben de seni seviyorum."

"Ve bunu benim için yaptığın için çok minnettarım," dedi ve kulağımın altına bir öpücük kondurdu.

"Öyle mi? Ne kadar minnettar?" Elim elbisesinin altına, kalçasının pürüzsüz tenine kaydı. "Öğleden sonranın geri kalanında minnettar mısın?"

Kulak mememi ısırdı, sıcak nefesi tenimde gezindi. "Seni bu sandalyeye oturtmayı düşünüyordum, ta ki sen yanıma gelene kadar." Dudakları ağzıma ulaşana kadar çenem boyunca bir öpücük izi bıraktı. Alt dudağımı dişlerinin arasında emdi, sonra gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Kulağa nasıl geliyor?"

Elim bacaklarının arasından yukarı doğru kayd, nemli sıcaklığına sürtündü. "Görünüşe göre dışarı çıkıp üç iş daha bulmalıyım."

görece kadar giysilerimizi çıkardık. O da beni tekerlekli sandalyede sertçe sürdü, sonra onu istediğim gibi hareket ettirmeme izin verdi.

iki kez çözüldü, tırnakları enseme batıyordu ve çığlıkları daireyi dolduruyordu.

Daha sonra göğsüme yaslandı, hala , nefeslerimiz senkronize ve ellerimiz birbirinin üzerinde geziniyordu. Sonunda kendini kurtardı ve giysilerimizi tekrar bir araya getirdik.

"Şerefemi demişken," dedim. "Öyle miydik?"

"Connor'ın büyük açılışı önümüzdeki ay yapılacak."

Sonbahar bir tutam saçını çekiştirdi. "Onun yeri Cheers barın karşısında. Çok fazla rekabet olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, Ted Danson karakteri gibi demek istedim. İçki içmeyen bar sahibi."

"Evet, öyle" dedi. "Onunla çok gurur duyuyorum."

"Ben de," dedim. "Ve partinin özel bir şey olması gerekiyor. Herkes orada olacak."

", " dedi. Beni öptü ve koridora doğru yöneldi. "Duş alacağım; sonra dışarı çıkmamız gerek. Kutlayacak o kadar çok şeyimiz var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Banyo kapısı kapandı ve ben gülümsedim. Aklıma bir fikir gelmişti.

Ekim.

Connor, babasının da onayıyla spor barına Drake's Bar & Grill adını verdi. Konum daha iyi olamazdı - Province Caddesi'nde Orpheum Tiyatrosu. Müşterileri arasında gösteri bittikten sonra aç kalan tiyatro izleyicileri de olurdu. Benim için Emerson'dan T'ye kısa bir yolculuktu.

Yapabilirdim

ne zaman istersem dersten sonra onu ziyaret edebilirdim.

Büyük açılış gecesinde Autumn'un beşe kadar dersi vardı ve benimle barda buluşacağını söyledi. Son dersim saat üçte bitti. Eve gittim, duş aldım ve mavi-yeşil şal desenli kravatlı gri bir takım elbise giydim. Drake's'e giden T'ye binerken, elim takım elbisemin cebini binlerce kez kontrol etti ve küçük kutunun, etrafına sarılı şiirle birlikte hala orada olduğundan emin oldum.

Drake'in evinin eşiğinden yuvarlanarak geçtim ve Connor beni karşılamak için arkadaşlarının çıktı. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde etrafıma bakındım. Bar ve ızgarayı yeniden tasarımın çeşitli aşamalarında görmüştüm ama bitmiş halini hiç görmemiştim. Zemin, birbirini takip eden dev kırmızı ve yeşil elmaslarla döşenmişti. Kabinlerin döşemeleri

Aynı yeşil, mobilyalar ise asılı ışıkların altında parıldayan koyu, kırmızımsı ahşaptı. Duvarlarda aralıklarla televizyonlar sıralanmıştı ve üç tane daha Barların şişe ve bardak raflarının arkasında devasa düz ekranlar asılıydı. Bruins, Sox ve Patriots posterleri ve flamaları duvarları dolduruyordu. Her yer zengin ve karanlıktı ama aşırı süslü değildi.

Ancak beni en çok etkileyen şey - kiraların yüksek olduğu bu pahalı şehirde - Connor'ın daha geniş koridorlar yapmak için değerli zemin alanından vazgeçmesi idi. Ve ana barın iki katlı olduğunu gördüğümde lanet olası gözlerim acıdı; biri yüksek bar tabureleriyle, diğeri daha alçak bir yükseklikte sandalyelerle donatılmıştı. Benim gibi adamların bar çeneme gelmeden oturabileceği kadar alçak.

"Connor, dostum, bu inanılmaz..."

"Banyo da erişilebilir durumda," dedi. "Ve ben bunu kastetmiyorum asgari gereklilikleri karşılıyor. Sizin ya da hiç kimsenin buraya gelip de *neredeyse* yeterince iyi olduğunu düşünmesini istemiyorum. Yeterince iyi olmaktan daha fazlası olmasını istiyorum. Çünkü böyle olmalı, değil mi?"

"Doğru," dedim. "Bir sığınak."

Connor'ın yüzünü bölen gülümseme beni neredeyse kırıyordu. "Evet," dedi huysuzca. "Aynen öyle."

Bir için nefes almamıza izin verdik ve sonra omzuma . "Hadi, sana etrafı göstereyim."

Bana arka tarafta bilardo masaları ve üç dart tahtası bulunan mekânı gezdirdi. Sonra sandalyeyi alt kattaki bara park ettim. Connor onun yanına gitti ve bana bir bira doldurdu.

"İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi gülerek. "Hazır mısınız?"

"Düşünüyordum da..."

"Kahretsin, işte başlıyoruz."

İki elini bara dayamıştı, omzunda bir bez parçası vardı. Orada durmak için *doğmuş* gibiydi ve ben onunla gurur duyuyordum. I yolculuğunun İtalya'da Ruby'nin onu işe almasıyla başladığını biliyordu. Önce bar görevlisi, sonra barmen olarak çalışmış, sonra da müdürlüğe terfi etmişti. İşin inceliklerini başkasına para ödemek yerine kıcını yırtarak -hem de farklı bir dilde- öğrenmişti.

"Bu gece senin gecen," dedim. "Öyle de kalmalı."

"Ona burada sorarsan *daha çok* benim gecem olur," dedi etrafına bakarak. "Burası mükemmel bir yer ama vaftiz edilmesi gerekiyor, anlıyor musun? En iyi şekilde başlaması için. Tamam mı?"

Çok mutlu görünüyordu. Mega-watt gülümsemesinin yeni bir versiyonu ışıldıyordu. tüm davetkârlığı vardı ama o neşeli, dünyada her şey yolunda havası yoktu. Dünyada her şeyin yolunda ilk elden görmüştü. Ama hala buradaydı, hala gülümsüyordu ve bunda bir tür mükemmel şiirsellik vardı. Sevdiği her şeyi daha değerli kılan bir acı ve kayıp deneyimi.

O duyguyu biliyordum.

Ruby kısa bir süre sonra geldi. O ve Connor öpüştüler, sonra birlikte durup bir süre konuştular. Kolları birbirlerine sarılmış, gözleri başka bir yere bakmıyordu. Sonra Connor'ın dudaklarına son bir öpücük kondurdu, başparmağıyla ruj izini sildi ve bana katıldı.

Takım elbiseme bakarak, "Çok şıksın Turner," dedi. "Olay nedir?" Barın arkasındaki Connor'a göz kırptı. "Bu gece burada bilmem gereken bir şey mi oluyor?"

Biramın üzerinden Connor'a baktım ama o masumca ellerini salladı.

"Şaka yapıyorum," dedi Ruby, umursamaz bir tavırla. "Demek istediğim, senin için

la festa del mio bellissimo amante için giyin. Burası çok güzel oldu, sence de öyle değil mi?"

"değil," dedim, Connor'ın bar stokunu son dakika kontrol ederken duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ama sahibi..."

"Sahibi bir aziz," dedi. "Her yaşlı pıslığı içeri alır sokak."

O kadar güldüm ki ona parmak sallamayı unuttum.

Parti saat yedide başladı. Sadece Connor'ın yakın arkadaşları ve Ailem davetliydi ama yine de salonun kapasitesi dolmak üzereydi. Annem, Paul ve kız kardeşlerim gelip alçak barda etrafımda toplandılar, ben de her geçen dakika daha da gerilerek tek biramı yudumladım. Neredeydi Sonbahar mı?

"Tanrım, Connor, bebeğim," dedi annem. "Burası sadece özel bir yer; işte bu kadar." Işıl ışıl ve sağlıklı görünüyordu, saçları yeni yapılmıştı ve Tırnakları kadar ışıltılı. "Hâlâ içki içen bir kız olsaydım, burası benim su içtiğim yer olurdu."

Paul elimi sıktı ve bana sarılmak için eğildi. "Tanrım, hiç de gergin görünmüyorsun," dedi ses sisteminden bangır bangır yükselen müziğin arasından. "Hem de hiç."

Onu gördüğüm için gerçekten rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim.

Connor dışında,

Paul o gece ne yapmayı planladığımı bilen tek kişiydi. Yüzüğü seçmeme yardım etmek için benimle gelmişti.

"Ya nefret ederse?" Dedim ki. "Ya hayır derse? Bu onun hayatının geri kalanı..."

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak Wes," dedi Paul. Birayı tekrar elime tutuşturdu ve soda ile tokuşturdu. "Şunu ilk söyleyen ben olayım Tebrikler."

Onun iyimserliği içimde dönüp duran endişeyi silmedi.

Drake'ler geldi, onları Jefferson ve Cassandra izledi.

Cassandra altı aylık hamileydi ve sanki alkolün yakınında olmak bile bebek için kötüymüş gibi karnını koruyucu bir şekilde tutuyordu.

Autumn'un içeri girdiğini gördüğümde gülümsememi biramın içine sakladım ve neredeyse biramı takım elbisemin önüne dökecektim. Üst kısmında ve etek ucunda beyaz bir bant olan siyah bir elbise giymişti. Saçlarının tutamları bükülmüş ve yanaklarına kızıl altın şeritlerle yapışmıştı.

Küçük bir daire çizmek için durakladı, hayranlıkla bara baktı. Sonra kalabalığın içinde beni buldu ve koşarak yanıma geldi.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," dedi beni öperek. "T yaptı ve- Aman Tanrım, Connor, bu *inanılmaz*..." Connor'ı barın üzerinden kucaklamak için ayırdığım sandalyenin üzerine diz çöktü, sonra Ruby'yi yanağından öpmek için tekrar aşağı indi.

"Burası inanılmaz bir yer. Her şeyin bu kadar harika olduğuna inanamıyorum.

Tebrikler."

"Teşekkürler, Auts," dedi Connor. "Sana bir şey getireyim mi? Armut elma

şarabı? "Evet, lütfen-" Durdu. "Şaka yapıyorsun. Sende mi?"

"Tabii ki biliyorum," dedi ve ona bir bardak bira doldurdu. "Ne tür bir Burada koştuğumu mu sanıyorsun?"

Autumn içkisini yudumladı. "Yancy'ninkinden daha iyi." Bana baktı. "İyi misin, tatlım?"

Başımı salladım. "Evet."

Hayır. Bu o değil. Bu tamamen yanlış.

Victoria Drake, Kongre'nin kulağına hoş gelen küçük bir konuşma yaptı ama konuşmasını Ruby ve Connor'ın mutluluğuna kadeh kaldırarak bitirdi. Sonra Bay Drake odanın yönetimini ele aldı. Nefesimi tuttum, ancak konuşması onu öldürme dürtüsü hissetmemem için yeterince iltifatkârdı. Bay Drake'in Drake'ler Connor'la kendilerince gurur duyuyorlardı ama asıl zafer Connor'ın onların onayına ihtiyaç duymamasıydı. O mutluydu ve onlar da hayatta ve sağlıklı olduğu için mutluydular. Tüm saçmalıkları bir kenara bıraktığınızda, önemli olan tek şey buydu.

Tüm kadeh kaldırmalar bittikten sonra Connor bana baktı, kaşlarını kaldırdı.

Zamanı geldi, dedi bakışı.

Ama öyle değildi. Drake's güzel bir spor barıydı ama yine de bir spor barıydı ve bu gerçek kafama tokat gibi çarptı.

Sen aklını mı kaçırdın? Autumn gibi bir kıza, ESPN'in altı farklı televizyonu bangır bangır çalarken ve havada sıcak kanat varken evlenme mi teklif edeceksin?

Elimle bir kesme hareketi yaptım ve başımı salladım. Paul ve Autumn birkaç metre ötede politika konuşurken Connor yanıma geldi ve eğildi.

"Yapamam," dedim. "Burada olmaz. Üzgünüm dostum ama... bu senin ."

Connor'ın gecesi, bizim değil. Ve ben onu kandan çok severken, Autumn ve ben hayatımıza birlikte başlamalıydık, sadece ikimiz. Tüm olanlardan sonra hiçbir şey daha önemli gelmiyordu.

"Emin misin?"

Omzuna bir tokat attım. "Seninle gurur duyuyorum dostum. . Ve harika olacak. Bunu hissedebiliyorum."

Connor beni izleyerek, "Hı hı," dedi. Sonra sırtıttı. "Bu bir onu."

"Hayır," dedim. "Öyle değil."

"Romantizm konusunda her zaman uzman olan sendin."

"Doğru anladın." Ben eğildim, o da eğilip hızlıca Sarılmak. "Seni seviyorum, dostum."

"Ben de seni seviyorum. Çıkın buradan. İkiniz de."

Annemin birkaç gecikmeyle ayrıldıktan ve Paul'le anlamlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra, Sonbahar ve ben sıcak geceye adım attık.

Tremont Caddesi'nde ilerlerken Autumn, "Dışarı çıkmak istemene sevindim," dedi. "Connor'ın yeni mekânını sevdim ama spor barları pek bana göre değil."

Hayatımın en önemli anını neredeyse mahvettiğim için içten içe kendime göz deviriyordum.

Ama kahretsin, şimdi ne olacak?

B planım yoktu. Zekice ya da özel bir şey yoktu. Garsonun içinde yüzüğün yüzdüğü bir şampanya kadehi koyabileceği bir akşam yemeği bile yoktu.

Elmas kadar küçüktü ki, muhtemelen onu şampanyayla birlikte yutar ve farkına bile varmazdı.

Başımı kaldırıp yanımda yürüyen Autumn'a baktım, siyah-beyazın içinde ıslıl ıslıl görünüyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. O gülümsemeyi takıyordu

neredeyse her zaman. Orada olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Sadece onun mutluluğu parlıyordu ve ben bunu yakalayıp saklamak istiyordum. Ne pahasına olursa olsun, hayatımın sonuna kadar onu korumak.

Şimdi başlıyoruz.

"Sonbahar-"

"Oh, bak," dedi. "Açık."

Bakışlarını caddenin karşısındaki Boston Halk Kütüphanesi'ne kadar takip ettim.

Kehribar rengi ışık konileri, gri taştan ve kemerli pencerelerden oluşan Rönesans Revival tarzı binayı aydınlatıyordu. Takım elbise ve elbise giymiş insan kalabalığı ön merdivenlerden çıkıyorlardı.

"Görünüşe göre bir tür etkinlik başlıyor," dedim.

"Hadi gizlice girelim," dedi Sonbahar. "Sadece bir göz atalım.

Kütüphaneyi hiç gece görmemiştim ve burası inanılmaz güzel."

"Bir kütüphane partisine mi katılmak istiyorsun?" Dudaklarıma bir gülümseme . *Bu mükemmel.*

"Tabii ki evet," dedi. "Giyinip bile. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecekler."

Caddeyi geçtik ve tekerlekli sandalye rampasından girişe çıktık. Autumn ellerime sıkıştırdı, ben de arkama soktum. İnsanlara ayrılırken iyi geceler dileyen bir yer göstericiye yaklaştık.

"Çok özür dilerim ama çantamı içeride unutmuşum," dedi Autumn.

"İçeri girip onu almam gerekiyor. Bir dakika bile sürmez."

"Elbette," dedi yer gösterici ve geçmemize izin vermek için kenara çekildi.

Kendinden oldukça memnun görünen Autumn'a baktım. "Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordum. "Senin adın Autumn, değil mi?"

Güldü. "Bir ya da iki kez."

Kütüphanenin ana salonuna girdik ve durduk.

muazzam, tavanlar, her karenin ortasında altın güller . Duvarlar eski, güzel kitaplarla kaplıydı ve

Zamanın ve tarihin o kendine özgü kokusu eski kâğıtlara sinmişti. İki sıra ahşap masa, yeşil gölgeli küçük masa lambalarıyla aydınlatılıyordu. Altın rengi ışık, her duvarda sıralanan koyu renkli pencerelere vuruyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı Autumn.

"En güzeli," dedim onu izlerken.

Ana koridorda yavaşça ilerleyerek Rönesans tarzı tabloları ve antika avizeleri inceledik. Kimse bizi rahatsız etmedi.

"Bana nerede tanıştığımızı hatırlattı," dedi Autumn. "Amherst kütüphanesinde. İlk başta bana karşı çok soğuktun. Kafamı karıştırmaya çalışıyordun."

"Senden hoşlandım," dedim. "Hemen."

Bir kitap rafına geldiğimizde gülümsedi. Eski, deri ciltli bir kitap çıkardı ve sayfalarını araladı. "Ayn Rand okuyordun ve duyguların bademcikler gibi olduğunu söylemiştin."

"Doğru, ama önce Rand'ı okumuyordum," dedim, boğazım zaten kalındı. "Whitman'dı."

Sonbahar bakakaldı. "Aman Tanrım... Haklısın. Okuyordun..." "Şiir," dedim. "Şiir okuyordum."

Ağzı açık kaldı ve anılarına geri döndü. "Bu doğru. Ve ben de senden hoşlandım. Ve sonra..."

Sonra Connor ortaya çıktı ve hayatlarımız çatallanmaya başladı. Kendi yollarımızda, bazen hayatta kalmanın imkânsız olduğunu hissettiğimiz karanlık ormanlarda kıvrılmalar. Hepsi bu ana, bu kadınla bu anı *yaratmaya* ve bedenim olmasa bile onu kırılmamış ruhumla sevebilme yeteneğime yol açtı.

"Hiçbir şeyi değiştirmezdim," dedim Autumn'un elini tutarak. "Bir an bile."

"Ben de öyle." Autumn kitabı rafa geri koydu, gözleri parlıyordu. "Hadi devam edelim."

Kütüphaneden çıktık ve zarif bir avluya girdik. heykeller küçük bir çeşmede dans ediyordu. Yürüyüş yolu genişti ve yeşil çimlerle kaplıydı. Ayak ışıkları etrafımızdaki sessiz binayı aydınlatıyordu.

Ve yalnızdık.

Ben tekerlekli sandalyemi ittim, o da yanımda yürüdü ve fiskiyeinin etrafında ilerledik. Aşağıdan aydınlatılan su, Sonbahar'ın değerli taştan gözlerinin karanlığında yansıyan altın ve maviyi yansıtıyordu.

"Buraya gel," dedim.

Kucağıma yan oturdu ve kollarını boynuma doladı. Bir kere.

"Ne kadar mükemmel bir gece," dedi parmaklarını saçlarımda gezdirirken.

"Bayıldım"

Her şeyiyle. Ve seni seviyorum. Milyonlarca kez, birini böyle sevmenin nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Hiç yaklaşmadım. Bir kere bile."

"Ben de öyle," dedim. "Bu tür bir mutluluğun bana nasip olacağını düşünmemiştim. Başka birini mutlu edebileceğimi de düşünmemiştim."

"Öyleyim," dedi. "."

Takım elbisemin cebine uzandım ve parşömen üzerine yazılmış bir şiire sarılmış ve kuru kâğıt iplerle bağlanmış küçük kutuyu çıkardım.

Autumn'un elleri ağzına gitti.

"Arkasında gerçek bir şey olmadıkça güzel sözlerin hiçbir şey ifade etmediğini söylediğini biliyorum." Kutuyu eline tutuşturdum. "Anladım ki eğer bir halkanın etrafına sarılmıştı..."

Titreyen parmaklarıyla şiiri açarken küçük bir kahkaha attı. Şiiri okuyuşunu izledim, zarif yüzü kelimelerin tam da kalbine ulaştığı anı yansıtıyordu. Gözleri doldu, taşıtı ve son satıra geldiğinde kâğıdı kucağına koydu ve sözsüz bir şekilde bana sıkıca sarıldı. Tüm vücudu benimkiyle kaynaştı.

"Daha mücevherlere bile gelmedin," dedim, kendi boğazım

Kalın.

Doğrulup gözlerini sildi. "Sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi."

"Daha fazlasına sahip olmanı istiyorum." Ona antikaları göstermek için kutuyu açtım.

Karmaşık telkari ile çevrili küçük bir pırlanta ile ayarlanmış yüzük. "Sonbahar... Benimle evlenir misin?"

Küçük yüzüğe baktı ve bir anlık bir şüpheye kapıldım ama kendimi onun koyu renk gözlerinde gördüğümde bu şüphe çabucak dağıldı.

"Evet," diye fısıldadı, sonra içine çekti. "Evet, Weston. Dünyada seninle evlenmekten başka bir şey istemiyorum. Başka hiçbir şey istemiyorum. Sadece seni."

Onu öperken neredeyse yüzük kutusunu yere düşürüyordum. Onun tatlılığını ve gözyaşlarının tuzunu öpüyordum - ya da belki de onlar benimdi. Onu nazıkçe ama varlığımın her zerresiyle öpmek, onu sonsuza dek sevme sözümü mühürlemek .

Ben yüzüğü sol eline takarken o da şiiri sağ elinde tutuyordu.

Narin parmaklarının üzerine tam oturuyor ve çeşmenin ışığında parlıyordu.

"Çok çarpıcı," dedi. "Ve bu..." Şiiri havaya kaldırdı. "Bu

..."

"Hissettiklerimin sadece küçük bir kısmı." Yüzünü iki elimle tuttum. Başparmakları yanaklarını okşuyordu.

"Sonbahar," dedim. "Sana anlatacak çok şeyim var."

*Işık uzun olsun
Bu gözlerinde parlıyor Burn.
Altın eriyene kadar
Taşıdığım ağır zırhı.
Damarlarımdaki buzları
eritiyor, ve aydınlatıyor
kalbimin her
karanlık köşesinde.*

*Elinin dokunuşu uzun
sürsün
toprağın derinliklerine
bastırarak kırık çatlakları
kapatıyor.
Ve yaralarım,
Mezar taşlarındaki gravürler,
İçimde ölü olan her şeyin gömülü olduğu
yeri işaretliyor,
Bunun yerine parmak
uçlarınızla
uyandırıldınız,
sinir uçları coşkuyla
şarkı söylüyor
hiçbir şeyin olmadığı bir yerde.*

*Sesin uzun süre
kalplerde yankılansın
seni sevenlerin. Adımı
söylediğinde en yüksek
sesle benim içimde şarkı
söylüyor, tenimi yakıyor
Karanlık bir gecenin sığağında
dilinizden döküldüğünde
bedenlerimiz açığa
çıkma ve ortaya
çıkma çalışırken
Aramızda yanan her şey. Çok
yaşa güzel kalpler*

*Seninki gibi
Sonsuz derinlikte vuran Bağışlama
kanyonları
Güzellik ve sevgi katedralleri
Kapıları ardına kadar açık
Yarışı sona eren yorgun
koşucular için bir sığınak.*

*Yaşasın benimki gibi iki kez doğmuş
kalpler.
Sadece senin için
atıyor aşkım
Sonsuz ve sınırsız, seni
yanımda götüreceğim
Bir sonraki hayata
Ve bunun ötesinde binlercesi her
zaman.
Sonsuza kadar.*

*-Tüm sevgimle,
Weston*

THE
End

Author's Note

Isabel bir keresinde kitaplarımın envanterini çıkarmıştı. Elbette onları okumasına izin verilmedi, ancak bir sanatçı ve sosyal konulara, çeşitliliğe ve kapsayıcılığa derinden önem veren bir kişi olarak onlara yatırım yaptı.

Beni sorguladı: "Beyaz olmayan karakterleriniz var mı?" Evet, dedim.

"Eşcinsel karakterleriniz var mı?" Var.

"Engelli karakterleriniz var mı?"

Ona kör bir karakter yazdığımı söyledim.

"Peki ya tekerlekli sandalyede? Ve hikaye onun tekerlekli sandalyede olmasıyla ilgili olamaz. Sadece öyle."

Ona buna sahip olmadığımı söyledim. O da bana *bakışını* attı. "Hadi anne. İşe koyul."

Cyrano de Bergerac'tan esinlenen bir kitap için zaten bir fikrim vardı. Oyunda Cyrano, fiziksel özelliklerine dayanarak aşka layık olmadığına inanır. (büyük burnu). Kendi iç şeytanları yüzünden aşka layık olmadığını düşünen Cyranomu yaratmayı planlamıştım. Isabel tekerlekli sandalye karakterinden bahsettiğinde, onun Weston olduğunu hemen anlayamadım.

Savaş, ona katlanacak kadar cesur olanlara zarar verir ve benim askerlerimin de bundan muaf tutulmaması bana mantıklı geliyordu. Weston'ın kendi kendine dayattığı "değersizlik" hiçbir zaman engelliliğiyle ilgili olmayacaktı. Aksine, onun Engellilik, onun değerini bilmesine yardımcı olan bir özellikti. *Mesele*

tekerlekli sandalyede olması. Bu, onun (ve Connor ile Autumn'un) başkalarına duydukları ve yaşadıkları sevgi sayesinde kendi değerlerini bulmalarıyla ilgili.

After'da yaşayan ve hala karanlık ormanda yolumu bulmaya çalışan benim için, devam etmemi sağlayan yol gösterici fikirlerden biri 'her şeyin bir nedeni olduğu' değil, olayların olması gerektiği gibi gerçekleştiğidir. *Yaşananlar* hayal bile edilemez olsa bile. Bu kitabı yazmanın imkansız olacağını düşünmüştüm. Yazdıklarımın sonsuza dek değişeceğini ve hatta susturulacağını düşündüm. Bunun yerine, her parçası, her olay örgüsü, her duygu, her kelime tam olması gerektiği yerde. Bu kitap yazılmadı, Stephen King'in dediği gibi, kendi deneyimlerimin arka bahçesinde ortaya çıkarıldı. Tam olarak böyle olması gerekiyordu ve beni bu şekilde kurtardı. *Olanların* tam hikayesini henüz yazamıyorum ama Isabel'in yardımıyla, Önce ve Sonra, bu düeti yazdım.

Biri önce. Biri sonra. Tıpkı olması gerektiği gibi.

Okuduğunuz için teşekkürler.

SNEAK Peek

Şeytanlarından kaçmak için kaçtı ve onun kapısına geldi.
Orada olmaması gerekiyordu. Onu
içeri almaması gerekiyordu.
Aşık olmamaları gerekiyordu.

Una Bella Anima (Güzel Kalpler Kitap 2.5)
Bir roman, bu Aralık'ta geliyor

More from Emma Scott

Yıldızları Düşürün (Güzel Kalpler Kitap 1)

Bu kadar kaybolmuş hissetmeyi beklemiyordum. Bu kadar duygusal. Bu romandaki HERKESE VE HER ŞEYE umutsuzca aşık oldum." -Angie & Jessica'nın Rüya Gibi Okumaları

Amazon: <https://amzn.to/2Mra71M>

Uyum İçinde

"IN HARMONY'ye geri dönülmez bir şekilde aşığım." -Katy Regnery, New York Times Çok Satan Yazarı

"#metoo çağında Shakespeare'in usta Hamlet'i aracılığıyla anlatılan Uyum İçinde, paramparça olduktan sonra hayatta kalmanın, içinde ölü hissettikten sonra yaşamının son derece dokunaklı ve acımasızca dürüst bir hikayesi. Eğer bir taciz ya da saldırı kurbanı olduysanız, bu kitap doğrudan size hitap ediyor.

Bu 6 yıldızlı ve YAŞAM BOYU OKUNACAK bir kitap!!!--Karen,
Bookalicious Babes Blog

Amazon: <http://amzn.to/2DyByBK>

Sonsuza Kadar Şimdi

Sen bir kasırgasın, Darlene. .

"Forever Right Now, kalp ve ruh dolu... Bir kitap beni nadiren bu kadar etkiler. Emma Scott'ın bende yeni ve sonsuza dek sürecek bir hayranı var." --New York *Archer'ın Sesi'nin Times* çoksatan yazarı **Mia Sheridan**

Amazon: <http://amzn.to/2gA9ktr>

Bir Hayat Nasıl Kurtarılır (Dreamcatcher #1)

Hadi gerçekten çılgınca bir şey yapalım ve güvenelim.

"İnişli çıkışlı bir duygu seli ve sizi başından sonuna kadar etkisi altına alacak bir hikâye sizi bekliyor. Bu mutlaka okunmalı..."-Book **Boyfriend Blog**

Amazon: <http://amzn.to/2pMgygR> Audible:
<http://amzn.to/2r20z0R>

Full Tilt

Eğer bir şansım olsaydı, seni sonsuza dek severdim.

"Hayat, aşk ve muhteşem hislerle dolu."-New York Daily News, 2016'nın En Çok Okunan On Kitabı

Amazon: <http://amzn.to/2o1aK1o> Audible:
<http://amzn.to/2o8A7ST>

All In (Full Tilt #2)

Aşkın sınırı yoktur.

"Bir başyapıt!" -AC **Kitap Blogu**

Amazon: <http://amzn.to/2cBvM26> Audible:
<http://amzn.to/2nUprDQ>

Yeni bir sürümü veya indirimi asla kaçırmayın!

Emma'nın süper sevimli, spam içermeyen haber bültenine

abone olun: <http://bit.ly/2nTGLf6>

Beni Bookbub'da <http://bit.ly/2EooYS8> takip edin:
Beni Goodreads'de takip
edin: <http://bit.ly/1Oxcuqn> Beni Amazon'da takip
edin: <http://amzn.to/2FilFA3>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

